DAN SMITH
ȚINTA:
PREȘEDINTELE
virtual-project.eu

DAN SMITH

ȚINTA: PREȘEDINTELE

Original: *Big Game* (2015)
Traducere din limba engleză:
LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2015

Pădurea este un judecător aspru. Îi dă fiecăruia ce merită. Trebuie să știm să o ascultăm și să luptăm cu înverșunare pentru prada noastră. Așa am făcut de veacuri și așa vom face veacuri de acum încolo.

Nu primim nimic gratis.

• Prima vânătoare

Chircit la umbra unui pâlc de mesteceni argintii, mi-am ridicat capul și am adulmecat adierea vântului. Mirosul de mosc pământesc al mușchiului umed și al solului mi-a umplut nările, dar mai era și altceva; ceva cald și sălbatic.

Am rămas nemișcat, ascultând de unde venea foșnetul.

Acolo.

În fața mea, ascuns în verdele pestriț al pădurii.

Fără să-mi iau ochii de la copaci, mi-am întins mâna și am luat niște frunze rămase din toamna trecută. Maro și pline de praf, au căzut pe mine când le-am aruncat în sus și am știut că orice ar fi fost ființa aceea nu ar fi putut să mă miroasă. Nu mă aflam în bătaia vântului.

Am strâns mai tare arcul pe care îl țineam în mâna stângă și pe cea dreaptă am dus-o la spate ca să scot o săgeată din tolbă. Vârful îi era ascuțit și neted.

Punând săgeata în arc, am înaintat fără să scot vreun sunet. M-am oprit, apoi, foarte încet, am mai făcut un pas. În fața mea, pământul era presărat cu frunze uscate și crengi. Dar eram vânător. Cel mai bun din satul nostru. Puteam să pășesc peste ele ca o fantomă.

Am călcat cu toată talpa peste covorul arămiu și pestriț de frunze. Timpul s-a oprit în loc. Mi s-au rărit bătăile inimii. Mușchii mi s-au relaxat și mintea mi s-a limpezit.

Apoi l-am zărit. În fața mea, nu departe. O formă printre crengi.

Era cel mai mare animal pe care îl văzusem vreodată, stătea drept și mândru, cu capul întors spre mine. Coarnele îi erau enorme, coroana lor era la fel de mare precum cercul pe care puteam să-l fac dacă îmi întindeam brațele.

Îndreptându-mă de spate și respirând adânc, am ridicat arcul și am tras coarda până mi-a ajuns la obraz. Am închis un ochi și am țintit, lăsând aerul să-mi iasă din plămâni sub forma unui curent stabil.

Acum.

Când am dat drumul corzii, săgeata a vâjâit. Și-a tăiat calea prin aer, străbătând scurta distanță într-o clipă: un proiectil mortal făcut din lemn și pene, țintit drept și cu precizie.

Dar săgeata a lovit o creangă care se legăna și a deviat spre dreapta. S-a răsucit și s-a învârtit, zăngănind când s-a lovit de trunchiul unui mesteacăn argintiu și căzând pe frunze ca o creangă inofensivă.

„La naiba!”

Imediat, mi-am întins mâna după altă săgeată, am pus-o pe coardă, am tras-o și am țintit.

De data aceasta, săgeata a trecut printre crengi, dar, până a ajuns la cerb, i-a scăzut viteza. Când a lovit șoldul animalului, a ricoșat și apoi a fost înghițită de lăstari.

„Nu se poate!”

M-am apropiat și am țintit iar, de data aceasta, aproape lovind locul unde era inima țapului, dar, din nou, săgeata n-a reușit să-i străpungă pielea.

„Sunt ca și mort, mi-am spus, lăsându-mi arcul în jos. N-o să trec niciodată încercarea”.

Realitatea m-a izbit în față. Nu eram cel mai bun vânător din sat. Nu eram nici măcar cel mai bun vânător din generația mea. Eram disperat. Arcul meu era mai slab decât al celorlalți băieți, pentru că nu eram destul de puternic ca să trag cu unul mai mare și ținteam mai prost.

Am oftat în timp ce mergeam târșâindu-mi picioarele până la grămada de după copaci și am dat la o parte crengile ca să mă așez. De la distanță arăta bine, dar de aproape nu era decât o grămadă de bețe și de mușchi învelită cu o pătură veche de culoarea cafelei. O construisem cu tata, luna trecută, ca să exersez chiar aici, printre copacii din spatele casei.

Am înjurat și am mai pus o săgeată în arc și am tras în animalul manechin de foarte aproape. Vârful săgeții a trecut prin pătură și a intrat drept în inima falsului animal.

Am clătinat din cap. Poate voi reuși dacă voi putea să mă apropii mai mult. Sau poate o să am noroc sau…

Am auzit pași în urma mea.

M-am întors și am așteptat, știind că era tata, pentru că i-am recunoscut ritmul și pașii apăsați. Era un bărbat voinic, care mergea cu pași mari, dar ușor.

— Oskari, mi-a spus, ținând crengile într-o parte și uitându-se departe. Te antrenezi acum, în ultima secundă?

Mi-am dat la o parte părul din ochi și am ridicat din umeri, încercând să ignor teama care mă cuprindea când mă gândeam

la ce va urma. A doua zi împlineam treisprezece ani, dar, înainte să devin bărbat, trebuia să fac față încercării.

— Ei bine... A ezitat, de parcă nu știa ce să spună. Neașteaptă toată lumea. Ești gata să mergem?

— Cred că da.

Dar am rămas locului.

Tata m-a privit preț de o clipă, apoi a venit spre mine și m-a prins de bărbie, făcându-mă astfel să-l privesc în ochi.

— O să fie bine, mi-a spus. O să te descurci.

Am dat din cap, încuviințând, și am încercat să zâmbesc. Dar nu credeam deloc că va fi bine.

• Locul cu cranii

Stomacul mi s-a întors pe dos când mi-am proptit arcul în colțul dormitorului și am ieșit din casă.

Tata mă aștepta în SUV, cu motorul deja pornit. Bătea darabana pe volan.

— Haide! m-a strigat, trăgând geamul mașinii. Trebuie să plecăm.

Am închis ușa și am alergat până la mașină, dar, când am vrut să deschid portiera din față, tata a clătinat din cap.

— În drum spre încercare stai în spate, mi-a spus. Când se termină, poți să stai în față ca un bărbat. Așa e obiceiul.

Fără să-i răspund, m-am urcat în spate. De mult nu mai stătusem pe banchetă și mă simțeam mic. Apoi a băgat SUV-ul în viteză și am pornit. Mi-a aruncat o privire prin oglinda retrovizoare și și-a trecut degetele prin barbă, de parcă ar fi căzut pe gânduri.

— Știu că nu prea vrei s-o faci, dar tradiția e tradiție.

— *Vreau* s-o fac, i-am spus.

A dat să zică ceva, dar s-a răzgândit și a închis geamul, în schimb. Imediat, vântul rece nu și-a mai făcut simțită prezența și s-a simțit o căldură puternică în spate. Aerul era stătut și mirosea a picioare transpirate.

Prin sat, pe drumul plin de gropi erau înșirate mașini care staționau și, în timp ce treceam pe lângă ele, ne-au claxonat rămânând în convoiul din urma noastră. Încercam să uit că toți mă urmau pe mine. Toți veneau la Încercarea *mea.*

— Fă ca elanul, mi-a spus tata.

Am inspirat adânc, mi-am făcut mâinile căuș în jurul gurii și am încercat să imit sunetul așa cum m-a învățat.

— *Muuuu*! *Muuu*!

Tata s-a încruntat.

— Bine, ești pe-aproape, dar sună mai mult ca sforăitul unui moș. Poate imiți mai bine cerbul?

Dar când am încercat, aducea mai mult cu o pisică înecată. Tata a clătinat din cap și și-a îndreptat din nou atenția spre drum.

Am închis ochii și mi-am dorit să fiu în altă parte.

— Îmi pare rău.

— O să fie bine, Oskari, mi-a spus pentru a cincea oară. Dar mi se părea că încerca să se convingă singur că nu o să-l dezamăgesc. Toate lucrurile de care ai nevoie sunt în ATV. Dar, dacă-ți amintești tot ce ți-am arătat, n-o să ai nevoie de niciunul. Pe vremea mea, *nu existau* ATV-uri, ci doar picioarele noastre și ne-am descurcat foarte bine. Acum, spune-mi care sunt cele mai importante două lucruri.

— Mmm…

— Haide, Oskari. Cele mai importante două lucruri.

— Cuțitul meu.

— Da.

— Și trusa de făcut focul.

— Le ai la tine?

— Aici sunt.

Am atins cuțitul care-mi atârna de curea, apoi buzunarul gecii în care era un tub impermeabil conținând trusa necesară pentru foc.

— Bravo. Atâta timp cât ai aceste două lucruri, poți să supraviețuiești oriunde și în orice condiții. Trebuie să le ai la tine tot timpul. Nu le pune niciodată în rucsac, ca să nu le pierzi. În pădure, pot să facă diferența dintre viață și moarte.

— E doar o noapte, i-am spus, încercând să par curajos.

— Nu contează. O noapte în sălbăticie e destul. Poate să se întâmple orice; știi asta. Cuțitul și trusa de făcut focul o să te apere, o să te încălzească și o să te ajute să îți procuri hrană atâta timp cât ai nevoie. Și o să ai și arcul, bineînțeles.

Arcul. Doar gândul la el îmi făcea stomacul ghem.

Oftând, m-am întors să mă uit prin geamul murdar din spate, legănându-mă și lovindu-mă, odată cu mișcarea mașinii. Satul a rămas cu mult în urma noastră, pierdut printre copaci, în timp ce urcam colinele celui mai înalt munte din partea asta a sălbăticiei – muntele Akka.

În spatele nostru, rulota zornăia pe drumul accidentat, cu ATV-ul tatii prins pe tavanul acesteia. ATV-ul se zbătea în lanțuri, ca și cum ar fi fost viu și disperat să evadeze. Cu vopseaua lui verde și crăpată, quadul acela vechi și plin de noroi a fost prin preajma mea de când mă știam și tata îl repara mereu sau încerca să cumpere piese pentru că nu-și permitea unul nou.

În spatele nostru, era o coloană de automobile: un convoi variat de mașini pick-up și SUV-uri 4x4. Unele dintre ele erau încărcate cu echipament și acoperite cu prelate care fâlfâiau în vânt; altele trăgeau după ele rulote vechi și hodorogite. Le-am privit pentru o clipă și mi s-a făcut rău doar gândindu-mă la oamenii din ele: bărbați care urcau pe munte ca să mă vadă trecând prin Încercare, bărbați care se așteptau să dau greș, pentru că nu eram nici cel mai puternic, nici cel mai bun la ceva.

Mama îmi spunea mereu că cresc mai greu. Când am venit cu vânătăi de la școală, mi-a făcut ciocolată caldă și mi-a spus că era doar o chestiune de timp până când voi fi mare și puternic, ca alți băieți, cum ar fi Risto și Broki, dar că ei nu vor fi niciodată la fel de deștepți ca mine. Tata a zâmbit și a fost de acord cu ea.

„Mai mare, mai puternic și mai deștept, spunea el. O să fii mai mult decât un vânător într-o zi”.

Dar nu mai zâmbea așa de mult, de când a murit mama. În stânga drumului, piscurile stâncoase și pinii nenumărați se întindeau în sălbăticia din jurul muntelui Akka. Acolo, pădurea bogată de primăvară era deasă, întunecoasă și plină de viață. Dar, chiar în acel moment, nu voiam să mă gândesc la ce trăia acolo – urși care puteau să te decapiteze cu o lovitură de labă și glutoni de mărimea unui câine, cu dinți care îți puteau zdrobi oasele. Mama îmi spunea povești și despre alți monștri; cum ar fi Ajatar, demonul pădurilor, care apărea sub formă de dragon și te îmbolnăvea dacă o priveai. Și mai era și *näkki,* care trăia în mlaștini și lacuri, un monstru care-și schimba forma și care aștepta să te tragă la fund și să te înece. Toate erau niște povești de adormit copiii, bineînțeles, dar îmi plăcea când mama ședea pe marginea patului și-mi povestea despre ele înainte să mă sărute pe frunte și să stingă lumina. Ea știa toate aceste povești.

— Te gândești la mama. Vocea tatii era stinsă. Întotdeauna-mi dau seama când faci asta.

N-am spus nimic.

— Și mie mi-e dor de ea.

A rostit aceste vorbe aproape șoptit, de parcă nu voia să recunoască.

De cealaltă parte a drumului, era o pantă care nu se știe unde se sfârșea. Dacă tata ar fi virat prea mult în direcția aceea, ne-

am fi rostogolit peste margine și am fi căzut în hăul al cărui fund nu se zărea.

— Am ceva pentru tine, mi-a spus tata.

A deschis torpedoul și a cotrobăit prin el, fiind în același timp atent la drum, stând aplecat într-o parte. Erau tot felul de lucruri acolo: hârtii mototolite, cartușe pentru pușcă, un cuțit vechi cu mâner de os, bucăți de sfoară și un pachet desfăcut de țigări. Dar a scos un sul boțit de hârtie, pe care mi l-a dat, spunându-mi:

— Ține. E pentru tine.

— Ce e? l-am întrebat, întinzându-mă să-l iau cu degetele tremurându-mi.

Hârtia era galbenă, părea foarte veche. Era tare, îndoită pentru că a fost vârâtă în torpedou și mirosea a petrol.

Tata a luat pachetul de țigări și și-a scos una, înainte să arunce cutia de carton la loc și să închidă torpedoul. Când și-a aprins țigara și a crăpat puțin fereastra, vântul mi-a suflat fumul chiar în față. M-am dat la o parte ca să mă feresc.

— Haide, mi-a spus tata. Deschide-l.

Am ezitat o clipă, apoi am respirat adânc și am desfășurat sulul de hârtie ca să pot să privesc un desen vechi.

— O hartă?

Am recunoscut un loc sau două din cele marcate pe ea. Puteam să văd drumul pe care mergeam în acel moment și pădurea care se întindea în stânga noastră. Și, sus pe coline, la poalele muntelui Akka, era Locul cu cranii spre care ne îndreptam. În josul hărții se afla satul nostru.

— E un loc marcat cu o cruce roșie, mi-a spus tata.

Mi-am plimbat degetul pe hartă, simțind dungile și protuberanțele hârtiei vechi și tari.

— Da. Ce e?

Mi-am ținut degetul pe crucea roșie. Părea nouă, de parcă cineva tocmai ar fi desenat-o cu un marker.

— E micul nostru secret, mi-a spus tata. Un loc unde sigur sunt cerbi. Și-a luat mâinile de pe volan și le-a întins larg. Vorbesc despre cerbi frumoși cu coarne mari.

— Un loc secret de vânătoare?

Am cercetat crucea roșie, simțind parcă deja misterul acelui loc. Mi-am amintit cum îmi spunea mama că cerbul va fi animalul meu – că asta *îmi* va da pădurea.

— Exact. Așa că te apropii, aștepți până în zori și nu stai în bătaia vântului.

— Bine, tată. Mi-am luat ochii de la hartă și m-am uitat la el. Știu cum să-i chem.

Dar am văzut reacția lui. Felul în care a ridicat din sprâncene și s-a uitat departe, holbându-se la drum.

— Locul secret de vânătoare se află pe un platou întins, aproape de vârful muntelui, mi-a spus el. Odihnește-te înainte să ajungi acolo și urcă spre pisc în zori. O să găsești un cerb și o să treci cu bine Încercarea.

Să mă odihnesc. În întuneric. Singur în pădurile muntelui Akka pentru o noapte întreagă. Aproape că nu m-am gândit la altceva în ultimele două săptămâni. Am și visat, trezindu-mă cu o senzație grea, de teamă, în stomac.

Am înghițit în sec și am încercat să îmi fac curaj – pentru mine *și* pentru tata. Încercarea asta era importantă pentru amândoi.

— Tată?

— Hm?

— Vreau să știi… Încercarea… o să mă străduiesc din răsputeri.

— Știu că așa o să faci.

Am mai aruncat încă o dată ochii pe hartă, apoi am rulat-o și mi-am îndesat-o în buzunar. Când m-am uitat din nou la el, tata mă privea în oglinda retrovizoare.

— Dar nu știu dacă va fi vreodată…

— Va fi suficient.

Tata a dat din cap și s-a forțat să zâmbească, dar amândoi știam: tata era un erou, o *legendă,* și orice aș fi făcut, nu ar fi fost *niciodată* suficient.

S-a întunecat când drumul a început să șerpuiască printre copaci și tata ne-a dus tot mai sus și mai sus pe coline. Am continuat să urcăm în acea explozie de nuanțe de verde și de maro, înconjurați de pini și molizi atât de înalți că trebuia să-mi lipesc fața de geamul murdar și să mă uit în sus ca să le văd vârfurile. Mirosul proaspăt și dulce care intra prin geamul deschis îmi amintea de diminețile petrecute în pădure. În fiecare zi din ultima lună m-a trezit la prima geană de lumină, ducându-mă în pădurea din spatele casei să mă antrenez făcând focuri și construind adăposturi. M-a pus să urmăresc animale, să mă camuflez și să trag săgeată după săgeată în animalul fals,

folosind arcul lui, și nu pe al meu. Dar n-am reușit niciodată să trag în spate, atât cât trebuia și știam că asta îl îngrijora și pe el, la fel de mult ca pe mine.

Tata și-a stins țigara în scrumieră și a închis geamul.

— Aproape-am ajuns, a spus el.

Am simțit cum mi se întoarce pe dos stomacul, dar am dat din cap încuviințând.

— Da.

M-am tras într-o parte ca să ajung chiar în spatele lui și am scos poza pe care am furat-o de pe panoul din cabana de vânătoare. Cam de mărimea unei cărți poștale, era veche, ca harta, și îndoită la mijloc. Am desfăcut-o și m-am holbat la imaginea tatii de la a treisprezecea lui aniversare. Ținând un arc mare, era cocoșat sub greutatea capului ursului brun pe care-l căra în spate. M-am întrebat cum aș putea fi la fel de puternic și de curajos ca el.

— O să le-arăți tu lor, mi-a spus tata, de parcă ar fi știut la ce mă gândeam.

Am îndoit poza și am îndesat-o în buzunar, chiar în timp ce el și-a ridicat privirea spre oglinda retrovizoare.

— Îi moștenești inteligența mamei tale, Oskari. Ești deștept. Mult mai deștept decât am fost eu vreodată. Asta înseamnă mult mai mult decât să fii cel mai mare și mai puternic; ți-am mai spus lucrul acesta.

Dar nu puteam să mă gândesc la ceva ce ar fi fost mai bun decât a fi cel mai mare și mai puternic. Cel mai curajos, poate. Sau o pușcă.

— Să nu uiți de hartă, mi-a spus tata. Să n-o pierzi.

Fiind în fruntea convoiului, am fost primii care am ajuns la Locul cu cranii de la poalele muntelui Akka. Conducând cu viteză, am dat de un luminiș întins, plat și pietros, pe care nu l-am mai văzut niciodată, dar de care am auzit de la băieții mai mari. Era aproape în întregime înconjurat de pădure deasă și de stânci abrupte care se ridicau din toate părțile, dar la capăt se afla o pantă și puteam să văd norii mari care se rostogoleau și acopereau vârfurile îndepărtate ale celorlalți munți. Tata ne-a condus până aproape de margine, cauciucurile mașinii scrâșnind la contactul cu pietrele, a oprit apoi SUV-ul cu fața spre Locul cu cranii, înainte de a opri motorul.

În capătul celălalt al luminișului, un nor negru a ieșit dintre vârfurile copacilor. S-a ridicat pe cerul cenușiu-vinețiu, fiind apoi sfâșiat de o sută de ciori. S-au învârtit în cerc și s-au împrăștiat în toate direcțiile înainte să se întoarcă și să se așeze.

Când bărbații din satul meu pomeneau despre acest loc, vorbeau ca despre un tărâm sacru. De parcă era o parte din ei. Și chiar dacă unii dintre prietenii mei mi l-au descris și tata a încercat să mă pregătească, nu mi-am imaginat niciodată că arăta așa.

• Încercarea

În mijlocul Locului cu cranii era construită o platformă din lemn de pin și bușteni de mesteacăn. Era ca o ladă uriașă și, printre crăpăturile dintre bușteni înnegriți de intemperii, puteam să văd suprafețele netede și cenușii ale bolovanilor din interior, folosiți pentru suport.

Arăta ca și cum ar fi fost acolo din vremuri imemoriale – ca un mare altar pregătit pentru sacrificiu – și m-am întrebat câți băieți au fost aduși acolo și puși să stea pe el, așteptând să ia parte la Încercare. Un cerc din pari vechi de lemn înconjura altarul. Stâlpi din lemn de pin, groși cât antebrațul meu și destul de înalți cât să-mi ajungă până la umăr. Alții erau răspândiți prin zonă, implântați în pământ la întâmplare, fiecare dintre ei având în vârf câte un craniu. Unele erau mici, doar rămășițele unor ierunci, fazani sau iepuri, dar erau și unele mult mai impresionante. Puteam să văd rămășițele unei căprioare, vreo două vulpi și chiar craniul unui cerb mare, întreg, cu tot cu coarne. Și acolo, chiar în fața noastră, pe cel mai înalt par de pin, se afla craniul unui urs.

Îngălbenit și bătut de vânt, ploaie și soare, craniul de urs era fixat în vârful unui par, cu gura deschisă, de parcă ar fi mârâit înfricoșător. Ca și cum, chiar după atâta timp de la moartea lui, încă era supărat din cauza celor întâmplate.

Craniul era de cel puțin trei ori mai mare decât al meu și colții mari și curbați erau lungi cât degetele mele. Asemenea colți puteau să zdrobească un cap de om sau să-i smulgă un braț. Un urs așa de mare ar fi putut să rupă orice os din corpul unui adult, la fel de ușor precum rupeam eu o crenguță de mesteacăn.

Am simțit fiori pe șira spinării și m-am holbat la craniu.

Craniul s-a holbat parcă și el la mine, cu ochi goi.

— E al tău? l-am întrebat, foindu-mă pe scaun și rupând tăcerea.

— Da. Tata a dat din cap și și-a atins colțul de urs prins cu o fâșie de piele în jurul gâtului. Dar nu trebuie neapărat să fie un urs. Hamara a adus o căprioară, nici măcar un cerb. Iar Davi a reușit să prindă doar o pereche de potârnichi.

M-am uitat din nou la ochii mari și goi și m-am întrebat ce-mi va da pădurea. Ce meritam?

Dintre copaci, în urma noastră, au început să apară alte mașini, clătinându-se și ciocnindu-se una de alta ca să ajungă în locul în care am parcat noi. Au format un semicerc cu fața spre Locul cu cranii, apoi bărbații au coborât din mașini. După câteva minute, cel puțin douăzeci dintre ei s-au apucat de lucru, pentru că fiecare avea câte o treabă de făcut.

— Așteaptă-mă aici.

Tata a deschis portiera și a pășit în luminiș. Pentru o clipă, sunetele făcute de acei oameni au umplut mașina, apoi tata a trântit portiera, închizând mașina și totul s-a auzit înăbușit din nou. M-am simțit diferit de toți cei prezenți. De parcă nu eram unul de-al lor.

Tata și-a tras șapca mai bine pe cap și și-a încheiat geaca verde peste partea de sus a bluzei de trening cu glugă, apoi a mers încet spre ultima mașină din coloană. Era un SUV vechi, ruginit, nu mai avea mult și se dezmembra, și avea o rulotă mică atașată de el. Hamara, proprietarul, stătea lângă ea cu degetele mari băgate în curea, supraveghindu-i pe ceilalți care se apucaseră de treabă.

Hamara era cel mai voinic om pe care l-am văzut vreodată. Era cu un cap mai înalt decât tata, avea o barbă căruntă, încâlcită, care-i acoperea o mare parte din fața lui ridată și un păr cărunt, lung și ciufulit care-i ieșea de sub căciula de lână neagră și ponosită. Geaca lui de camuflaj era descheiată, scoțând la iveală un pulover bej și murdar, întins peste burta lui mare. Era încălțat cu o pereche de cizme mari de cauciuc. Purta o pușcă pe umăr, care arăta la fel de bătrână și de învechită ca el.

Tata nu-l prea plăcea pe Hamara, mereu spunea că e un bătrân morocănos, dar el era căpetenia bătrânilor din satul nostru și nimeni n-avea ce-i face.

Au vorbit pentru o clipă, apoi s-au întors amândoi să se uite în direcția mea. Mi-am dat seama că tata era nervos, pentru că-și rodea pielița de la unghia mare. Întotdeauna făcea asta când îl deranja vreun lucru. Prima dată când l-am văzut făcând așa ceva a fost la spital, când mama era bolnavă, și și-a ros-o de tot. Nu părea să fi observat sângele.

Hamara m-a privit cu ochii lui pătrunzători și umezi și și-a strâns buzele înainte de a da din cap. Tata a rămas în loc pentru o clipă, apoi s-a uitat în pământ și s-a întors la SUV-ul nostru.

— Hai afară, acum, mi-a spus, deschizând ușa. Ajută-mă cu cortul.

•

Până am ridicat noi cortul, Locul cu cranii era plin de forfotă și de activitate, bărbații se pregăteau, dar nimeni nu râdea sau glumea. În schimb, era o atmosferă solemnă și vorbeau încet, în timp ce Hamara îi dirija să facă o treabă sau alta.

Tata a mers să-l ajute pe Efra să despice niște bușteni uriași de pin și să-i arunce pe focul ce ardea în mijlocul unui cerc de bolovani. Alții ridicau adăposturi, își repoziționau rulotele sau aprindeau torțe pe care le împlântau în pământ, chiar dacă nu se întuneca decât peste câteva ore.

Era primăvară, dar eram la mare înălțime și în nord, la Cercul Polar arctic, așa că aerul era încă rece. Toți bărbații purtau câteva rânduri de pulovere și geci care-i făceau să pară mai umflați ca de obicei. Erau păroși și urâți și, chiar dacă-i vedeam în fiecare zi, locul acela îi făcea să arate sălbatici, de parcă tocmai ar fi ieșit din pădure. Purtau puști prinse cu curele de umeri și cuțite care le atârnau de centuri.

Mai erau și alți băieți acolo, toți mai mari decât mine, dar nu cu mult. Dar niciunul nu vorbea cu mine. Chiar și prietenii mei, Jalmar și Onni, doar îmi zâmbeau și dădeau din cap atunci când le întâlneam privirea. Alții, ca Risto și Broki, se uitau la mine, șușoteau și făceau un semn trecându-și degetele de-a latul gâturilor.

Mi-am tras mai bine căciula de lână și m-am dus la rulotă, prefăcându-mă că-mi verificam ATV-ul. L-am cercetat cu tata înainte să plecăm, așa că știam că era într-o stare bună de funcționare și că tot echipamentul meu se afla în spate, dar nu știam ce altceva să fac în puținul timp rămas. În curând, Hamara urma să mă cheme în fața oamenilor și toate temerile mele m-ar fi ajuns din urmă.

De parcă ar fi vrut să-mi confirme gândurile, pocnetul brusc al unei împușcături a umplut aerul. Ascuțit și tare, m-a făcut să tresar și m-am uitat la platformă, în timp ce ecoul împușcăturii se auzea în jurul Locului cu cranii și răsuna peste munți, înainte de a se pierde în neant.

Hamara stătea acolo, uitându-se în jos la noi toți, cu pușca în mâna dreaptă. Și-a proptit patul puștii pe șold, iar țeava arăta în

sus, spre cer. În mâna stângă ținea un arc mare de vânătoare. Părea mai mare acum, ca un soi de animal preistoric.

Toți s-au oprit din treburi și s-au uitat la el, în timp ce acesta mai trăgea o dată. Pușca l-a lovit peste șold, dar a rămas nemișcat.

Când ecoul celei de-a doua împușcături a pierit, Hamara a strigat un singur cuvânt:

— Oskari!

Mi-a stat inima-n loc și măruntaiele mi s-au făcut ghem.

Stând lângă foc, tata a aruncat un ultim buștean în flăcări și s-a grăbit să vină spre mine, arătând spre ATV.

Toți ceilalți bărbați s-au îndreptat spre platformă.

— Ferește-te de urși, mi-a spus Davi, dându-mi o palmă grea pe spate, în timp ce trecea pe lângă mine.

Era tatăl lui Broki și îl uram la fel de mult ca pe acesta. Palma lui m-a dezechilibrat, împingându-mă în ATV, așa că a trebuit să mă prind cu mâinile ca să nu cad. Când m-am întors, l-am văzut pe tata oprindu-se în fața lui, cu un topor în mână.

— Ce? a spus Davi ridicându-și brațele. Doar i-am urat noroc, atâta tot!

Tata s-a apropiat de el până au ajuns nas în nas și s-au înfruntat din priviri. Pumnul i-a strâns coada toporului atât de tare, că i s-au albit încheieturile.

— Sunt bine, tată, i-am spus, frecându-mi mâinile de pantaloni. Chiar e totul în regulă.

Tata a început să respire greu și îl fixa pe Davi.

— L-ai auzit, i-a spus Davi, mergând îndărăt. E în regulă.

Tata a strâns din dinți și a clătinat din cap. Pentru o clipă, am crezut că o să-l lovească pe Davi, dar apoi a răsunat încă o împușcătură și Hamara a strigat iar:

— Oskari!

— Mai bine n-ai lăsa lumea s-aștepte, a spus Davi cu un rânjet.

Tata și-a înghițit furia și a dat roată în jurul lui.

— Haide, fiule, să luăm asta de pe rulotă.

A desfăcut hayonul, aruncându-i o privire lui Davi, care a plecat să se alăture celorlalți din jurul platformei.

— Nu-ți face griji din cauza lui, mi-a spus tata. E un nimeni.

„La fel sunt și eu”, m-am gândit urcându-mă pe ATV și așezându-mă pe scaunul care scârțâia. M-am simțit mic și mi-a

fost teamă, dar mi-am imaginat cum ar fi să plec departe și să las toate astea în urmă.

— Haide, Oskari, grăbește-te. Ne-așteaptă lumea. Și nu uita să faci totul exact cum ți-am spus.

— Da, tată.

Am pornit motorul și i-am reglat viteza înainte să cobor încet, cu spatele, din rulotă.

— Mai repede.

Am accelerat și ATV-ul a alunecat în spate, clătinându-se pe rampa de metal. Am pierdut controlul pentru o clipă și am coborât așa de repede din rulotă încât roțile s-au afundat într-un petic de pământ înmuiat de ploaie și s-au învârtit în gol, aruncând stropi de noroi negru în spatele nostru. Am accelerat, dar roțile doar s-au învârtit mai repede, afundându-se și mai adânc, iar motorul mergea tot mai zgomotos.

— Doamne, Oskari! Tata s-a aplecat să oprească motorul. De câte ori trebuie să… S-a oprit și a închis ochii, respirând adânc. Când i-a deschis din nou, s-a uitat la mine. De câte ori trebuie să-ți spun? Dacă suprasoliciți motorul, o să-l strici. Și dacă o să-l strici, n-o să mai avem ATV. Nu putem repara un motor explodat și nu ne permitem să cumpărăm altul. Ai grijă de el, Oskari! Ai grijă!

— Îmi pare rău, i-am spus în timp ce m-am dat jos de pe ATV.

Tata a oftat.

— Nu-i nimic. Doar… doar arată-le ce poți.

A reușit să zâmbească cu jumătate de gură, apoi l-a apucat de ghidon și împreună am reușit să scoatem vehiculul din noroi.

În timp ce făceam asta, m-am uitat peste luminiș, acolo unde craniile păreau să mă privească din vârfurile stâlpilor.

„O să dai greș, mi-au șoptit cu vocile lor moarte. O să dai greș”.

Torțele care ardeau înconjurau platforma pâlpâind în vânt, iar Hamara încă stătea acolo, sus, cu pușca sprijinită de șold și cu arcul în mână, de parcă aștepta să i se aducă jertfa. Toți ceilalți bărbați și băieți s-au întors să vadă ce făceam eu cu tata. Unii dintre ei au râs când m-am urcat din nou pe ATV, dar am strâns din dinți și i-am ignorat. Am încercat să-mi imaginez că nu erau acolo în timp ce conduceam prin mulțime, către platformă, cu ATV-ul trecând zgomotos peste pietre.

— Hei, Oskari! mi-a strigat Risto. Ai putea să găsești niște merișoare lângă mlaștină.

— Sau dacă nu găsești adu măcar niște balegă de elan, mi-a strigat Broki, provocând niște râsete înfundate.

— Sunt destule căcăreze de iepure! mi-a spus o altă voce.

Am privit fix în față și m-am prefăcut că nu i-am auzit. Încercam să-mi spun că le voi arăta eu. *Încercam* să mă gândesc că, în buzunar, aveam harta cu locul secret de vânătoare al tatii și că toți vor trebui să-și înghită cuvintele când mă voi întoarce cu cel mai mare cerb pe care l-au văzut vreodată. Dar, din nu știu ce motiv, nu reușeam să mă simt mai curajos sau mai puternic.

Ajungând mai aproape de platformă, am văzut că structura de lemn nu era umplută doar cu pietre cenușii. Erau și cranii acolo, după cum mi-au spus Jalmar și Onni. Erau cu sutele, cele mai multe atât de maronii, că păreau străvechi. Toți acei colți ascuțiți și rupți și acele orbite goale, încercuite de torțele pâlpâinde, te făceau să simți moartea din locul acela.

Când am ajuns chiar în fața lor, am oprit motorul, îngrozit de ce va urma. Am stat pe loc pentru o clipă, apoi m-am dat jos de pe ATV, întrebându-mă câte cranii mă priveau în timp ce urcam scara șubredă ca să mă așez pe platformă, lângă Hamara.

Am aruncat o privire bărbaților de mai jos ce aveau chipuri grave, recunoscând cu greu pe vreunul, pentru că nu mă puteam concentra deloc. Am văzut niște puncte luminoase în fața ochilor și mi s-a încețoșat vederea. Inima-mi bătea cu putere în piept.

Bum. Bum. Bum.

Stomacul mi-a devenit parcă de plumb și mi s-a întors pe dos ca atunci când mâncam ceva ce nu îmi pria și vomitam toată noaptea.

Apoi l-am zărit pe prietenul meu, Jalmar, făcându-mi semn cu degetul că totul e în regulă și pe tata dând din cap încurajator, așa că m-am întors către Hamara.

Hamara s-a holbat în jos la mine, privindu-mă fix cu ochii lui reci. O bună bucată de vreme, mi s-a părut că n-avea de gând să facă sau să spună ceva, dar, în cele din urmă, și-a ridicat mâna stângă și mi-a oferit arcul tradițional de vânătoare.

Am înghițit în sec, cu greu, și am întins mâna să-l iau, dar el nu i-a dat drumul. M-am uitat la arc, apoi la el și am tras de arc

mai tare. Hamara și-a mijit ochii și apoi a dat drumul arcului din strânsoare.

S-a auzit un freamăt dinspre mulțimea de jos. Cineva a mormăit ceva și apoi s-a auzit un val de râsete.

Arcul era mai mare decât al tatii. Era aproape la fel de lung cât mine, așa că atunci când un capăt a atins platforma de la picioarele mele, celălalt mi-a ajuns până la bărbie. Lemnul era greu și rece, dar locul de unde îl ținuse cu mâna Hamara era cald. Acesta era arcul tradițional de vânătoare al satului meu, păstrat, de obicei, în cabana de vânătoare și folosit numai pentru încercări. Era străvechi; fiecare băiat a folosit acest arc ca să-și dovedească bărbăția. Oamenii din satul meu au vânat cu el – devenind în felul acesta bărbați – de mai bine de o sută de ani. Chiar tatăl meu a tras cu acest arc și a ucis un urs.

•

Acum era rândul meu să arăt de ce eram în stare.

Toate acele ore de antrenament m-au adus aici. Toate acele zile în care m-au durut brațele și mi s-au umflat degetele pentru că am folosit arcuri tot mai mari au fost pentru a mă aduce în acest moment.

„Fii calm, mi-am spus. Fii calm”.

Am închis ochii pentru o clipă, apoi m-am întors cu fața la mulțime și am luat o poziție puternică, așa cum mă învățase tata. Am ținut strâns arcul în mâna stângă și am respirat adânc în timp ce l-am ridicat, prinzând cu degetele mânii drepte coarda împletită și începând să trag.

Arcul a scârțâit îndoindu-se sub puterea mea.

Mi-am ținut brațul stâng drept și ferm, în timp ce trăgeam tot mai tare de coardă.

N-a fost așa de greu precum am crezut. Orele de antrenament au dat rezultate. Puteam s-o fac. Urma să le dovedesc tuturor că au greșit. Urma să trag arcul până la capăt și…

La o distanță de două degete de nasul meu, arcul s-a înțepenit și a început să lupte împotriva mea. Coarda a refuzat să se lase trasă mai tare. Am scrâșnit din dinți și am invocat toată puterea pe care o aveam, dar nu s-a clintit. Au început să mă ardă brațele. Senzația de arsură a început din antebrațe, apoi a urcat spre umeri și arcul a început să-mi tremure în mâini. Panica amenința să mă copleșească. Nu puteam s-o fac. Nu puteam să trag de arc. Nu eram destul de puternic.

Am aruncat o privire în jos și l-am văzut pe tata uitându-se la mine. Își atingea colțul de urs de la gât și avea o expresie, ceva între rușine și milă, acest lucru mi-a dat mai multă putere. Eram hotărât să nu-l dezamăgesc. Urma să le-arăt eu lor.

Cu un ultim efort, am reușit să trag arcul înapoi cu încă doi centimetri și jumătate, astfel încât îmi atingea vârful nasului… dar nu mai mult. Dar nu era destul. Trebuia să-mi atingă obrazul. Arcul trebuia să-mi atingă *obrazul.*

Atunci am știut că am dat greș.

Lacrimile mi-au umplut ochii și n-am mai putut să țin arcul. Mușchii mă ardeau, brațele-mi tremurau și tata și-a plecat capul de rușine.

Am lăsat coarda să se destindă și am stat cu arcul lângă mine.

Unii dintre băieții din mulțime au râs încet, în timp ce bărbații s-au foit jenați. Era cel mai rău lucru care se putea întâmpla – nu eram destul de puternic nici măcar pentru a trage cu arcul, cum aș fi putut să supraviețuiesc în pădure? Și ce i-ar fi oferit pădurea unui băiat care nu era în stare să tragă cu arcul tradițional?

Hamara și-a scos căciula, mototolind-o în pumn în timp ce se uita în jos la mine. A dat o dată din cap și s-a întors să scruteze mulțimea, privind pe fiecare bărbat, înainte ca ochii lui să se oprească, într-un final, asupra tatălui meu. Hamara l-a privit pentru o clipă, apoi a întins mâna și i-a făcut semn să ni se alăture pe platformă.

Tata s-a urcat, urmat de Siffonen și Rysty, doi bătrâni din satul nostru. Aveau trăsături aspre, de oameni de demult, ca Hamara, cu bărbile lor cărunte și dese și cu pungi mari sub ochi. S-au apropiat de Hamara fără să se uite la mine. De parcă nici n-aș fi fost acolo.

— Ce să facem? i-a întrebat Hamara. Nu s-a mai întâmplat până acum ca vreun băiat să nu reușească să tragă cu arcul.

— Băiatul se va întoarce acasă.

Vocea lui Rysty era răgușită, fiind fumător înrăit și barba lui avea o nuanță gălbuie din cauza petelor de tutun.

— Pe naiba se-ntoarce, a spus tata, hotărât. Trebuie să facă asta.

— Au mai fost și excepții. Hamara s-a uitat în jos și și-a trecut o mână prin păr. Băiatul Kuusisto n-a trecut prin Încercare.

— Era în scaunul cu rotile, i-a spus tata. Nici măcar n-a *încercat* să tragă cu arcul. Nu e același lucru.

Hamara s-a încruntat.

— Poate e mai bine așa. Nu e destul de puternic. Dacă se-ntoarce acasă, n-o să mai plângă de față cu tot satul.

— Oskari nu plânge, i-a spus tata. Și dacă-l trimiți acasă, n-o să-l scapi de rușine.

— Nici tu.

Hamara și-a ridicat privirea ca s-o întâlnească pe a tatii.

Tata arăta de parcă ar fi vrut să-l lovească pe Hamara.

— Nu se-ntoarce acasă. Trebuie să-i dai o șansă. Ne-am antrenat din greu. Și nu uita cine l-a învățat. Când eram de vârsta lui, am adus un urs.

— El nu-i ca tine.

— E *fiul* meu.

Bărbații au tăcut pentru o clipă, apoi s-au întors să mă privească.

Mi-am șters nasul cu mâneca și-am stat drept.

Hamara a dat din nou din cap și a oftat greu.

— Nu merg mâine după el să-l caut dacă se rătăcește.

— N-o să se rătăcească, i-a spus tata. E deștept. Spune ce ai de spus și trimite-l pe calea lui.

Hamara m-a mai privit preț de o clipă, apoi s-a uitat la Siffonen și la Rysty, care au ridicat din umeri. Hamara a dat din cap și și-a pus din nou căciula.

— Foarte bine. Tradiția e tradiție.

Tata a scuipat în palmă și a întins mâna spre Hamara, care a ezitat. Pentru o clipă, am crezut că o să se răzgândească, apoi Hamara a scuipat în propria palmă și cei doi bărbați și-au dat mâna. Au făcut-o de parcă ar fi încercat să-și rupă oasele.

Când au terminat, tata și-a pus mâna apăsat pe umărul meu, apoi a plecat de pe platformă să se alăture celorlalți bărbați. Siffonen și Rysty l-au urmat îndeaproape, lăsându-mă încă o dată singur cu Hamara. Mulțimea a devenit neliniștită și au început să se audă conversații șoptite.

— Oameni buni! a strigat Hamara, încercând să facă ordine. A așteptat ca să se facă liniște înainte să continue: Acest băiat are sânge de vânător în vine. Stă aici, la fel cum a făcut fiecare dintre voi. Gata să ne continue tradițiile. Are o noapte și o zi ca să afle ce fel de bărbat este. S-a uitat dintr-o parte la mine și și-

a dres glasul: Mâine ne va aduce ceea ce pădurea va găsi de cuviință să-i dea.

— Bălegar de elan, a șoptit cineva, făcându-l pe Hamara să se oprească și să scruteze încruntat mulțimea.

— Pădurea e un judecător aspru, a continuat el, ridicându-și vocea. Dă fiecăruia ceea ce merită. Trebuie să știm să ascultăm și să luptăm cu înverșunare pentru prada noastră.

Hamara a stat drept și și-a ridicat bărbia cu mândrie.

— Asta am făcut de secole și asta vom face veacuri de-acum încolo. Nu primim nimic gratis. S-a oprit și a scrutat încă o dată mulțimea. Un băiat pleacă în sălbăticie, dar un bărbat se va întoarce.

Și-a pus mâna pe umărul meu și m-a întrebat:

— Ce meriți *tu*? privindu-mă în ochi și mi-a înmânat o tolbă plină cu săgeți.

Fără să aștepte un răspuns, și-a ridicat pușca încă o dată și a tras în aer.

Imediat, Locul cu cranii a fost umplut de zgomotul împușcăturilor, pentru că fiecare bărbat și-a ridicat arma și a tras.

Tata, extrem de grav, mi-a făcut semn cu capul. I-am răspuns prin același semn și, punându-mi arcul în spate, am coborât de pe platformă și m-am urcat pe ATV fără să mă uit la nimeni. Tot ce voiam era să plec cât mai departe de locul acela. Voiam să-i las pe toți în urmă. Nu-mi mai era frică să merg singur în pădure. Îmi doream cu disperare s-o fac.

Dar, când am băgat cheia în contact, nu s-a întâmplat nimic. Am înghițit în sec, cu greu, și am încercat din nou. Tot nimic. De parcă totul era împotriva mea. Chiar și ATV-ul încerca să…

Motorul a vuit ca și cum ar fi prins viață și l-am reglat cu greu. M-am uitat pentru ultima dată la tata, apoi am băgat în viteză și am pornit de la Locul cu cranii spre sălbăticia de pe muntele Akka.

Încercarea mea începea.

• Prima rană

Cea mai tare senzație.

Vântul îmi bătea în față în timp ce înaintam cu repeziciune pe traseu. Era fantastic să fiu, în sfârșit, singur. Nu mai era nimeni acolo să râdă de mine și nu mai aveam pe cine să dezamăgesc, în afară de mine însumi.

În urma mea, copacii rămâneau ca o ceață de culoarea smaraldului, în timp ce mă afundam tot mai adânc și mai adânc în pădure, lăsând cu mult în urmă Locul cu cranii. Soarele cobora printre copaci, iar puțina lumină ce se strecura printre acele de pin era slabă și cenușie. Calea strâmtă și mocirloasă ce șerpuia înspre munte prin sălbăticie arăta de parcă ar fi fost bătătorită cale de sute de ani. Rădăcinile străvechi ale copacilor ieșeau la suprafață ca spinările încovoiate ale unor monștri marini și pietre ascuțite răsăreau din loc în loc, dar ATV-ul trecea peste toate, hurducându-se și alunecând. M-am lăsat în jos, evitând crengile care ajungeau pe cărare, și mi-am dat seama că zâmbeam în timp ce conduceam, cu sunetul motorului umplându-mi urechile și cu arcul de ceremonie strâns legat la spate. Chiar era mult mai mare decât al meu, dar cum tata mă pusese să-l car pe al lui când vânasem împreună, nu mă simțeam prea ciudat să-l port.

Am hotărât să înconjor muntele și apoi să pornesc în sus, direct spre locul secret de vânătoare despre care îmi spusese tata. După cum arăta pe hartă, era la cel puțin o oră și jumătate de mers cu ATV-ul de la Locul cu cranii, urmat de o jumătate de oră de mers pe jos, dar credeam că pot ajunge acolo până să se întunece. Odată sosit acolo, aș fi făcut focul și aș fi campat undeva, departe, să nu fiu în bătaia vântului, chiar în locul însemnat pe hartă. Aveam doar o noapte și o zi ca să vânez și să-mi aduc trofeul din pădure, așa că dimineața ar fi trebuit să pornesc în căutarea unui cerb.

Nu îndrăzneam să mă gândesc la ce aș fi făcut dacă nu aș fi avut ce vâna acolo.

Aruncând o privire la ceas, am fost surprins să descopăr că deja conduceam de aproape o oră, așa că trebuia să fi călătorit douăzeci sau treizeci de kilometri fără să-mi dau seama. Aveam un timp bun.

În timp ce înaintam cu repeziciune, izbindu-mă de rădăcinile copacilor și de pietre, mă gândeam cum mă voi simți când voi slobozi săgeata care va ucide cerbul. Mi-am imaginat cum îl voi jupui, luându-i capul și plecând din pădure cu el prins la spate, cu coarnele mari întinzându-se peste umerii mei. Hamara nu m-ar mai privi de sus atunci. Nu s-ar mai fi uitat la mine cu privirea aceea miloasă care-mi spunea că știa că nu eram bun de nimic. Și, partea cea mai bună, tata ar fi fost mândru. Știam că, în adâncul inimii lui, nu credea că o să-l impresionez, dar ar fi fost foarte mulțumit să mă vadă aducând un trofeu la fel de impresionant precum cel pe care pădurea i-l oferise lui.

Gândindu-mă la asta, mi-am amintit de poza pe care am luat-o de pe panoul din cabana de vânătoare, așa că am încetinit și am căutat prin buzunar ca s-o scot. Am condus cu o singură mână, ținând poza cu cealaltă și privind în jos la ea.

Tata ținând capul de urs în spate.

Arăta fioros în imaginea aceea. Fața îi era brăzdată de noroi și de sânge, avea maxilarele încleștate și se uita fix în aparatul de fotografiat, de parcă voia să provoace pe cineva să se ia la întrecere cu el. Pun pariu că n-au râs de tata când a stat acolo, pe platformă, cu o zi înainte de a împlini treisprezece ani.

Mi-am mijit ochii și am strâns din dinți, încercând să-i imit înfățișarea.

Atunci m-a lovit o creangă peste față.

Era subțire și m-a zgâriat rău, făcându-mă să-mi întorc capul într-o parte, în timp ce ATV-ul mergea în alta. Vehiculul a derapat de pe traseu, roțile au patinat pe acele de pin căzute și am alunecat într-o parte, într-o râpă nu foarte adâncă. Motorul dădea rateuri în timp ce încercam să mă redresez, iar noroiul și pietrele săreau în jurul meu, apoi ATV-ul s-a răsturnat, aruncându-mă jos.

Am plutit prin aer pentru o fracțiune de secundă, înainte să cad pe o parte, izbindu-mă de pământ atât de tare că mi-am mușcat limba. Am alunecat și m-am rostogolit patru sau cinci metri în râpă, lovindu-mă în cădere de niște cioturi de copaci, de pietre și de rădăcini.

Când, în sfârșit, am ajuns în fundul râpei și m-am oprit cu o bufnitură în lăstăriș, am deschis ochii și am văzut ATV-ul, pe o parte, alunecând la vale prin noroiul din râpă, spre mine. Coardele elastice din spate se desfăcuseră și tot echipamentul

meu era împrăștiat pe jos, dar asta era cea mai mică dintre probleme. Vehiculul era mare și greu și se îndrepta cu repeziciune spre mine.

Fără să am timp să mă gândesc, m-am răsucit pe burtă și m-am ridicat în patru labe, alunecând cu mâinile și cu genunchii peste crengile și acele de pin ce acopereau solul pădurii. Era ca și cum aș fi încercat să mă târăsc pe noroi alunecos. Totul se întâmpla cu încetinitorul. În orice clipă, ATV-ul putea să mă lovească și aș fi fost zdrobit mortal sub greutatea lui. Sau aș fi rămas în pădure, prins sub el, fără să aibă cine să mă salveze.

Apoi am reușit să-mi sprijin picioarele în rădăcina unui copac și m-am împins cu forță în ea, aruncându-mă din calea ATV-ului chiar atunci când acesta a lovit fundul râpei și s-a oprit, cu motorul în ralanti.

Pentru o clipă, am zăcut pe burtă, respirând greu și întrebându-mă dacă murisem sau nu. Puteam să simt gustul sângelui și al pământului, iar pietrișul îmi scârțâia între dinți. Mușchii mi-erau prea înfierbântați de adrenalină ca să mă doară ceva, dar sângeram la încheietură și mă ustura fața. Când mi-am ridicat mâna să-mi ating obrazul, mi s-au umplut degetele de firișoare de sânge. Am avut senzația că a doua zi voi fi plin de vânătăi.

Dar, când mi-am dat seama că eram încă viu, un gând mi-a trecut prin minte, ca un semnal de alarmă.

„Arcul!”

Deși încă mai simțeam strânsoarea corzii pe piept, m-am ridicat în genunchi și am tras arcul peste cap să verific dacă nu s-a rupt în cădere. Dacă se întâmpla ceva cu arcul tradițional, n-aș mai fi meritat să trăiesc. Hamara s-ar fi supărat așa de tare dacă l-aș fi stricat, că nu m-ar fi mirat dacă mi-ar fi tăiat capul și l-ar fi pus în vârful unuia dintre parii din luminiș.

Cu sufletul la gură l-am verificat, plimbându-mi mâinile de-a lungul lui, verificând dacă nu are crăpături sau alte stricăciuni. Am răsuflat prelung când mi-am dat seama că era întreg. Avea câteva crestături și zgârieturi, dar atâta tot.

Dar sentimentul de ușurare nu a durat prea mult, pentru că ATV-ul era trântit pe o parte, cu motorul mergând și în minte mi-a răsunat ecoul cuvintelor lui tata.

„Ai grijă de el, Oskari! Ai grijă de el!

Nu ne permiteam să ne cumpărăm altul”.

Am închis ochii și mi-am promis că-l voi ajuta pe tata cu bușteniii săptămâna următoare dacă totul va fi bine. Am adresat o scurtă rugăciune pădurii sau oricui m-ar fi ascultat, apoi m-am ridicat în picioare și mi-am supt sângele de la încheieturi, repezindu-mă spre ATY.

Cu un efort uriaș, m-am lăsat cu toată greutatea pe vehicul și am reușit să-l ridic. Am oprit motorul și am verificat dacă avea ceva stricat. În jurul meu, pădurea părea să prindă viață după accident. Păsările și-au continuat cântecele de după-amiază târzie și o ciocănitoare a început să găurească un copac din apropiere.

Ușurat și mulțumit că ATV-ul era intact, mi-am șters fața cu mâneca și m-am apucat să-mi strâng echipamentul și să leg din nou corzile elastice. Am reușit să-mi găsesc aproape toate săgețile care îmi căzuseră din tolbă, așa că le-am pus la loc și am căutat niște mușchi bine crescut la baza copacilor. Descoperind un petic crescut, gros și de un verde viu, între două rădăcini ieșite din pământ, m-am aplecat și l-am tăiat cu cuțitul de pe solul negru și bogat. S-a desprins într-o bucată, eliberând un miros puternic de pământ. Scuturând lutul de la rădăcină, am pus planta spongioasă în tolbă, ca să țin săgețile într-un loc mai strâmt. Ar fi fost un pic mai greu să-l scot, dar măcar ar fi stat bine. Punându-mi tolba în spate, m-am întors la ATV.

Și atunci l-am văzut.

Cerbul era uriaș. Stătea pur și simplu acolo, după un copac căzut, la un mai mult de zece metri de mine. Nu părea să-l deranjeze prezența mea.

Corpul animalului era pe jumătate ascuns de trunchiul vechi și noduros al copacului, dar capul și spata erau la vedere. Cel puțin la fel de înalt ca mine sau probabil mai înalt, animalul era viguros și puternic. Capul îi era întors spre mine, așa că puteam să-i văd ochii mari și căprui privindu-mă, urechile ciulite și coarnele ca o coroană.

Era un exemplar frumos, perfect din toate punctele de vedere și era al meu. Un cerb exact cum îmi spusese mama.

M-a furnicat tot corpul de emoție. Inima-mi bătea foarte repede și am simțit furnicături pe piele. Ajunsesem în pădure de o oră și ceva și deja îmi oferise un trofeu. Poate că, până la urmă, nu va fi o vânătoare fără speranță. Dacă l-aș fi ucis, m-aș

fi putut întoarce la Locul cu cranii imediat. Îmi imaginam expresia de pe chipul lui Hamara *atunci.*

Fără să-mi iau ochii de la animal, mi-am întins mâna peste umăr ca să iau o săgeată din tolbă.

Animalul s-a smucit și urechile i s-au mișcat.

M-am mișcat atât de încet pe cât am îndrăznit. Cerbul nu își dădea seama de intențiile mele și stătea nemișcat pe loc, curios, dar ar fi putut s-o ia la fugă în orice moment. Mușchii îi erau încordați, gata să intre în acțiune. Trebuia să procedez ca la carte.

În timp ce scoteam săgeata din tolbă, m-am gândit la cum voi arăta în poza pe care mi-o va face Hamara. Cu chipul palid brăzdat de noroi și cu sânge uscat pe mâini. Aș fi ținut arcul tradițional într-o mână, cuțitul în cealaltă și capul cerbului în spinare. Tata ar fi fost așa de mândru când Hamara ar fi pus poza pe panou, ca toată lumea să vadă ce-am făcut; ca să își dea ei seama ce fel de bărbat eram.

Am potrivit săgeata pe coardă, în timp ce amintirea felului în care stătusem pe platformă mi s-a strecurat în minte. M-am văzut nereușind să trag cu arcul și, pentru o clipă, mi-am dorit să-l fi avut pe al meu. Cu arcul meu aș fi putut… am scrâșnit din dinți și am alungat acel gând. Trebuia să fac asta. Trebuia să găsesc puterea să o fac.

Am respirat adânc și am început să trag de arc.

„O inimă sigură înseamnă o mână sigură”.

Cerbul mă privea în continuare, dar mușchii păreau să i se relaxeze. Urechile i-au zvâcnit, de parcă ar fi fost distras de alte sunete din pădure. Părea să nu se mai teamă de mine.

„Știe că nu poți trage cu arcul”.

Nu știu de unde a venit vocea aceea; mi-a sunat pur și simplu în minte.

Mi-am mijit ochii și am încercat s-o ignor. Am lăsat aerul să-mi umple corpul, așa cum m-a învățat tata, și am tras mai tare de coardă.

Universul se liniștise. Nu mai era nimic, în afara mea, a arcului și a cerbului. Nu mai exista altceva. N-am mai auzit cântecul păsărilor și nici ciocănitoarea care găurea copacul încontinuu. Chiar și vântul s-a oprit. Pădurea a devenit tăcută, de parcă fiecare creatură își ținea respirația, așteptând să vadă ce se va întâmpla.

Arcul a scârțâit un pic în timp ce-l îndoiam. Coarda îmi tăia degetele. Mușchii au început să-mi tremure. Am expirat o parte din aerul inspirat, am închis un ochi și am privit în direcția săgeții, simțind cum îmi creșteau emoțiile.

Coarda a ajuns la o depărtare cât lățimea unui pumn de nasul meu când n-am mai putut s-o trag mai departe. Umerii și brațele mă dureau de la căzătură și începeau să mă ardă din cauza efortului de a trage cu arcul. Începeam să tremur și nu mai aveam țintă. Trebuia să slobozesc săgeata repede, altfel n-aș fi tras drept, dar dacă n-aș fi tras coarda mai în spate, săgeata n-ar fi avut destulă putere de la distanța aceea.

Mi-am solicitat toată forța și am tras puțin mai tare, dar un sunet din depărtare a întrerupt liniștea. A început ca un vuiet slab, dar a devenit repede o bubuitură zguduitoare, ca de tunet, apoi totul s-a transformat într-o nebunie amețitoare de sunete și mișcare. Era ca și cum o furtună neașteptată s-ar fi abătut asupra pădurii, aducând confuzie și frică.

Zgomotul era aproape asurzitor. Un bocănit mecanic care vibra în capul meu.

„Toca-toca-toca-toca”.

Vârfurile copacilor s-au legănat într-un vârtej, iar frunzele uscate și acele de pin s-au învârtit, în timp ce un vânt puternic a trecut grăbit printre pini.

„Toca-toca-toca-toca”.

Sunetul se auzea tot mai tare pe măsură ce se apropia, apoi a trecut peste mine cu un vuiet asurzitor, făcându-mă să simt cum se învârtea pădurea cu mine.

Cerbul s-a încordat pentru o clipă, apoi a fugit, dispărând printre copaci. Când m-am uitat în sus ca să zăresc elicopterul care trecea deasupra mea, mi-am sucit glezna din cauza unei rădăcini de copac și am căzut pe o parte, dând drumul corzii arcului și trimițând săgeata în aer.

Lacrimi de frustrare mi-au umplut ochii și am urlat la cer.

— Lua-te-ar naiba! am strigat agitând arcul în aer. Lua-te-ar naiba!

M-am ridicat în picioare în timp ce elicopterul continua să zboare peste pădure, trecând razant peste vârfurile copacilor, și am văzut mici fragmente din vopseaua lui alb cu negru sclipind în lumina soarelui ce apunea.

— Lua-te-ar naiba! am strigat din nou, neștiind ce să fac cu toată furia și dezamăgirea ce-mi cuprindea fiecare părticică a corpului.

În acea clipă, am urât acel elicopter și pe toată lumea din el. Am vrut să cadă din cer și să explodeze într-un milion de bucăți.

Când s-a îndepărtat o jumătate de kilometru, elicopterul s-a oprit. Puteam să-l văd printr-un spațiu liber dintre vârfurile copacilor, planând peste pădure.

— Acum ce-ai de gând să faci?

A început să coboare, dispărând din vedere.

Ateriza pe undeva, pe-acolo și asta mă înfuria și mai tare. Probabil că erau braconieri. Aici. În pădurea noastră.

— Patu, am șoptit.

Patu era din sat, dar se mutase la oraș și începuse să organizeze excursii de tip safari. Spunea că voia să câștige bani arătându-le turiștilor împrejurimile, dar toți erau siguri că aducea oameni ca să vâneze cerbi și urși de plăcere, când nu ar fi trebuit să facă așa ceva.

Dacă era el și transporta braconieri, atunci voiam să știu. În felul ăsta, dacă n-aș fi reușit să plec din pădure cu un trofeu, măcar nu m-aș fi întors cu mâna goală. Aș fi adus cu mine informații prețioase.

• Hazar

Știam că va trebui să merg până la elicopter pe jos, altfel braconierii m-ar fi auzit, așa că am fugit până la ATV și mi-am luat haina de camuflaj. O făcusem chiar eu, folosind o plasă mare și acoperind-o cu resturi de material în diferite nuanțe de verde. Când am mers cu tata să o încercăm, i-a luat mult timp să mă găsească și în cele din urmă a renunțat. Mi-a spus că a fost cel mai bun camuflaj pe care îl văzuse vreodată.

Mi-am pus-o peste geacă și peste glugă și am lăsat ATV-ul în urmă, strecurându-mă printre copacii peste care se lăsa întunericul. Am mers aproape silențios, pășind pe acele de pin acolo unde era posibil sau călcând pe pietrele ieșite din pământ. Arcul mi-era bine prins la spate, coarda, strânsă la piept, iar săgețile stăteau nemișcate în tolbă. Poate nu eram destul de puternic ca să trag cu arcul tradițional, dar măcar eram conștient de mărimea lui și eram din nou recunoscător pentru insistența tatălui meu de a-l căra pe al lui când vânam. Nu l-am agățat nici măcar o dată în crengile care atârnau deasupra mea.

După câteva minute am ajuns într-un loc unde copacii erau mai rari și atunci, chiar în fața mea, am văzut ceea ce căutam. O pajiște mare acoperită cu iarbă, într-un luminiș pe o parte a muntelui, înconjurată de pădure. Arăta ca un loc bun de păscut pentru căprioare și m-am întrebat, în treacăt, de ce nu era însemnat pe harta tatii. Mi-am propus să-l marchez eu când o să mă întorc acasă.

Cerul era plumburiu și se adunau nori de furtună. Lumina era difuză printre copaci, dar destul de bună ca să văd ceva. S-a auzit un bubuit de tunet în depărtare și aerul a devenit mai rece. Mama ar fi zis că Ukko, zeul cerului și al tunetului, se înfuria.

Elicopterul era chiar în mijlocul pajiștii – cu motorul oprit, cu luminile aprinse și cu elicele încetinind ca să se oprească. Aerul sclipea în jurul eșapamentului și vântul purta mirosul de combustibil până la mine.

M-am ghemuit între ferigile de sub copacii de la marginea pajiștii, la umbra unui molid mare, pentru o mai bună acoperire. Lângă mine, două coțofene dolofane m-au avertizat cu niște țipete și au țopăit pe o creangă. După ce s-au liniștit, mi-am tras căciula de lână peste frunte, apoi am scos niște pământ și l-am

pus în palma stângă. Am scuipat pe el și l-am amestecat până am făcut o pastă cu care m-am mânjit pe față, chiar dacă mă usturau zgârieturile de pe obraji.

Acum nu mă puteau vedea.

Fără să clipesc, am privit cum ușa elicopterului se deschide și doi bărbați sar din el. Purtau niște pantaloni simpli, verzi, de militari, jachete, bocanci mari, negri, și nu prea arătau ca niște vânători. Mai degrabă păreau soldați.

Unul din ei a rămas lângă ușa deschisă a elicopterului, de parcă ar fi păzit ceva, pe când celălalt a mers mai departe și și-a dus binoclul la ochi. M-am lăsat în jos, alunecând pe burtă, în timp ce el scruta pajiștea, cercetând copacii.

În spatele lui, pilotul a deschis ușa carlingii și a pășit pe iarbă. Era cam de-o vârstă cu tata, dar era mai scund și nu părea la fel de puternic. S-a oprit, scoțând ceva din buzunar, apoi s-a rezemat de elicopter și și-a aprins o țigară, privindu-i cu interes pe ceilalți bărbați. L-am recunoscut imediat. Era Patu.

— Ce căutați? l-a întrebat el pe bărbatul cu binoclul, în engleză. Ți-am spus deja; n-am autorizație pentru a aduce vânători în locul ăsta. Trebuie să mergem în alte locuri pentru asta.

Era liniște. Pajiștea era bine protejată din toate părțile și eram în direcția vântului slab care bătea, așa că-i auzeam bine vocea și am simțit și puțin din mirosul de tutun. Dar am fost surprins de ce spusese. Poate se înșelau toți în privința lui.

Omul cu binoclul l-a ignorat. A continuat să scruteze zona, oprindu-se când era cu fața în direcția mea. Corpul i s-a încordat și s-a îndreptat un pic. A lăsat în jos binoclul pentru o clipă și s-a uitat cu ochii pe jumătate închiși chiar spre locul în care stăteam.

Am înlemnit.

— Vezi ceva? l-a întrebat Patu. Pentru că doar atât poți să faci, să te uiți la el. Ți-am spus, nu am…

— Liniște! i-a spus bărbatul care păzea ușa.

— Nu poți să vorbești cu…

— Liniște! i-a ordonat bărbatul încă o dată.

Cei doi bărbați și-au încrucișat privirile pentru un lung moment, apoi Patu a renunțat și și-a dus țigara la gură ca să tragă adânc din ea. Dar înainte să termine, bărbatul care îi

vorbise și-a întins mâna și i-a luat-o din gură. A aruncat-o jos, în iarbă, și a strivit-o sub tocul cizmei.

— Ce naiba te-a apucat?

Patu s-a întors spre paznic, stând drept și ridicându-se la adevărata lui înălțime. Bărbații din satul nostru erau duri și întotdeauna gata de luptă; nu-i plăcea să fie bruscat de un străin.

— Liniștește-te, i-a spus paznicul. Taci din gură, fă ce ți se spune și vei fi plătit dublu.

Patu a ezitat, holbându-se la paznic câteva secunde, înainte de a se îndepărta și de a-și aprinde o altă țigară.

Bărbatul cu binoclul nu le-a acordat nicio atenție și cerceta în continuare locul în care mă ascundeam.

Am început să mă întreb dacă putea să mă vadă. Poate camuflajul meu nu era prea bun. Poate tata doar îmi făcuse pe plac. Un val de teamă mi-a străbătut corpul, dar n-am înțeles din ce cauză. După toate probabilitățile, acei oameni erau simpli vânători, dar era ceva ciudat în legătură cu ei. Faptul că arătau mai mult ca niște soldați și felul în care vorbeau cu Patu… mi se părea că era ceva în neregulă.

În cele din urmă, bărbatul cu binoclul a dat din cap și s-a apucat să scruteze alți copaci. Am expirat prelung, fără să-mi dau seama că mi-am ținut respirația mai devreme.

Când, în sfârșit, bărbatul și-a lăsat jos binoclul, i-a făcut semn prietenului lui, care a luat ceva din elicopter și a înaintat pe pajiște. S-a oprit, apoi a desfăcut un scaun pe care l-a pus pe pământ, împingându-l cu putere ca să i se afunde picioarele în iarbă.

După aceea, un al treilea bărbat a coborât din elicopter și mi-a fost clar, imediat, că acela era șeful. Era înalt și bine făcut, avea pielea bronzată și o barbă neagră, îngrijită. Purta pantaloni de militar, asemănători cu cei pe care-i purtau ceilalți bărbați și o geacă neagră de piele cu mănuși asortate. Un cuțit impresionant îi atârna la brâu și căra o servietă mare în mâna dreaptă.

A stat locului și s-a uitat în jur, le-a făcut semn cu capul celor doi bărbați, apoi a mers cu pași mari spre scaun și s-a oprit înainte să se așeze și să-și pună servieta în poală.

În spatele lui, încă trei bărbați au coborât din elicopter și au început să descarce niște lăzi de aluminiu. Trebuie să fi fost

cinci sau șase cutii, una dintre ele era aproape la fel de mare ca ATV-ul meu și probabil la fel de grea, judecând după felul în care bărbații se chinuiau cu ea. Părea să fie cam mult echipament pentru o expediție de vânătoare.

— Uite, Hazar, dacă vrei să stai aici, o să te coste mai mult, a spus Patu în timp ce se apropia de bărbatul care stătea pe scaun. Poate mai mult decât dublu.

Hazar l-a ignorat și și-a plimbat mâinile pe servieta din poală înainte de a-i deschide încuietorile.

— Ți-am spus, asta nu-i zonă de vânătoare, a continuat Patu. Dacă o să fiu prins făcând genul ăsta de lucruri, o să-mi pierd autorizația și am copii, să știi. Sunt oameni care depind de mine, ca să nu mai spun de facturile pe care trebuie să le plătesc. Crezi că-i ieftin să întreții o pasăre ca asta?

Hazar a deschis servieta chiar când Patu s-a oprit în spatele lui.

— Uau! Patu era impresionat. Asta da pușcă. E pentru elefanți? Nu sunt elefanți aici, să știi.

Hazar nu i-a răspuns. A căutat în servietă și a scos ceva ce părea a fi un pat de pușcă.

— Cât trebuie să coste o chestie din asta? l-a întrebat Patu.

Hazar a scos a doua piesă din servietă și a atașat-o de prima, punând-o la loc cu un pocnet.

— Bine, domnule. Patu și-a ridicat mâinile și a început să se retragă. Știi ceva, ce-ar fi să mă întorc mai târziu după voi? O să vă las aici câteva ore și…

S-a întors și a văzut doi dintre oamenii lui Hazar aruncând o plasă de camuflaj peste elicopter, una asemănătoare cu cea pe care o purtam, dar mult mai mare. Alți doi au deschis lada cea mare de aluminiu și au scos o pereche de tuburi de metal lungi și groase care semănau mult cu lansatoarele de rachete pe care le-am văzut în jocurile video. Dar probabil că mă înșelam. Ce-ar face niște vânători cu niște *lansatoare de rachete*? Mi-am mijit ochii, întrebându-mă dacă aveam vedenii și am privit confuz cum bărbații au ridicat tuburile, le-au pus pe umeri îndreptându-le apoi spre cer. Le-au mișcat de la dreapta la stânga și invers, înainte să le lase în jos și să-i facă semne dând din cap lui Hazar.

— Totul e în ordine, domnule.

— Ce? Hei, stai puțin, ce naiba se petrece aici? Patu s-a învârtit și a vorbit cu Hazar: Ce naiba fac ăștia?

— Nu-ți face tu griji ce fac ei. Ar trebui să te gândești mai mult la tine.

Cuvintele lui Hazar erau reci și aproape fără emoție. Vorbea engleza cu un accent pe care nu l-am mai auzit niciodată până atunci, iar vocea lui era profundă și poruncitoare și se auzea bine în aerul serii. A scos altă piesă a puștii din servietă și a potrivit-o la locul ei.

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat Patu și brusc am simțit cum mi se face părul măciucă, de parcă urma să se întâmple ceva rău.

— Bine. Hazar s-a oprit și a ridicat din umeri. Ar trebui să fugi.

— Să fug?

Hazar a rămas pe loc și s-a întors spre el.

— Sunt un vânător.

Patu părea confuz și a făcut un pas în spate.

Gura mi-era uscată și mintea mi-a luat-o razna. Ca și Patu, nu înțelegeam ce se întâmpla, dar știam că nu era de bine și mă temeam tot mai mult pentru el.

— O să te împușc.

Cuvintele lui Hazar erau clare, nu aveai cum să înțelegi greșit, dar cumva nu-mi păreau reale. Nu putea să se întâmple așa ceva. Trebuia să fie un fel de glumă.

Hazar a aruncat o privire în jur oamenilor lui, înainte să-l mai privească încă o dată pe Patu.

— Chiar nu poți să faci nimic să mă oprești, dar încă nu am o armă întreagă în mână, așa că… ai avea o șansă dacă ai fugi.

— Ce?

Patu a dat din cap și a făcut un pas înapoi.

— Știi să fugi, nu-i așa? Hazar a zâmbit, apoi a arătat în direcția mea și a mișcat două degete imitând mersul unui om. Îți recomand să pornești acum.

A căutat în servietă și a scos țeava puștii.

— Ce naiba se întâmplă?

Patu a privit în jur panicat, văzând cum ceilalți bărbați își împărțeau pistoalele mitralieră dintr-o ladă mai mică.

Patu s-a uitat din nou la Hazar, la fel de confuz ca mine. Aveam o mie de întrebări în minte. Lansatoare de rachete? Bărbați care arătau ca niște soldați? Pistoale mitralieră? Iar

arma pe care Hazar o asambla nu semăna cu nicio pușcă pe care o văzusem *eu* vreodată.

— Cine… cine sunteți voi?

Patu s-a bâlbâit și a mai stat încă o secundă până când a părut că înțelege.

S-a întors și a fugit.

Voiam să-l ajut cumva. Voiam să strig la el sau… sau *orice,* dar nu puteam face nimic. Chiar nimic. Erau șase bărbați lângă elicopter, toți înarmați până-n dinți, și eram sigur că nu erau vânători. Dacă mi-aș fi ridicat doar capul, m-ar fi văzut și atunci aș fi fost în pericol la fel ca Patu. Singurul lucru pe care puteam să-l fac era să stau ascuns.

Puteam să îi aud respirația grea, plină de teamă, și tropăitul cizmelor lui Patu pe iarbă, în timp ce venea spre mine. Puteam să-i văd ochii larg deschiși de teamă.

Voiam să alerge mai repede și tot corpul mi se încorda din ce în ce mai tare.

În spatele lui, Hazar își vedea de treabă fără nicio grabă, punând calm țeava puștii la locul potrivit, fără să aibă nicio expresie pe față atunci când și-a montat luneta și și-a încărcat cartușele uriașe.

Patu se apropia de mine cu fiecare secundă. Era lângă copaci.

„Fugi, i-am spus în gând. Fugi”.

În orice clipă putea să intre în pădure și să fie în siguranță.

Hazar a terminat de asamblat arma cu un pocnet.

Era aproape gata.

Apoi și-a ridicat pușca la umăr și a privit prin lunetă când Patu a ajuns la copaci. S-a prăbușit peste lăstari, făcând perechea de coțofene să zboare spre un adăpost mai îndepărtat, și s-a ascuns după un trunchi gros de pin. S-a îndoit, respirând greu, producând sunete șuierătoare în timp ce inspira și încerca să-și recapete suflul.

Patu era așa de aproape de mine că puteam să-mi întind mâna și să-l ating. M-am uitat în sus și am văzut cum îi tremura corpul de groază atunci. N-am mai văzut un om așa de speriat.

Dincolo, pe pajiște, Hazar continua să privească peste țeava puștii, ținând arma complet nemișcată. Era ca o statuie.

Când Patu a început să respire mai liniștit, s-a ridicat, a stat drept și a zâmbit pentru el însuși, nevenindu-i să creadă că scăpase. A dat din cap și a riscat și i-a aruncat o privire lui

Hazar, de după copac, și-atunci m-a văzut stând culcat printre lăstari. La început, n-a știut ce vedea. O grămadă de verde și maro cu doi ochi care se uitau în sus la el. Apoi și-a dat seama că eram o persoană și a dat să spună ceva.

Mi-am dus un deget la gură, să stea liniștit, dar, chiar în acel moment, a răsunat un îngrozitor „POC!” al unei împușcături venite dinspre pajiște și nenumărate așchii de lemn și de scoarță au sărit în aer în jurul meu. Reacția mea imediată a fost să-mi închid ochii și să-mi protejez capul în timp ce fragmentele îmi împroșcau fața, înțepându-mi obrajii și lovindu-mi capul.

Pădurea a fost cuprinsă brusc de agitație, în timp ce animalele sălbatice fugeau să se ascundă și o ploaie de ace de pin a căzut printre crengi. Apoi ecourile împușcăturii s-au stins și a fost liniște din nou.

Când am deschis ochii, copacul după care s-a ascuns Patu avea o scobitură pe o parte, iar Hazar se afla pe pajiște, lăsându-și în jos arma, dar nici urmă de Patu.

Când m-am întors, l-am văzut zăcând contorsionat între lăstari, împușcat în cap.

Nu voiam să mă uit la el, dar nu mă puteam abține. Imaginea lui mă umplea de groază – ochii lui holbați și lipsiți de viață, sângele care-i curgea din rană –, dar, dintr-un motiv necunoscut, nu puteam să-mi iau ochii de la el. Părea ireal, parcă mă aflam în transă sau i se întâmpla altcuiva, sau nu se întâmpla deloc.

„Mișcă-te! mi-a strigat o voce din minte. Mișcă-te!”

M-a cuprins panica și mi-am revenit din transă. De parcă m-aș fi trezit brusc dintr-un coșmar, m-am târât în spate cât de repede am putut, fără să mai pot să respir, disperat să scap. M-am împins printre ferigi până când am intrat destul de adânc în pădure ca să pot risca să mă ridic în picioare, apoi m-am întors și am fugit ca să-mi salvez viața. Mușchii mi-erau înțepeniți pentru că am stat întins pe jos mult timp, dar aveam destulă frică în mine cât să-i pună în mișcare.

Nu gândeam în timp ce alergam printre copaci. Voiam doar să ajung într-un loc unde aș fi fost în siguranță. Înapoi la Locul cu cranii; înapoi la tata.

• O decizie grea

M-am prăbușit în pădure ca un animal speriat. Crengile-mi biciuiau fața și fugeam cu mâinile ridicate ca să mă apăr, fără să mă gândesc la nimic. Puteam să văd doar ochii lipsiți de viață ai lui Patu.

Mă durea pieptul. Mă strângea tot mai tare cu cât fugeam mai repede. Mușchii mi-erau amorțiți și de-abia-mi mai simțeam picioarele în timp ce mă duceau tot mai aproape de locul în care îmi lăsasem ATV-ul.

Doar că, atunci când am ajuns în locul acela, ATV-ul nu mai era acolo.

Trebuia să fie acolo, dar nu mai era. Ori asta, ori n-am ajuns unde trebuia.

Lumina scădea. Se întuneca în pădure, iar eu mă rătăcisem. Era singura explicație. Fusesem așa de disperat să scap de ochii holbați și fără viață ai lui Patu, că nu fusesem atent încotro mă îndreptam. Pur și simplu am luat-o la goană.

M-am oprit și m-am uitat în jur, simțind cum mă cuprindea panica. Respirația mi-era superficială, gâfâită și dureroasă.

Sau poate că știau că eram acolo. Poate că m-au văzut. Poate că oamenii din elicopter au ajuns cumva înaintea mea și mi-au luat ATV-ul ca să nu pot scăpa.

Învârtindu-mă prin jur, am cercetat zona. Trebuia să fie acolo. „Te rog, fii aici”.

Apoi l-am văzut printre copaci, chiar în fața mea, exact unde îl lăsasem și acea groază teribilă m-a mai lăsat un pic, în timp ce alergam spre vehicul.

Măcar aveam o cale de scăpare.

Deasupra mea, cerul bubuia și primii stropi de ploaie cădeau prin coronamentul copacilor. Era doar o ploaie măruntă, dar bubuitul jos și sălbatic al tunetului și adunătura de nori negri îmi spunea că va fi mult mai rău.

Încă respiram greu când m-am urcat pe ATV și am pornit motorul, disperat să plec cât de mai repede. Dar când m-am uitat în sus la marginea râpei, mi-am dat seama că panta peste care mă rostogolisem mai devreme era prea abruptă. Și nu puteam nici să cobor din locul în care eram pentru că un afloriment stâncos îmi bloca drumul. Puteam doar să îndrept

ATV-ul în sus pe munte și să ajung din nou pe cărarea unde râpa era nivelată.

A început să plouă mai tare, iar ATV-ul a patinat alunecând pe solul umed. Încercam să nu mă gândesc la Patu zăcând în lăstăriș și la felul în care arăta acel bărbat numit Hazar.

Am încercat să mă concentrez asupra altor lucruri, să găsesc o cale de scăpare. Dar ce erau acele tuburi pe care le-au scos bărbații din ladă și le-au ținut pe umeri? Cine era Hazar? Și ce căuta în pădurea noastră? Dar oricât de mult mă concentram, nu vedeam în fața ochilor decât cadavrul lui Patu. Era tot contorsionat, mâinile și picioarele îi stăteau în poziții nefirești, iar capul îi era întors într-o parte.

Am scuturat din cap ca să scap de imaginea aceea și m-am forțat să mă gândesc la o modalitate de a ajunge acasă. M-am concentrat să ajung pe cărare, să mă întorc și să cobor muntele, îndreptându-mă spre Locul cu cranii.

Dar ar fi fost un drum lung spre casă. Mi-a luat mai mult de o oră să urc atât de mult pe munte și în curând s-ar fi întunecat. Noaptea ar fi trebuit să conduc mai încet, mai ales pe ploaie, și mi-ar fi luat mai mult timp să mă întorc. Poate patru ore. Poate mai mult, depindea de cât de mult timp mi-ar fi luat să ajung la cărare. Poate aș fi derapat din nou. Sau mai rău, dacă Hazar și oamenii lui îmi auzeau motorul în timp ce treceam pe lângă ei pe drumul de întoarcere? Dacă mă urmăreau?

Doar gândul la asta mă făcea să tremur.

Mi-am amintit de harta pe care mi-a dat-o tata și-am încercat să mă gândesc la altă cale de întoarcere, dar parcă mă chema crucea roșie. Locul secret de vânătoare. Era la doar câțiva kilometri de unde mă aflam în acel moment – câțiva kilometri mai departe de Hazar și de ceea ce tocmai văzusem. Deja mă îndreptam spre direcția aceea, puteam găsi cărarea și aș fi fost aproape de locul acela înainte de a se întuneca de tot. Aș fi fost la o distanță sigură de Hazar și oamenii lui. Aș fi putut să-mi fac un adăpost pentru noapte, apoi m-aș fi îndreptat spre Locul cu cranii în zori, când n-aș mai fi fost în pericol. Planul acesta avea o logică. Nu m-aș fi întors la Locul cu cranii ca un bărbat, cărând un cerb în spate, dar măcar aș fi rămas în viață.

Sau poate aș fi găsit ceva acolo sus. Poate aș fi văzut un cerb dimineața sau altceva. Orice ar fi fost bun. O ieruncă sau chiar un iepure.

Poate aș fi putut să fac rost de un trofeu *și* să le spun ce s-a întâmplat.

Toate gândurile acestea mi-au trecut repede prin minte în timp ce conduceam spre locul în care râpa era nivelată și încercam să ajung pe cărare. Când am ajuns, am oprit ATV-ul și m-am uitat de-a lungul cărării strâmte și noroioase care șerpuia prin pădure în lumina cenușie. Mi-am întors capul să mă uit în sus la cărare, știind că puteam s-o las în urmă și să mă îndrept spre locul marcat pe harta tatii. Apoi m-am uitat din nou în jos și mi-am amintit ceea ce tocmai văzusem.

Terenul de vânătoare sau casa mea?

Încotro?

Gândul la Hazar și la pușca lui a decis pentru mine.

• Furtuna de foc

Vântul îmi bătea în haina de camuflaj, umflând-o pe ambele părți, iar aerul rece îmi irita ochii și mi-i umplea de lacrimi care-mi curgeau spre marginile căciulii de lână. Noaptea mă înconjura, ploaia se întețea, iar sunetul ATV-ului umplea tot spațiul. Ca și cum n-aș mai fi fost decât eu în lume și gândurile îngrozitoare care mi se învârteau prin minte. Dar trebuia să uit de acele lucruri. Trebuia să mă concentrez la misiunea mea. Trebuia să ajung într-un loc sigur.

Când m-am îndepărtat cu un kilometru și ceva de elicopter – și de Hazar – am aprins farurile și am urmat razele strălucitoare care tăiau întunericul care se lăsa peste pădure. Ploaia sclipea în lumină, căzând drept în jos și lovindu-mi capul și umerii. Bătea ritmic în ATV și bocănea pe cărarea care va deveni, în curând, un râu de noroi. Copacii de pe amândouă părțile rămâneau repede în urma mea și nările mi-erau umplute de mireasma dulce a pinilor, a pământului și a frunzelor putrezite.

Imaginea lui Patu a încercat să mi se furișeze în minte, în timp ce conduceam, aducând o grămadă de îndoieli cu ea. Dacă nu făceam ce trebuia? Ar fi trebuit să risc și să trec prin pajiște? Ar fi trebuit să-mi urmez primul instinct și să mă întorc la Locul cu cranii? Dacă...

VÂJ!

Gândurile mi-au fost întrerupte de un zgomot teribil care venea de sus și concura cu sunetul motorului ATV-ului. Mi-am ridicat rapid privirea spre un loc gol dintre copaci, chiar în timp ce o dâră albă de aburi se ridica pe cer. Era urmată de încă una.

VÂJ!

Apoi a treia și a patra.

VÂJ! VÂJ!

Veneau din spatele meu, de unde era elicopterul, ca niște artificii uriașe înălțându-se în aer, lăsând dâre lungi și albe după ele. Am încetinit ATV-ul și mi-am mijit ochii ca să privesc prin ploaie, punându-mi palma streașină la ochi, în timp ce mă uitam la cele patru dâre ce dispăreau din vedere, dincolo de vârfurile copacilor. După câteva secunde, cerul s-a luminat de la o străfulgerare orbitoare, urmate de un bubuit îndepărtat și de un pocnet care s-au auzit în pădure, de parcă aș fi nimerit în mijlocul unei furtuni cumplite.

Dar lumina era prea strălucitoare și sunetul era nefiresc. Nu creștea în intensitate precum tunetul. Nu se repeta, nu duruia și nu se auzea mai tare. Era prea scurt. Trebuia să fie altceva. Ceva ce avea legătură cu Hazar și acele tuburi de metal pe care le văzusem.

Lansatoare de rachete.

Bănuielile mi-au fost confirmate în câteva secunde, când cerul s-a luminat încă o dată. De data asta, n-a mai fost o lumină albă și puternică, ci una portocalie, cu o strălucire de foc. Slabă la început, undeva, sus în dreapta mea, dar crescând în strălucire. Un sunet a însoțit-o: un fel de huruit, de strigăt și de mârâit în același timp. Era ca și cum un fel de monstru se îndrepta spre mine de deasupra sălbăticiei, făcând cele mai oribile sunete care parcă treceau prin mine și-mi sfâșiau nervii.

Zgomotul se auzea tot mai tare, iar lumina era tot mai strălucitoare, după aceea am auzit ceva plutind deasupra pădurii, apoi spărgându-se sau rupându-se.

Era ca o forță a naturii – ca Ajatar, demonul pădurilor despre care-mi povestea mama – care se prăbușea printre copaci, ajungând tot mai jos, sfărâmând crengile, smulgând trunchiurile de copaci din pământ, de parcă n-ar fi fost decât niște rămurele. Zgomotul provocat era asurzitor. Acoperea huruitul ATV-ului, iar urechile mi-au fost umplute de bubuitul acela strident și groaznic. Îi simțeam vibrația în tot corpul și zguduia pământul ca un cutremur.

A fost o secundă în care am crezut că trebuia să fac ceva – să accelerez sau să încetinesc, sau *orice* –, dar acel moment s-a dus când o uriașă și nimicitoare minge de foc a căzut în dreapta mea, doborând la pământ și arzând copacii. Scântei și flăcări au explodat în noapte în timp ce a căzut cu zgomot în noroi la cincizeci de metri de mine, cutremurând pământul.

Apoi a urmat un „BUM!” care era să-mi spargă timpanele și focuri au izbucnit pretutindeni, în timp ce obiectul acela sărea și făcea prăpăd în jur, săpând o groapă uriașă în pământ și distrugând totul în cale. S-a rostogolit și s-a năpustit, răsucindu-se și gonind printre copaci, printre pini și molizi de parcă sărea pe iarbă.

Aerul fierbinte a fost umplut de tot felul de rămășițe din pădure. Ace de pin arzânde, crengi incinerate, frunze strălucitoare din care ieșea fum. Scoarță și lemn rupte în bucăți

ca șrapnelul; crengi groase de copaci vâjâind ca sulițele, conuri de pin pocnind și explodând ca grenadele. Până să-mi dau seama ce se întâmpla, un buștean uriaș se rostogolea spre mine, lovindu-mi ATV-ul și aruncându-mă peste ghidon, direct în norii de foc.

Am zburat prin coșmarul de fum negru și tăciuni aprinși, având un singur gând în minte… „nu din nou”… apoi am văzut o lumină albă pâlpâind și m-am prăbușit, lovindu-mă groaznic. Am alunecat și m-am rostogolit ca o păpușă din cârpe, aterizând cu fața în jos într-o băltoacă plină cu apă de ploaie murdară, în timp ce furtuna de foc se dezlănțuia în jurul meu.

• Rana

Pe când aveam cinci ani, tata m-a dus la cascada lacului Tuonela. Avea cel puțin patruzeci de metri înălțime și zgomotul cascadei era uimitor, revărsându-se în lacul rece de dedesubt. M-a dus la înălțime, chiar pe o margine stâncoasă care era lângă căderea de apă, și am stat acolo, uitându-ne în jos. Mi-am amintit cât de frică mi-a fost acolo sus și să mă holbez prin ceață și printre stropi la acea apă furioasă care făcea spume. Mi se părea că fierbea și mi-am imaginat că monstrul care-și schimba forma – *näkki* – era acolo și aștepta să mă tragă și să mă înece în fundul lacului. Am văzut o imagine într-o carte cu un calmar uriaș încercând să tragă la fund un submarin și la asta m-am gândit atunci. Am crezut că *näkki* s-a transformat în acel calmar și se uita la mine cu ochii lui galbeni și holbați și cu tentaculele lungi, legănându-se în valuri, gata să și le încolăcească în jurul meu.

— Acum, că ai cinci ani, mi-a spus tata, e timpul să-ți începi călătoria ca bărbat.

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Nu te teme, Oskari, știi să înoți. Înoți mai bine decât o făceam eu la vârsta ta.

Îmi amintesc că m-am uitat în sus la el și am dat din cap.

— Îmi place să înot. O să înotăm?

Tata s-a uitat în jos la mine cu o expresie serioasă.

— Într-un fel.

M-am întins ca să-l prind de mână, dar s-a îndepărtat de mine și s-a întors să se uite în spatele nostru. M-am întors și eu să îi văd pe ceilalți bărbați care stăteau pe stânci, cu Hamara în frunte. I-a făcut un semn cu capul tatii, iar tata s-a încruntat și i-a răspuns prin același semn.

Ne-am dezbrăcat până am rămas doar în pantaloni scurți, tremurând în frig, în timp ce tata a luat coarda pe care o ținea încolăcită pe umăr și și-a legat un capăt în jurul taliei. L-am întrebat ce făcea, însă doar mi-a zâmbit și mi-a spus că o să fie distractiv. Când mi-a legat celălalt capăt al corzii de talie, am înțeles.

Urma să sărim.

— Nu vreau, i-am spus. Te rog. Nu vreau.

Am plâns și m-am ținut de piciorul lui, cu tot corpul tremurându-mi. L-am implorat să nu mă oblige s-o fac; mi-era foarte frică de căderea aceea lungă de apă în ceață și spumă și de *näkki* care mă aștepta dedesubt. Nu puteam să mă gândesc decât la faptul că mă voi scufunda tot mai adânc și nu voi mai ieși niciodată la suprafață. N-aș mai fi văzut-o niciodată pe mama.

Tata s-a aplecat și mi-a pus o mână pe cap să mă liniștească, dar s-a uitat din nou la Hamara.

— Nu te teme, mi-a spus tata. O să am eu grijă de tine. O să fie distractiv. Eliberându-se din strânsoarea mea, m-a îndepărtat și am mers chiar la marginea stâncii. Coarda o să ne țină împreună.

Apoi m-a luat în brațe și a pășit în gol.

Am căzut, am căzut și am tot căzut.

Mi-am ținut ochii închiși până am ajuns jos. Pieptul mă strângea îngrozitor și-mi ieșea aerul din plămâni în timp ce vântul bătea tare în jurul meu și stropii din cascadă mă loveau ca o ploaie. Când, în sfârșit, ne-am lovit de suprafața înspumată a apei, m-a cuprins brusc frigul și mușchii mi-au înțepenit în timp ce mă scufundam în apă.

Puterea cascadei care se revărsa peste noi mă îngrozea. Ne împingea tot mai adânc în întunericul fără de sfârșit al lacului și mi se părea că nu vom mai ieși niciodată la suprafață. Plămânii mi-erau goi, capul îmi zvâcnea și am început să mă panichez. Mi-am deschis gura, disperat după aer, dar am înghițit numai apă și, chiar atunci, când mă scufundam în lacul acela furios, am crezut că o să mor.

Am crezut că *näkki* m-a prins cu tentaculele ei răsucite și zdrobitoare și nu-mi va mai da drumul niciodată.

Așa m-am trezit și în acel moment: cu sentimentul că lumea a luat-o razna în jurul meu, cu o durere în piept și cu senzația că mușchii mi-erau întinși ca niște corzi. Amintirea cascadei mi se ștergea din memorie, izgonită de sunetele prăbușirii și de ploaia de resturi din pădure care continua să cadă peste mine. Zăceam cu fața într-o băltoacă plină de noroi și inhalam apă în timp ce încercam să respir, dar când mi-am revenit în simțiri și mi-am amintit unde eram, mi-am ridicat capul și am tușit ca să scot apa de baltă din gură și din nas. Stând pe burtă, cu gura larg deschisă, gâfâiam încercând să respir, dar ceva tare m-a lovit în

spate. Era greu și mi-a provocat durere, lovindu-mă chiar între umeri și m-am ghemuit imediat, acoperindu-mi capul cu brațele și dorindu-mi ca totul să se termine odată.

•

Am zăcut așa multă vreme, așteptând ca partea cea mai rea să treacă și să înceteze zgomotele acelea îngrozitoare. După o vreme, pădurea s-a liniștit, a devenit așa de tăcută că nici măcar păsările nu mai îndrăzneau să cânte, și singurele sunete care se auzeau erau răpăitul blând al ploii care cădea, trosnetul focului și scârțâitul copacilor.

Chiar și atunci, cu greu am îndrăznit să mă mișc. Dar știam că nu puteam să-mi petrec toată noaptea acolo, așa că, pregătindu-mă pentru ce era mai rău, m-am îndreptat de spate, mi-am deschis ochii și m-am ridicat încet în picioare.

Cărarea nu mai era. N-o mai vedeam niciunde. În schimb, m-am trezit stând în ceea ce părea o zonă de război.

La câțiva metri în fața mea, pădurea avea o rană uriașă. Acesta a fost singurul cuvânt la care m-am putut gândi atunci: „rană”. O urmă uriașă a distrugerii chiar în locul unde fusese cărarea și-acum eram înconjurat de trunchiuri de copac frânte și crăpate, împrăștiate prin jur ca niște chibrituri rupte. Din loc în loc, mici focuri sfârâiau în ploaia care acum cădea liberă în groapa enormă din pădure.

Fumul plutea în jurul copacilor doborâți. Se lăsa pe pământ sau se învârtejea când vântul îl prindea și îl ridica în niște tornade în miniatură. Mirosul degajat era puternic, dar nu era numai mirosul plăcut al fumului de lemn; simțeam și alte mirosuri. Parcă de plastic topit, cauciuc carbonizat și chiar duhoarea dezgustătoare de combustibil arzând. Și oriunde mă uitam, scântei, tăciuni aprinși și mănunchiuri strălucitoare de scoarță subțire de mesteacăn care pluteau în noapte, dansând în întuneric ca niște licurici.

Mergeam poticnindu-mă, șocat, gândindu-mă atât la puterea extraordinară a orice ar fi fost ce a provocat acea distrugere, dar și la cât de uimitor arăta totul în jur. În ciuda aspectului dezolant, peisajul era totuși frumos, într-un fel ciudat.

Când am lovit ceva tare cu botul cizmei, m-am aplecat și am ridicat o bucată de metal fumegândă ce sfârâia la atingerea ploii.

— Au!

Mi-a ars vârful arătătorului și al degetului mare, așa că mi-am luat repede mâna de pe ea și mi-am prins urechea rece cu degetele ca să nu fac băşici.

Am dat cu piciorul în bucata de metal ca s-o îndepărtez și mi-am luat arcul din spate să verific dacă era intact. Mulțumit că era întreg, am îndrăznit să merg prin fum, fluturându-mi mâinile înainte, încercând să înlătur fumul. Păşind peste focuri mici pe cale să se stingă și crengi rupte, mi-am găsit în sfârşit ATV-ul, cu susu-n jos ca o insectă moartă și cu un trunchi gros de pin peste el. Vehiculul era atât de zdrobit, că nu mai putea fi folosit. Trei cauciucuri erau ferfeniță, iar partea din față era turtită.

O să mă omoare tata – dacă m-aș fi întors viu.

Am mers cu greu spre ATV și m-am învârtit în jurul lui, întrebându-mă dacă aveam vreo șansă să-l repar.

— La naiba! L-am izbit cu piciorul, zăngănind în gol. La naiba! Mi-am încleștat pumnii, mi-am lăsat capul pe spate și am strigat la cer: La naiba!

Spre mirarea mea, cerul mi-a răspuns cu o lumină roșie, sclipitoare.

Ciudata lumină a rămas suspendată în întunericul de deasupra copacilor rupți, de parcă doar ar fi plutit acolo și mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama că, de fapt, se mărea. Orice era se apropia de mine, îndreptându-se încet din dreapta spre stânga – în același fel în care a venit și distrugerea – și mi-am întins gâtul ca s-o privesc, fascinat de sclipirea regulată a acelei lumini roșii.

Se aprindea, apoi se stingea. Se aprindea, se stingea. Se aprindea, se stingea.

— Ce naiba-i asta? am șoptit eu.

Lumina a coborât și s-a apropiat până când mi-a trecut pe deasupra capului și am putut să văd că era ceva în spatele ei.

O formă mare și neagră.

Mă întrebam dacă putea să se întâmple ceva și mai rău în ziua aceea. Întâi elicopterul și Hazar, apoi… ei bine, ce-o fi fost ceea ce tocmai s-a întâmplat – un fel de prăbuşire sau atac, așa credeam.

— Și-acum ai apărut tu, am murmurat spre lumina roșie sclipitoare. Ce naiba mai ești și *tu*?

Lumina roșie nu mi-a răspuns. Doar a licărit, aprinzându-se și stingându-se și a plutit pe lângă mine, ajungând jos printre

copacii de dincolo de rana pădurii. S-au auzit trosnetele unor crengi rupte și un bocănit încet.

Orice-ar fi fost tocmai aterizase. Și era aproape.

O parte din mine voia s-o ignore – să merg mai departe, dar mi-a stârnit curiozitatea. Voiam să știu ce era. Și când m-am uitat la ATV, mi-am dat seama că nu mă grăbeam s-ajung niciunde.

Am aruncat o privire înapoi, de-a lungul rănii pădurii. Lumina roșie nu era departe de drumul meu. De fapt, era aproape *în* drumul meu. Și, probabil, era datoria mea să aflu ce era. Se prăbușise în pădurea noastră, la urma urmei.

Trebuia să știu ce era.

— Bine, mi-am spus. Hai să vedem ce ești.

Am alergat până la ATV și mi-am recuperat cât am putut din echipament. Cadrul rucsacului era încă întreg, așa că am prins câte am putut de el și mi-am luat arcul.

Nu mi-a fost ușor să trec peste rana uriașă. A trebuit să mă cațăr și să trec peste trunchiurile căzute ale copacilor străvechi și noduroși sau să mă târăsc pe sub ei. Aerul mirosea urât, a pârlit, și-mi irita gâtul, făcându-mă să tușesc când treceam prin fumul mai gros. M-am agățat de crengile strâmbe care mă zgâriau și încercau să-mi prindă haina de camuflaj.

Chiar dacă aerul nopții era rece, transpiram pe sub geaca impermeabilă când, în sfârșit, am ajuns de cealaltă parte a rănii pădurii și am stat pe un trunchi gros și noduros, privind cum lumina roșie licărea printre copaci.

Se aprindea, se stingea. Se aprindea, se stingea. Se aprindea, se stingea.

M-a străbătut un fior și m-am gândit să mă întorc. Poate era cel mai bun lucru pe care l-aș fi putut face. Dar, în timp ce mă holbam la lumină, mi-am amintit ultimele cuvinte pe care le spusese Hamara înainte să plec: „Un băiat pleacă în sălbăticie, dar un bărbat se va întoarce”.

Un bărbat. Nu ar fi trebuit să mă tem.

— Fii curajos, mi-am șoptit. Fii curajos.

Am respirat adânc ca să prind curaj, am sărit de pe copac și m-am afundat mai adânc în pădure, cu ochii ațintiți asupra luminii roșii care licărea.

• Cine ești?

O capsulă metalică ciudată stătea înclinată printre ferigi la marginea unei zone în care copacii erau mai rari. În formă de trunchi de con, nu era cu mult mai înaltă decât mine și era strălucitoare și netedă, ca argintul lustruit. Avea o antenă în partea de sus, cu o lumină roșie intermitentă la capăt și încă două lumini de fiecare parte a conului. Continuau să licărească. Se aprindeau, se stingeau. Se aprindeau, se stingeau.

O ceață sinistră s-a coborât odată cu întunericul și s-a amestecat cu fumul și cu tăciunii strălucitori ca licuricii, așa că lumina roșie s-a împrăștiat în noapte ca niște pete de sânge. În spatele ciudatului obiect de metal, o parașută atârna dezumflată de crengile unui scoruș, întinsă și pe pământ. Era atașată de partea de sus a capsulei cu câteva corzi care se strângeau și se lungeau în timp ce materialul se umfla și se dezumfla în vânt. În partea din față a capsulei, vizavi de mine, era o singură ușă cu o fereastră micuță ce strălucea de parcă era o lumină înăuntru, dar nu era niciun semn de viață.

Ghemuit lângă un stejar acoperit de licheni, priveam atent printre crengile joase, cercetând capsula și gândindu-mă că am mai văzut așa ceva înainte. Poate la televizor sau într-un joc video, nu-mi aminteam. Era genul acela de obiect zburător pe care îl folosesc oamenii ca să revină din spațiu, doar că trebuie să aterizeze în apă. Mă întrebam dacă asta era și dacă trebuia să aterizeze în lacul Tuonela, dar a ratat.

Dar apoi mi-am amintit de lansatoarele de rachete, de dârele de aburi și de explozii și am știut că trebuia să aibă legătură cu Hazar. Prăbușirea *sigur* avea. Dar ce a doborât? Orice a provocat rana aceea în pădure trebuia să fi fost mare și asta era… ce? Un fel de capsulă de salvare? Ceva de origine *extraterestră*?

Gândul acesta mi-a făcut inima să stea în loc pentru o clipă, dar mi-am spus că nu putea fi adevărat. De ce ar veni extratereștrii în sălbăticia noastră? Și extratereștrii chiar existau? Cu toate astea, m-am ghemuit și mai tare și mi-am potrivit o săgeată pe coarda arcului, gata să trag în orice ar fi ieșit din capsulă.

Am așteptat o vreme să se întâmple ceva, dar nu s-a petrecut nimic. Ploaia continua să cadă, măruntă acum, răpăind printre

copaci, bătând ușor pe capsula de metal, iar luminile roșii licăreau în continuare. Se aprindeau, se stingeau. Se aprindeau, se stingeau.

După câteva minute, am lăsat arcul în jos și am căutat în jur o piatră de mărime potrivită. Am înaintat încet încercând să mă apropii, după ce am ieșit dintre crengile copacilor și am azvârlit piatra cât de tare am putut.

„Zbang!”

A lovit capsula, iar aceasta a răspuns cu un sunet metalic gol.

Undeva, în depărtare, o bufniță a țipat, dar în rest a fost liniște în timp ce ecoul sunetului gol pierea în noapte.

Fără să-mi iau ochii de la straniul obiect, m-am aplecat și am căutat altceva pe jos. Am bâjbâit cu degetele pe pământ înainte de a găsi o altă piatră ascuțită, dar, înainte s-o arunc, am auzit un ciocănit din capsulă.

Dinăuntrul capsulei.

Am fugit să mă ascund iar după copac, uitându-mă atent în jur, așteptând ca un extraterestru să deschidă ușa și să iasă afară.

Nimic.

După câteva secunde, am înaintat încet, oprindu-mă să ascult vreo eventuală mișcare pentru o clipă, apoi am aruncat piatra. Aproape imediat s-a auzit alt ciocănit din capsulă.

Retrăgându-mă la adăpost printre copaci încă o dată, am mai adunat două pietre și le-am aruncat rapid una după alta. Au clămpănit printre crengi și au lovit obiectul de metal.

„Zbang! Zbang!”

Răspunsul a venit imediat. Două bătăi puternice din interior.

Înghițind în sec cu greu și încercând să mă îmbărbătez, m-am furișat mai aproape de capsulă, mergând cu grijă, fără să scot vreun sunet. Pășeam ușor, cu toată talpa, exact așa cum mi-a arătat tata.

Când am ajuns destul de aproape, m-am holbat la geamul aburit și luminat și mi-am întins mâna, cu pumnul strâns. Ținând-o aproape de capsulă pentru o secundă, am respirat adânc și m-am forțat să bat la ușă. Prima dată am bătut slab și încet, așa că am repetat lovitura, mai tare. Metalul era lucios, neted și rece sub degetele mele.

S-a auzit o bătaie dinăuntru ca răspuns și o siluetă întunecată s-a mișcat dincolo de geam. Am tresărit și am făcut un pas

înapoi surprins, în timp ce bătăile continuau. Instinctul îmi spunea să fug, să mă îndepărtez cât de mult puteam de acel obiect, dar am auzit alt zgomot din capsulă; ceva ca un strigăt înăbușit.

M-am oprit și m-am uitat îndeaproape la geamul încețoșat.

Din nou, o umbră neagră s-a mișcat dincolo de ea, apoi a apărut o mână. Părea de om, dar nu puteam fi sigur – și nu vedeam a cui era.

Și-a pus un deget pe geam și a scris ceva pe el.

2941

Nu înțelegeam deloc semnele acelea.

— Extraterestru, am șoptit, nevenindu-mi să cred.

Făcând câțiva pași înapoi, am strâns în pumn varga arcului și am potrivit din nou săgeata pe coardă în timp ce mă îndepărtam. Orice era, extraterestru sau nu, l-aș fi omorât dacar fi încercat să mă atace.

La geam, degetul s-a mișcat dintr-o parte în alta de câteva ori, exact ca mama când îmi spunea să nu fac ceva. Când s-a oprit, a șters semnele extraterestre și a început să scrie altceva.

1492

M-am oprit, am privit fix ce scrisese și am înțeles. Nu erau semne extraterestre, erau *numere.* 1492. Le scrisese invers prima dată.

Apoi mâna mi-a făcut un semn cu degetul mare ridicat în sus, înainte să deseneze o săgeată care arăta spre colțul din dreapta jos al geamului. Ca să înțeleg ce voia, degetul a început să arate în aceeași direcție ca săgeata.

Cercetând capsula mai îndeaproape și uitându-mă atent la ea, am văzut un tablou de comandă chiar în partea dreaptă și de jos a geamului. Era o tastatură metalică cu numere și litere imprimate pe ea.

— Unu-patru-nouă-doi? am șoptit. Ăsta-i codul?

Degetul continua să arate în aceeași direcție.

— Bine. Am respirat adânc și am dat din cap. Fii curajos, Oskari, fii curajos!

M-am apropiat de capsulă și mi-am întins un deget ca să tastez numerele.

1

Am ezitat și îndoiala mi s-a strecurat în minte.

4

Dacă făceam ceva greșit?

9

Dacă era ceva rău înăuntru?

2

Preț de o clipă, nu s-a întâmplat nimic, apoi s-a auzit scârțâitul strident al unor roți, însoțit de zăngănitul și șuieratul sistemului hidraulic, de parcă cineva ar fi deschis o cutie uriașă de cola. După ce s-a făcut aproape liniște, acele sunete au fost așa de bruște și de zgomotoase că m-au speriat de moarte. Am sărit și am fugit înapoi între copaci, ascunzându-mă într-o tufă de ferigi și ridicându-mi arcul, gata să trag în orice creatură de coșmar ar fi ieșit din capsulă.

Ușa s-a deschis cu un curent de aer și s-a bălăbănit într-o parte, iar o lumină portocalie s-a împrăștiat în ceața subțire și în fumul care plutea împrejur. S-a amestecat cu lumina roșie din partea de sus a capsulei, umplând întunericul cu o culoare care se împrăștia în pădure.

De unde stăteam ascuns, priveam totul parcă printr-un geam murdar și mi-am mijit ochii, încercând să văd mai clar. Dar mi-era greu să disting ceva, așa că n-am știut sigur la ce mă uitam atunci când o siluetă a apărut în cadrul ușii și a ieșit din capsulă.

S-a auzit un pleoscăit atunci când a călcat într-o băltoacă formată lângă ușă, iar creatura a mormăit. Apoi a urmat un zgomot de aspirare care putea fi un fel de limbaj sau putea fi de la un picior scos din noroiul moale.

Creatura nu era decât o siluetă neagră conturată de o lumină roșie-portocalie, dar arăta cam de mărimea și forma unui om. Dar nu voiam să risc, așa că am rămas țintuit locului, ghemuindu-mă și mai tare în lăstăriș.

Cu un șuierat brusc, ușa capsulei a revenit la viață, făcând creatura să se învârtă surprinsă. A urmărit cum roțile care scârțâiau au început să se miște din nou și ușa s-a închis la loc ermetic. După aceea, iarăși s-a făcut liniște în pădure și creatura a înaintat, întorcându-și capul. S-a oprit la câțiva pași de capsulă și a ridicat un braț, de parcă ar fi căutat ceva sau s-ar fi întins după o armă.

— Morris? a spus. Morris?

„Vorbea engleza? Suna ca engleza”.

A urmat o scânteie care a apărut brusc și un șuierat, apoi o flacără strălucitoare de culoare albastră s-a ivit în noapte, orbindu-mă și făcându-mă să-mi feresc privirea.

— Morris?

Când ochii mei s-au obișnuit cu lumina puternică, m-am întors ca să mă uit la făptura care stătea lângă capsulă, ținându-și o mână în față, în dreptul luminii arzânde care fâsâia și pocnea ca o rachetă semnalizatoare. Ieșea fum din ea și ploaia mărunță sclipea în lumina ei albastră.

— Morris? a întrebat din nou și a mai făcut câțiva pași în direcția mea. E cineva aici?

Categoric vorbea în engleză. Apoi lumina albastră a sfârâit și a pierit, lăsând creatura din nou în lumina roșie-portocalie.

Pentru o clipă a rămas acolo, ca o siluetă, apoi a căzut în genunchi și și-a aplecat capul ca și cum s-ar fi rugat.

— La naiba.

Orice sau *oricine* era părea pierdut și speriat. Asta n-a fost doar o aterizare; a fost o *prăbușire,* una care putea să nu fie accidentală. Dar am înțeles și altceva – dacă Hazar și oamenii lui au provocat prăbușirea, atunci sigur ar fi venit să verifice zona. Și cât timp le-ar fi luat până să ajungă în locul acela? Mi-am făcut curaj și am ieșit dintre ferigi.

Rămânând în umbră, am tras coarda arcului pe jumătate, tremurând în timp ce încercam să țin dreaptă arma supradimensionată și să țintesc direct în creatura extraterestră. Am inspirat, mi-am umflat pieptul și am vorbit cu vocea mea cea mai groasă:

— Cine ești?

Creatura n-a mai mormăit și s-a mișcat, ridicându-și capul și căutând în jur sursa vocii mele.

— *Ce* ești? am întrebat, rămânând ascuns în întunericul din jurul locului luminat în roșu-portocaliu.

Creatura s-a mișcat din nou, întorcându-se spre mine.

— *De unde vii*? i-am spus, încercând să-mi fac vocea să sune ca a cuiva mai în vârstă și mai puternic.

— Cine ești? m-a întrebat creatura, ridicându-se în picioare, cu o oarecare greutate.

Eu am rămas locului și am ținut arcul cât de drept am putut.

— Eu am întrebat primul. De unde vii? Ce ești?

— Ce sunt? Despre ce vorbești?

S-a aplecat în față, privind în întuneric.

— *Cine ești*? am repetat. Ai face bine să-mi spui acum sau trag.

— Să tragi? Creatura și-a ridicat mâinile în lături. Nu, să nu faci așa ceva. Te rog. Nu sunt…

— Cum de știi să vorbești engleză? l-am întrebat.

— Eu… mmm… S-a uitat mai îndeaproape și a făcut un pas spre locul în care mă ascundeam. Ia uite, vorbesc cu un copil?

Am strâns arcul mai tare și i-am întins coarda mai tare, dorindu-mi s-o pot trage mai mult, să fie o armă mai periculoasă în mâinile mele.

— Nu sunt un copil. Vii cu gânduri pașnice? am întrebat eu.

Creatura nu prea mi se părea extraterestră, dar asta nu însemna că ea – sau el? – nu reprezenta un pericol.

— Ăă, da, mi-a răspuns. Da, vin cu gânduri pașnice. Creatura a mai făcut un pas în față, încă ținându-și mâinile ridicate ca să văd că era neînarmat. Și, mmm, vreau să-ți fie clar, nu sunt un extraterestru sau ce crezi tu că sunt. Sunt… ei bine, sunt un om.

Am ezitat, simțindu-mă un pic ridicol, dar spunându-mi că tot era o situație periculoasă.

— De fapt, sunt conducătorul lumii libere.

— Ce?

Mi-am adunat tot curajul și toată puterea pe care le aveam și am ieșit din lăstăriș, ținând arcul cu săgeata îndreptată spre inima bărbatului.

Probabil că m-a auzit venind înainte să mă vadă, pentru că a început să facă vreo câțiva pași în spate, s-a împiedicat de ceva și a căzut cu un pleoscăit. A aterizat pe spate, în baltă, zicând:

— La naiba!

Situația transformându-se în avantajul meu, m-am dus mai aproape de el și am ajuns lângă el ținând săgeata îndreptată în jos, spre pieptul lui.

— Uau! Ușurel, puștiule! Și-a ridicat mâinile, în semn de apărare. Haide, lasă-l jos! Te rog!

— Spui că ești conducătorul lumii libere. Ce înseamnă asta?

— O, da. Omul s-a îndepărtat de mine, târându-se, și apoi s-a ridicat în picioare, așa că am făcut un pas în spate. Cred că sună cam pretențios, mi-a spus, revenind la adevărata lui înălțime.

Acum că stătea în fața mea, era destul de evident că nu era un extraterestru și m-am înroșit când mi-am amintit cât de

absurd fusese să mă gândesc la așa ceva. Acum puteam să văd că era înalt, avea pielea negricioasă și era așa de chel, că luminile roșii și portocalii îi licăreau în creștet. Purta un costum acoperit de noroi și, când m-am uitat în jos, am observat că avea doar un pantof.

Mi-a urmărit privirea, apoi s-a uitat în sus și s-a forțat să-mi zâmbească, scoțând la iveală niște dinți albi luminoși.

— Știu. Trebuie să recunosc, nu mă simt prea prezidențial în momentul acesta.

— Sunteți președinte? l-am întrebat, lăsându-mi puțin arcul în jos.

— Da. Și-a atins reverul sacoului, unde un fel de insignă licărea în lumina colorată. „Președintele Statelor Unite”.

— Poftim? Cât pe ce să izbucnesc în râs. Ce-ar căuta președintele Statelor Unite în mijlocul pustiului? În pădurea *mea*?

— E greu de crezut, știu, dar e adevărat.

— Dovedește-mi.

Bărbatul s-a gândit pentru o clipă, strângându-și buzele.

— Nu mă recunoști? De la știri, cumva?

Am ridicat din umeri.

— Poate.

— Dar nu ești sigur, nu-i așa? A oftat și s-a uitat în jos la el însuși. Ei bine, *e* întuneric și cred că nu mulți oameni *ar putea* să mă recunoască în mizeria asta. În regulă, bine, nu sunt obișnuit să-mi arăt actele de identitate, dar…

Și-a băgat mâna în buzunar, iar eu am ridicat arcul încă o dată, țintind direct spre inima lui.

— Ho! S-a oprit și și-a ridicat mâinile din nou. E în ordine, copile, liniștește-te! Doar… uită-te… Foarte încet, și-a prins reverul hainei cu o mână și l-a tras mai departe de piept ca s-o poată strecura pe cealaltă înăuntru. Doar îmi scot un act de identitate, bine? Atâta tot.

L-am privit atent în timp ce scotea un carnețel din buzunarul interior și îl ținea în sus ca să mi-l arate, înainte să îl arunce spre mine.

Carnetul a căzut la picioarele mele.

— Știi cum mă cheamă, mi-a spus el. Măcar spune-mi că știi numele președintelui.

— Alan Moore. Toată lumea-l știe.

— Bine. Bine. A arătat cu degetul spre carnet. Verifică-l.

— Să nu-ncerci ceva, i-am spus în timp ce-am lăsat arcul în jos și m-am aplecat să-l iau. Rămâi unde ești.

L-am ridicat și l-am întors către lumină.

Era un pașaport.

I-am aruncat o privire omului, apoi am deschis pașaportul.

Avea poza lui și scria că numele lui era Allan William Moore. Am cercetat poza, apoi m-am uitat la bărbat. Și-a plimbat o mână peste creștet, de parcă și-ar fi îndreptat părul, chiar dacă n-avea deloc. Arăta la fel ca în poză și cum îl văzusem la televizor.

Nu puteam să spun că nu erau una și aceeași persoană.

— Purtați întotdeauna pașaportul la dumneavoastră? l-am întrebat.

— Când merg în străinătate, da. Toată lumea trebuie să-l aibă atunci. Apropo de străinătate: în ce țară mă aflu?

— Finlanda.

M-am apropiat de el și i-am întins pașaportul.

— Bine, pentru început. L-a luat și l-a pus înapoi în jachetă. Pe unde prin Finlanda?

— Pe muntele Akka.

— Suntem în munți?

— Da.

— Ai cumva un telefon?

Am dat din cap.

— N-aveți dumneavoastră?

Și-a pipăit buzunarele, apoi și-a strâns mâinile la piept și a ridicat din umeri.

— Cred că l-am lăsat pe birou. Casa ta e pe-aproape? Sau vreun sat, vreun oraș?

Am dat din cap din nou, măsurându-l cu privirea, observând felul în care stătea, cu umerii lăsați. Hainele îi erau ude din cauza ploii și a bălții în care căzuse, părea să aibă probleme cu respirația și avea doar un pantof. Era în cea mai deplorabilă situație în care am văzut pe cineva vreodată. Președinte sau nu, era vai de el.

— Ei bine, trebuie să fie ceva. Vreau să spun, de unde ai venit *tu*?

— Nu putem merge acum acolo – e prea departe și prea periculos.

— Periculos?

— Da. Trebuie să plecăm, i-am spus, amintindu-mi tot ce se întâmplase în ultimele ore. Nu suntem în siguranță aici. M-am oprit, nevenindu-mi să cred ce se întâmpla și ce urma să fac. Urmați-mă.

Nu s-a mișcat. Doar s-a uitat la mine și am știut că se gândea la aceleași lucruri ca toată lumea. Mic și slab, înfofolit în haina de camuflaj și cu un rucsac ticsit cu mărunțișuri, nu arătam prea grozav. Cum putea unul ca mine să ajute pe cineva ca el?

— Nu, a spus el. Eu… nu. Trebuie să aștept ajutoarele.

— *Eu* sunt ajutorul dumneavoastră, Urmați-mă. Trebuie să…

— Nu te supăra, copile, dar unde vrei să merg cu tine? Tocmai ai spus că satul tău e prea departe.

— Într-un loc sigur, i-am spus. Unde putem să ne adăpostim. Un pic mai sus, pe munte e un asemenea loc. Pot să fac un foc și…

— Nu, ar trebui să așteptăm aici ajutoarele. Președintele s-a uitat în spate la capsula de salvare. Acesta e cel mai bun lucru pe care-l putem face. E un transponder în ea sau cum naiba s-o numi și ajutoarele vor veni în curând. Uite, copile, probabil ai intenții bune și crezi că știi ce faci, dar e doar o chestiune de timp până când locul ăsta va fi împânzit de pușcași marini.

— Marini?

Nu înțelegeam cum ceva din mare ne-ar putea ajuta.

— *Pușcașii marini.* Soldați din forțele speciale, mi-a explicat. Pot să ajungă aici în orice moment, așa că ar trebui să rămânem pe loc. Nu pot să urc un munte încălțat cu un singur pantof.

— Dar vor ajunge pușcașii dumneavoastră marini aici înaintea oamenilor care v-au doborât?

Președintele a rămas cu gura căscată și i-a fost greu să clipească.

— Ce… ce-ai spus? Ai spus „doborât”?

— Da. Cel puțin, așa cred…

— Nu. Nu, te înșeli. Ne-am prăbușit. A fost un fel de defecțiune și…

— Șșșt! Mi-am dus degetul la gură și a tăcut. Ascultați. Mi-am înclinat capul într-o parte și mi-am făcut palma căuș după ureche. Auziți?

De undeva, din depărtare, se auzea sunetul slab, dar imposibil de confundat al unui elicopter venind spre noi în noapte.

• O pradă bogată

— Ce ți-am spus? Președintele părea ușurat și emoționat. Vin să mă salveze.

S-a învârtit și și-a lăsat capul un pic pe spate ca să cerceteze cerul, dar nu a trebuit să caute mult pentru că, din vest, un elicopter trecea repede peste pădure, cu motoarele huruind. De sub el, o rază albă pătrunzătoare tăia întunericul și ploaia, luminând sălbăticia de jos.

— Aici! Președintele a fugit într-un loc gol dintre copaci și a început să-și fluture mâinile ca un nebun. Aici! Ajutor!

Elicopterul deja zbura încet deasupra rănii făcute în pădure, coborând și aproape atingând vârfurile copacilor. Era doar o chestiune de timp până când ne-ar fi localizat, dar nu eram sigur că elicopterul venea să-l salveze pe președinte. Ar fi putut fi cel pe care l-am văzut mai devreme, dar de data asta pilotat de Hazar, în locul lui Patu. Când am văzut capsula pentru prima dată, m-am întrebat cât timp îi va lua până va veni să găsească ce doborâse. „Nu mult” părea să fie răspunsul.

— Aici! a strigat președintele din nou.

Ar fi ajuns la noi în câteva secunde. Zgomotul se auzea tot mai tare. Vârfurile copacilor se învârteau în curentul creat de elicopter. Apoi a ajuns atât de aproape, încât ne asurzea, iar acele de pin maronii și uscate și frunzele căzute au fost ridicate de pe solul pădurii și învârtite într-un uragan cu tăciunii aprinși și fumul de la focuri. Pietrișul mi-a lovit fața și mi-a iritat ochii. I-am închis și m-am întors în altă direcție, încercând să mi-i curăț.

Când m-am uitat în spate, sacoul președintelui fâlfâia în bătaia vântului, lumina reflectorului se apropia de noi și, clar ca ziua, am putut să văd cuvintele inscripționate pe o parte a elicopterului.

„Excursii safari”.

Am rămas în mijlocul uraganului, de parcă trupul meu nu voia să se miște.

Tot universul s-a învârtit în jurul meu și imaginea lui Patu mi-a revenit în minte. L-am văzut alergând cu încetinitorul și pe Hazar ridicându-și pușca. Am văzut copacul explodând într-o ploaie de așchii și corpul lui Patu aruncat, împușcat mortal.

— Nu! am strigat eu. Nu! El e!

Am alergat spre președinte, l-am apucat de haină și l-am tras, încercând să-l târăsc înspre copaci.

— Ce naiba faci? mi-a strigat el, smulgându-și haina din strânsoarea mea.

— Nu! am strigat din nou mai tare decât sunetul elicopterului care se apropia. E altcineva, cineva pe nume Hazar. Vă rog. Trebuie să mă credeți. E un criminal.

— Un criminal?

Președintele s-a uitat confuz la mine.

Elicopterul se apropia de noi. Lumina lui pâlpâia printre vârfurile copacilor, mișcându-se dintr-o parte în alta și, în curând, ar fi fost îndreptată spre noi. Aveam în continuare în fața ochilor arma lui Hazar și mă gândeam că urma să fie îndreptată spre noi, prinși în cercul acela de lumină albă.

— Vă rog, i-am spus. Haideți între copaci! *Vă rog*!

Președintele s-a uitat în sus, la elicopter, apoi la mine. Probabil că figura mea spunea totul, pentru că a dat din cap.

— Bine, puștiule. Hai să mergem.

Ne-am întors și am fugit, chiar când raza a trecut aproape de locul unde stătusem. Ne-am grăbit să ajungem printre cei mai deși copaci și ne-am aruncat jos, între lăstari.

Președintele a căzut cu zgomot, în timp ce raza pâlpâia deasupra noastră. Lumina pătrunzătoare s-a rotit în jurul nostru, apoi s-a dus repede în spate și s-a concentrat asupra capsulei metalice. Raza albă și strălucitoare a fost reflectată de metalul lucios și a luminat pădurea. Umbrele negre ale trunchiurilor de copaci s-au alungit și ascuțit în toate unghiurile și acum chiar mi se părea că a aterizat un OZN. În aer s-a format o furtună haotică de praf, în timp ce elicopterul plana deasupra capsulei.

Peste tot în jurul nostru, ferigile și puieții se legănau și tremurau în curentul de aer. Zgomotul era asurzitor.

Lângă mine, președintele a încercat să se ridice, așa că i-am pus o mână pe spate.

— Așteptați, i-am strigat. Să vedem cine e.

Președintele a ezitat, încă nesigur.

— E mai bine să fim siguri, i-am spus. Doar să aruncăm o privire. Vă rog.

A dat din cap și s-a ascuns din nou între ferigi.

Preț de câteva secunde nu s-a întâmplat nimic, apoi s-a deschis ușa laterală a elicopterului și două frânghii au fost

lăsate în jos deasupra luminișului, unde s-au încolăcit ca șerpii. Patru bărbați, cei pe care îi văzusem mai devreme în seara aceea, au sărit din elicopter și au alunecat pe frânghii, câte doi odată. Când au ajuns pe pământ, s-au răspândit în diferite direcții, ghemuindu-se și ațintindu-și pistoalele-mitralieră spre pădure în diferite unghiuri.

Președintele părea confuz. Acei bărbați erau înarmați până-n dinți și arătau ca niște soldați, dar cred că nu se aștepta ca pușcașii lui marini să coboare în rapel dintr-un elicopter pentru excursii safari. Privea, cu gura căscată, cum alți doi bărbați au coborât în grabă pe frânghii și au aterizat.

L-am recunoscut imediat pe Hazar. Avea pușca lui uriașă prinsă cu o curea la spate, iar părul negru îi lucea în lumină. S-a uitat în jur, apoi și-a ridicat mâna înmănușată spre pilot. Ca răspuns, frânghiile au fost trase înapoi în elicopter, ușile s-au închis și aparatul s-a înălțat. S-a ridicat cu mult deasupra copacilor, apoi cu botul lăsat în jos a zburat departe, peste pădure. Toată acțiunea aceasta n-a durat mai mult decât un minut.

În urma elicopterului a rămas un gol. Totul era liniștit și întunecat și n-am îndrăznit să mă mișc ca să nu mă audă cineva.

Dar ochii mei n-au avut nevoie de multă vreme ca să se acomodeze cu întunericul, pentru că bărbații din luminiș deja-și goleau rucsacurile și puneau trepiede cu lumini în vârf, pe care le îndreptau spre capsula de salvare. L-am privit pe președinte. Părea să nu înțeleagă nimic din ce se petrecea.

Aproape de noi, Hazar stătea foarte liniștit și scruta zona, uitându-se la bărbatul care coborâse în rapel alături de el. Bărbatul i-a răspuns luându-și o armă care arăta ciudat. A cercetat-o pentru o clipă, apoi a desfăcut-o. Atunci mi-am dat seama că nu era o armă, ci o umbrelă, pe care o ținea deasupra capului lui Hazar.

Hazar a rămas locului, privindu-și oamenii fixând luminile și montând ceva ce părea a fi o cameră de filmat.

— Ce se-ntâmplă? a șoptit președintele.

I-am dat un ghiont ducându-mi degetul la gură, apoi clătinând din cap. Sunetele se auzeau perfect în timpul nopții și nu voiam să riscăm și să ne audă acei oameni.

— Camera e gata?

Vocea cu accent a lui Hazar era profundă și vorbea rar.

— Aproape gata, domnule, i-a răspuns bărbatul care o pregătea, arătând spre capsula de salvare.

— Pentru ce naiba e camera aia? Vocea aceea m-a făcut să tresar. Era aproape, la nu mai mult de cinci metri de locul unde stăteam și oricine a vorbit se afla dinainte în pădure; nu coborâse din elicopter.

Evident, nici Hazar nu se aștepta să audă acea voce, pentru că oamenii lui s-au întors pe călcâie rapid și și-au îndreptat armele înspre locul de unde s-a auzit vocea.

M-am lipit de pământ, făcându-mă cât de invizibil puteam și i-am mai dat un ghiont președintelui, dar el deja făcuse același lucru ca și mine.

— Cine-i acolo? a întrebat Hazar încet.

— Cine crezi?

O siluetă s-a îndreptat spre ceilalți bărbați, dar era ascunsă vederii noastre de trunchiul gros al unui pin. Nu aveam cum să văd cum arăta, dar mi-am dat seama că vorbea cu accent american, ca președintele.

— O, tu ești, a spus Hazar. Nu pari pregătit pentru un prim-plan; arăți groaznic. Ai ajuns greu aici?

— Am făcut ce trebuia să fac.

— Când am văzut că nu mai apari, am crezut că nu ți s-a mai deschis parașuta.

— S-a deschis, i-a spus bărbatul. Ceilalți n-au fost la fel de norocoși. Pentru ce e camera?

— O să filmăm momentul pentru posteritate, a spus Hazar. N-a fost niciodată vânată o pradă mai bogată ca asta.

— Am trac în fața camerei de filmat, i-a răspuns bărbatul.

Lângă mine, președintele s-a ridicat puțin, asculta eu mare atenție și încerca să vadă dincolo de trunchiul de copac.

Am întins mâna să-l opresc, dar m-a ignorat și a început să se târască într-o parte, așa că l-am apucat de braț și l-am ținut strâns. Președintele m-a privit cu asprime. Și-a mijit ochii și fălcile i s-au umflat, dar a dat din cap și s-a strecurat ușor înapoi între lăstari.

— Ești gata? a întrebat Hazar.

— Da, domnule, a spus cameramanul.

Hazar a străbătut pajiștea ca să ajungă lângă capsulă. Și-a întins mâna și a atins-o. Bărbatul cu umbrela l-a urmat, apărându-l pe Hazar de ploaia măruntă.

— E un moment minunat. Hazar a închis ochii. Merită savurat. Când și-a deschis ochii, aceștia au reflectat lumina, făcându-l să arate ca un soi de demon al pădurii. Pentru o clipă, mi-am amintit de poveștile mamei.

— Zi-mi codul, a zis el.

Bărbatul de după copac și-a dres glasul:

— Paisprezece – nouăzeci și doi.

Președintele s-a încordat lângă mine. Și-a încleștat pumnii și tot corpul îi tremura.

Hazar a zâmbit.

— În 1492, Columb naviga pe oceanul albastru. Paisprezece – nouăzeci și doi. Frumoasă combinație!

S-a întors și a apăsat trei numere pe tastatură.

— Domnilor. S-a uitat înapoi la oamenii lui. Pregătiți-vă să-l întâlniți pe președintele Statelor Unite ale Americii.

Cu un ultim gest grandios a tastat al patrulea număr și un scârțâit familiar a umplut aerul nopții. A fost urmat de fâsâitul lung al sistemului hidraulic și, în timp ce ușa se deschidea, Hazar s-a îndreptat și s-a uitat în capsulă.

— Ce naiba…?

Ca o umbră înconjurată de lumină, a înaintat și s-a oprit cu o mână pe marginea ușii.

— Ce…? S-a aplecat înăuntru. Unde…? S-a retras confuz, apoi s-a întors repede spre silueta de după copac. Ce naiba-i asta?

— Despre ce vorbești?

— Nu-i aici, a mârâit Hazar.

— Cum adică „nu-i aici”? Unde altundeva să fie?

— Uită-te și tu.

Vocea lui Hazar suna amenințător, în timp ce se dădea la o parte și arăta spre capsula goală.

Silueta a ezitat, apoi a ieșit de după copac și a mers cu pași mari să investigheze. Puteam să-l vedem mai clar – avea un costum murdar, foarte asemănător cu al președintelui și pantofi plini de noroi, cândva fuseseră lucioși –, dar stătea cu spatele la noi, nu îi puteam vedea fața.

— Întoarce-te, a șoptit președintele.

Bărbatul îmbrăcat în costum s-a uitat în capsulă.

— Nu înțeleg nimic. Cum naiba a ieșit? Am scos manivela dinăuntru. Nu putea să deschidă ușa decât dacă cineva…

Hazar a arătat cu degetul spre unul dintre oamenii lui, care a făcut câțiva pași în față și l-a pocnit cu patul armei în spate pe bărbatul îmbrăcat în costum, chiar sub umărul drept. Am auzit cum i-a ieșit aerul din piept când s-a ghemuit de durere. A căzut cu fața în jos, gemând și rostogolindu-se.

Au mai venit alți doi soldați de-ai lui Hazar și l-au înconjurat, aruncând umbre pe fața lui, cu armele ațintite spre el.

— Am avut o înțelegere. Hazar și-a trecut mâna prin barbă, vorbind printre dinți: Mi-ai promis că o să mi-l livrezi pe președinte. S-a mișcat un pic ca să poată să îl țină mai bine pe bărbatul în costum și a izbucnit de parcă nu mai putea să-și stăpânească mânia. ACUM FĂ-O!

— Ar fi trebuit să fie înăuntru, i-a răspuns acesta. Am făcut totul exact cum trebuia.

— Atunci, cum îți explici absența lui?

— Cineva trebuie să-i fi deschis ușa. E singura explicație.

— Aici? Hazar s-a uitat în jur și și-a desfăcut larg brațele. În mijlocul pustietății?

— Ce-ar fi să mă lași să mă ridic și să încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat?

Hazar a luat în considerație sugestia bărbatului, apoi s-a retras și a ordonat soldaților lui să îi dea drumul. Și-au coborât armele și bărbatul în costum s-a ridicat în picioare și a început să se învârtă prin luminiș, cercetând pământul. Oamenii lui Hazar îl urmăreau îndeaproape, împiedicându-ne să-l vedem.

— Ce faci? l-a întrebat Hazar.

— Caut ceva. Orice.

S-a oprit și s-a aplecat, punându-și degetele pe solul umed.

— Ce-i? Ce-ai găsit?

— O urmă. Bărbatul s-a ridicat din nou. Cineva *chiar* l-a ajutat să iasă. Cineva ce poartă pantofi de mărime mică.

— Pantofi de mărime mică? Ce înseamnă asta?

— De obicei înseamnă picioare mici.

— Nu face pe deșteptul cu mine!

Hazar a pocnit din degete și unul dintre oamenii lui și-a ridicat arma. Dar înainte să și-o ducă la umăr, bărbatul în costum a scos un pistol, parcă de nicăieri, și a tras de două ori în pieptul soldatului.

Ecoul împușcăturii a răsunat în toată pădurea și soldatul s-a prăbușit, dar nici măcar nu ajunsese în noroi când bărbatul în costum s-a pus în mișcare. A parcurs scurta distanță până la Hazar într-o clipă și l-a înșfăcat, sucindu-l și făcându-și-l scut care să-l apere de ceilalți soldați. I-a pus pistolul în gât lui Hazar și i-a spus răstit:

— Am făcut multe eforturi ca să pun la cale această vânătoare pentru voi, psihopați răsfățați ce sunteți! Nu pentru că am vrut, ci pentru că am nevoie de bănetul pe care trebuie să mi-l plătiți. Nu am de gând să îi pierd pentru că voi nu vă puteți ține firea sau pentru că cineva cu număr mic la pantofi mi-a stricat planurile. Înțelegeți?

Hazar doar a dat din cap. Expresia feței lui era surprinzător de calmă.

— Dar, ca să primesc acei bani, trebuie să vi-l dau pe președinte – ceea ce intenționez să și fac. Până atunci, trebuie să mă lăsați în viață pentru că, fără mine, n-o să aveți niciodată acces la ăsta – cu mâna stângă, a scos un telefon din buzunar și l-a ținut sus ca să-l vadă Hazar – sau la informațiile pe care poate să ni le dea. Și, Hazar, înainte să-ți vină vreo idee, ăsta nu poate fi accesat fără parola mea. Acum, ne-am înțeles sau ar trebui să te omor în clipa asta?

Hazar părea mai mult impresionat decât furios de cuvintele bărbatului în costum. A zâmbit și și-a ridicat mâinile.

— Mi se pare destul de corect. Ai dreptate. Și ce ne spune telefonul tău util? Cât mai e până când americanii o să-și dea seama?

Bărbatul în costum și-a luat pistolul de sub bărbia lui Hazar și s-a îndepărtat, ținând arma îndreptată spre capul lui Hazar.

— Chiar n-ai nevoie de ea, a spus Hazar. Ai cuvântul meu.

— Cât mai valorează și *ăsta.*

Bărbatul și-a coborât încet pistolul, ținându-l într-o parte.

Hazar a ridicat din umeri.

— Cât timp mai avem?

— Păi, am scăpat de transponder, *așa cum am spus că voi face,* așa că acum îl caută pe undeva deasupra Mării Norvegiei. Avem un avans bun și nu ne vor căuta decât cel mai devreme mâine, în zori. Nimeni nu o să vină până atunci, așadar, deocamdată, îți sugerez să-ți chemi înapoi elicopterul, pentru că o să avem nevoie de muniția ta. Bărbatul și-a pus arma

deoparte. Hai să facem lucrul pentru care ai venit aici. Hai să vânăm.

— Mergem după urmele pașilor mici? a întrebat Hazar.

Bărbatul în costum a dat din cap.

— Mergem după urmele pașilor mici.

• Vânătoarea

După ce l-am văzut pe bărbatul acela împușcându-l pe unul dintre soldații lui Hazar și am auzit ce aveau de gând să facă, eu și președintele am știut că trebuia să plecăm de-acolo. Repede.

Ne-am târât încet pe burtă, în liniște, printre lăstari. Hazar le ordona oamenilor lui să strângă camera și luminile, așa că zgomotele lor acopereau sunetele pe care făceam noi târându-ne și, până când Hazar și-a scos stația radio și a chemat elicopterul să se întoarcă, noi eram în picioare și plecam.

Alergam printre copaci, îndepărtându-ne de ei cât de mult puteam. În spatele meu, președintele respira greu și făcea destul zgomot cât să trezească orice animal din pădure. Dac-o ținea tot așa, bărbați aceia aveau să ne găsească fără nicio problemă. Trebuiau doar să se ia după zgomotul răsuflării și al gâfâielilor lui și-atunci am fi fost morți amândoi.

Nu voiam să sfârșesc ca Patu sau ca bărbatul din luminiș și mi se umpleau ochii de lacrimi în timp ce alergam. Disperarea creștea în mine: aveam senzația că totul era pierdut, că urma să mor acolo. Venisem în pădure pentru un trofeu, dar, în loc de asta, urma să mor. Ar fi trebuit să mă întorc când l-am văzut pe Hazar împușcându-l pe Patu. Ar fi trebuit să mă întorc la Locul cu cranii, dar luasem o decizie proastă și a doua zi tata ar fi venit să mă caute și n-ar fi găsit nimic. Nici urmă de mine. Sau poate mi-ar fi găsit corpul, zăcând printre crengile rupte. Ar fi rămas singur. Ar fi pierdut-o și pe mama, și pe mine.

„Nu”. M-am oprit și m-am uitat în spate, așteptând ca președintele să mă ajungă din urmă. „Nu. Nu o să mor”.

Nu mai era vorba doar despre vânătoare. Nu mai era vorba să fac ceva care l-ar face mândru pe tata. Era vorba despre supraviețuire. Era vorba despre a rămâne în viață și a nu-l lăsa pe tata singur pe lume.

„Nu voi da greș”.

— Opriți-vă, i-am spus, ridicându-mi o mână.

— Ce? Nu. Trebuie să…

— Facem prea mult zgomot, i-am spus. Lăsăm prea multe urme.

Președintele s-a oprit și și-a pus mâinile în șold, scrutând întunericul. Am ajuns aproape de rana pădurii, peste ceea ce fusese odată o cărare.

— Nu văd nimic. Gâfâia foarte tare. Trebuie să ne continuăm drumul.

— Au lumini, i-am spus. Elicopterul are lumini.

— Și ce propui? Nu putem să rămânem aici; ai văzut ce s-a întâmplat.

Am scrutat zona, micile focuri încă ardeau din loc în loc, de-a lungul rănii pădurii. Mintea mi-era limpede acum, trebuia să mă concentrez. Nu mă mai gândeam la moarte sau la vânătoare. Trebuia să mă concentrez doar la salvare. Atât.

— Pornim de-a lungul acestui șanț, i-am spus. Din cauza dezastrului de aici, nu o să ne vadă urmele.

Președintele s-a uitat la mine, cu ochii înflăcărați. S-a gândit o clipă, apoi a dat din cap.

— Bine, puștiule. Pare o idee bună.

A dat să pășească, dar mi-am ridicat repede mâna.

— O să merg eu primul, i-am spus. Călcați pe urmele mele și, mai ales, nu pășiți în noroi.

— O să fie cam greu pe ploaia asta.

— Ploaia e prietena noastră acum. O să ne-ajute acoperindu-ne urmele. Am făcut un pas, dar m-am oprit din nou și președintele s-a izbit de mine. Evitați și cenușa și nu călcați pe ferigi. Frunzele vor cădea și se vor ofili și, dacă acei bărbați știu cum să ne ia urma, o să le vadă. Călcați pe acele de pin uscate – cele maro. Și pășiți ușor.

— Altceva?

A pășit și a urmat o explozie de sunete și mișcări printre lăstarii de sub el. A sărit în spate de frică, în timp ce o potârniche a țâșnit dintre ferigi și s-a înălțat fâlfâind din aripi.

M-am întors și m-am holbat la el.

— Da. În liniște.

Am strâns arcul mai tare și ne-am îndreptat cu grijă spre rana pădurii. Ne-am strecurat printre ultimii copaci, călcând pe urmele de animale și pe cărările naturale dintre ferigi, evitând băltoacele și noroiul umed. Când am ajuns la rană, m-am urcat pe un trunchi căzut de molid și m-am întors să văd dacă președintele avea nevoie de ajutor. Nu mi se părea un om al muntelui, cred că era obișnuit să stea într-un birou călduț și să ordone oamenilor să facă totul pentru el.

— Mergi mai departe, mi-a spus el. O să mă descurc. Dar, în timp ce încerca să se ridice, pantoful i-a alunecat pe o scoarță

de copac și de-abia a reușit să-și întindă mâna și să se prindă de o creangă, la timp ca să nu cadă.

— Haideți, i-am spus. Nu avem vreme pentru așa ceva.

Președintele n-a zis nimic. Doar m-a privit fix, apoi a încercat din nou, ridicându-se cu greu pe trunchiul de copac. Stând drept, s-a uitat apoi în jos la mine, de parcă voia să-mi spună: „Vezi, pot s-o fac”, și, în clipa aceea, am înțeles că amândoi aveam ceva în comun. Amândoi aveam ceva de dovedit.

— Bine, dar amintiți-vă că nu putem lăsa nicio urmă.

M-am aplecat și mi-am întins mâna să șterg pata de noroi din locul în care a alunecat.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat președintele, gâfâind în timp ce se uita de-a lungul rănii pădurii și dând din cap privind copacii rupți și focurile care ardeau din loc în loc. Ce s-a-ntâmplat? Cu o secundă în urmă, eram în avionul meu în drum spre…

— Cred că oamenii aceia v-au doborât avionul. Am încercat să vă spun asta mai devreme.

— Dar cum? N-are niciun sens. Air Force One e indestructibil.

— Air Force One? Acela e avionul președintelui, nu-i așa? Avionul *dumneavoastră*?

A dat din cap.

În timp ce mergeam, i-am spus tot ce știam: despre momentul în care am auzit prima dată elicopterul, despre Patu, despre lansatoarele de rachete și despre dârele de lumină care se înălțaseră spre cer.

— Un fel de rachete care se poartă pe umeri? a spus el. Dar trebuie să fie foarte puternice. O tehnologie avansată și… stai puțin, suntem în munți. Trebuie să le fi tras de aici ca să fie la o înălțime destul de mare, încât să doboare Air Force One. E singura explicație logică. De la sol nu ne-ar fi putut lovi. Dar de ce n-au funcționat măsurile de siguranță? Sistemul de apărare al avionului? Asta s-ar fi întâmplat numai dacă…

A tăcut brusc.

— Știți cine sunt? l-am întrebat, amintindu-mi cum președintele părea interesat de bărbatul în costum.

— Teroriști?

— Dar cel care a ieșit din pădure? Bărbatul îmbrăcat la costum? A spus că a făcut ceva la capsulă ca să nu puteți ieși.

Cum de a știut că *o să fiți* în capsulă? Cum de a știut că nu o să muriți în avion? Sunteți sigur că nu-l cunoașteți?

Președintele s-a oprit, dar când am făcut și eu la fel și m-am întors ca să-l privesc, el nu părea să mă vadă. Întepenise locului, pierdut printre gânduri pentru o clipă, înainte să cerceteze din priviri pădurea.

Am avut senzația că-mi ascundea ceva.

— Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă așa ceva, a spus el. Am fost doborât, vânat și acum urc pe un munte blestemat. Și, colac peste pupăză, am doar un pantof, piciorul mi-e ud și mă doare de mor.

M-am uitat în jos la picioarele lui și am văzut un pantof negru care era mai mult maro și o șosetă udă. Am băgat mâna-n buzunar și am scos o pungă de plastic, apoi m-am aplecat și am deschis-o.

— Băgați-vă piciorul aici.

— Ce?

— Băgați-vă piciorul în pungă.

Și-a șters apa de ploaie de pe față și a oftat.

— Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă așa ceva, a spus din nou în timp ce-și vâra piciorul în pungă.

Am sucit-o ca să stea strâns, am înfășurat mânerele în jurul gleznei lui și le-am legat.

— Gata. Acum sunteți încălțat și la celălalt picior.

— Da. Într-un fel. Chipul i s-a mai destins. Mersi, puștiule.

— Oskari.

— Poftim?

— Numele meu e Oskari.

— O, bine. Oskari. Bine, poți să-mi spui William. Sau Bill.

— Bill? De ce nu Alan?

— Cred că mamei i-a plăcut mai mult „Bill”.

— Bill. Am pronunțat din nou numele, să văd cum suna, dar, într-un fel, nu mi se părea potrivit. Nu. O să vă spun „domnule președinte”. E mai interesant.

— Da, cred că e. Și-a întins mâna. Ei bine, mă bucur să te cunosc, Oskari. Mulțumesc că ai venit să mă salvezi.

Am dat din cap și i-am strâns mâna.

— Bine-ați venit în Finlanda.

Strângerea lui era fermă, dar nu zdrobitoare, iar când mi-a dat drumul, am stat față-n față, în timp ce ploaia măruntă cădea pe noi și în jurul nostru.

— Haideți, i-am spus. Trebuie să mergem mai departe.

— Ai dreptate. Tu primul.

Am pășit repede de-a lungul trunchiului de copac, cu brațele întinse ca să-mi mențin echilibrul, până când am ajuns destul de aproape ca să sar pe alt buștean. Tot așa, de pe un buștean pe altul, am mers de-a lungul rănii pădurii câteva sute de metri, trecând pe lângă focuri mici și bucăți fumegânde de metal încins.

Ploaia măruntă continua să cadă, dar norii se risipiseră în depărtare și luna strălucea peste munte. Rana pădurii, care nu era acoperită de copaci, era destul de luminată ca să vedem. Dar, în depărtare, pădurea era foarte întunecoasă. Acolo trebuia să ajungem. Odată sosiți, nu ne-ar mai fi găsit niciodată.

— Aici cred că ne-am prăbușit, a spus președintele, pășind în grabă pe copacii căzuți. Încă respira cu dificultate, de parcă i-ar fi fost greu să-și umple plămânii cu aer. Avionul meu. Sau măcar unul dintre avioane.

— Câte avioane aveți?

— Câteva.

— Nu mai aveți niciunul, i-am spus.

Președintele a scos un sunet care semăna cu râsul și m-am oprit încă o dată să mă uit înapoi la el.

S-a oprit și el și s-a aplecat ținându-și mâinile la șold.

— Ce naiba mi se-ntâmplă? m-a întrebat. Adică, știu că nu sunt cel mai în formă tip din Casa Albă, dar, știi, credeam că am o condiție fizică mai bună. Când o să mă-ntorc, va trebui să petrec mai mult timp la sala de sport.

— Suntem la înălțime, i-am spus. Aerul e rarefiat și nu sunteți obișnuit.

A dat din cap.

— Nu vă faceți griji. O să am eu grijă de dumneavoastră. Era ireal, ca un fel de vis ciudat. Eram acolo, ghidându-l pe președintele Statelor Unite prin sălbăticie, încercând să scăpăm de niște vânători nebuni și începeam să-mi dau seama că eu trebuia să fiu cel puternic. O să am grijă să fiți în siguranță.

— Ei bine, puștiule, trebuie să recunosc, se pare că știi ce faci.

— Oskari, i-am spus. Nu „puștiule”.

— Bine. Oskari.

•

Am continuat să mergem de-a lungul rănii pădurii, de pe un copac pe altul, fără să lăsăm prea multe urme. Crengile rupte, ploaia, resturile și focurile îmi sugerau că era imposibil să ne ia urma pe acel traseu. Când am ajuns la capăt, am sărit pe pământ și am alergat în întunericul pădurii care se întindea în fața noastră; părea să nu aibă sfârșit. Numai o mică parte din lumina lunii pătrundea prin coronament.

— Opriți-vă aici.

Am ridicat mâna, dar președintele s-a izbit de mine oricum și m-a împins înainte.

— Scuză-mă.

— Fiți atent, i-am spus, gândindu-mă cât de mult semănăm cu tata când vorbeam așa.

— De ce ne-am oprit?

— Trebuie să așteptăm câteva clipe ca să ni se obișnuiască ochii cu întunericul. Lăsați-vă ochii să se defocalizeze.

— Ce?

— Să se defocalizeze. Folosiți-vă vederea periferică.

— *Ce fel de* vedere?

— Șșșt. Nu contează.

Mi-am lăsat ochii să se relaxeze și să nu se concentreze la nimic. Tata îmi spusese că vânătorii foloseau acest truc de ani de zile și că funcționa cel mai bine în spațiu deschis, dar funcționa bine și în pădure. Fără să mă concentrez la ceva în mod special, lăsându-mi vederea să mi se încețoșeze puțin, mișcările neobișnuite ieșeau în evidență și atrăgeau atenția. Am folosit acest tip de vedere ca să depistez tot felul de animale, dar acum o foloseam ca să caut un soi foarte deosebit de animal. O foloseam ca să văd dacă acolo în întuneric ne aștepta cineva.

Nezărind nimic, mi-am dus mâinile la urechi și am scrutat cu privirea zona dintr-o parte în alta. O bufniță a țipat, ceva a luat-o la goană printre lăstari… și mai era ceva.

— Vine încoace elicopterul, am spus eu.

— Nu aud nimic.

— Faceți-vă mâinile căuș după urechi. O să auziți ca un iepure.

— Chiar așa? Președintele mi-a copiat gestul și s-a întors în direcția rănii pădurii. Să fiu al naibii.

— Trebuie să mergem mai departe. Am luat o mână de ace de pin și de frunze putrezite și le-am împrăștiat peste locul în care stătusem, acoperind urmele lăsate. Și luați aminte – călcați doar pe urmele mele.

— Tu chiar *știi* încotro mergi? m-a întrebat el, uitându-se în jur la pădurea care cred că arăta la fel pentru el.

— Bineînțeles.

Așa că am înaintat, ne-am afundat tot mai adânc în pădure, mergând mai bine de o oră, lăsând elicopterul să străbată sălbăticia în urma noastră, în timp ce urcam pe munte spre terenul secret de vânătoare marcat pe harta tatii. Era cel mai bun lucru pe care puteam să-l facem, era singurul loc în care puteam să mergem. Dacă nu m-aș fi întors din pădure a doua zi, tata și câțiva bărbați ar fi venit să mă caute și spre acel loc s-ar fi îndreptat. Ar fi fost înarmați și erau pădureni experimentați. Oamenii lui Hazar aveau arme automate, dar n-ar fi avut prea multe șanse împotriva unui grup de vânători ca tata.

— Trebuie să pășiți în liniște, i-am spus. Umblați cu grijă.

— Fac tot ce pot.

— Ei bine, faceți zgomot de parcă ați fi un elefant.

— Nu fac chiar *atât* de mult…

— Călcați cu toată talpa deodată. Oamenii cred că trebuie să calce întâi pe călcâi apoi pe degete, dar așa rezultă două puncte de contact și e greșit. Orice lucru pe care veți călca va trosni. Animalele au un singur punct de contact și se mișcă ușor ca o fantomă. Trebuie să faceți la fel. Și încercați să nu mai respirați așa de zgomotos.

Mi se părea ciudat să preiau și eu, în sfârșit, controlul, dar mă făcea să mă simt bine. Mă simțeam bărbat, și nu băiat.

În urma noastră, elicopterul bâzâia deasupra pădurii, cu reflectorul mișcându-se înainte și înapoi. Erau și oameni pe teren, urmându-i instrucțiunile și mă întrebam unde era Hazar. Era în pădure sau zbura cu elicopterul și cu pușca pregătită?

Mai mult, elicopterul zbura pe lângă pădure, în urma noastră, trecând razant pe deasupra vârfurilor copacilor, dar a fost o clipă când zgomotul rotoarelor lui s-a auzit mai tare și s-a îndreptat șuierând spre noi, de parcă ar fi observat ceva și s-ar fi grăbit să investigheze.

— La pământ!

Am sărit să ne ascundem, aruncându-ne în noroi la marginea unui pârâu îngust.

— Veniți aici, am șuierat eu, târându-mă spre un mal. Încet. Orice mișcare bruscă va fi mult mai vizibilă.

Președintele m-a urmat și am stat întinși unul lângă altul, cu fețele-n jos, strâns lipiți de malul noroios.

— Nu vă uitați în sus la el, i-am spus. Fețele noastre vor reflecta lumina.

— Se pare că azi e o zi nasoală rău, a mormăit președintele.

— Și eu cred la fel, i-am spus.

Ne-am acoperit fețele în timp ce elicopterul a planat deasupra capetelor noastre, înclinând vârfurile copacilor în curentul de aer pe care-l crea sub el. Raza puternică a reflectorului licărea înainte și înapoi, trecând printre crengi, făcând apa să sclipească și alunecând peste pietre și lăstari. Zgomotul era îngrozitor, îmi vibra prin cap și-mi făcea tot corpul să tremure, dar am rămas complet nemișcați, de parcă eram o parte din pădure.

În cele din urmă, elicopterul a mers mai departe, dar am hotărât că ar trebui să așteptăm o vreme până când puteam să ne continuăm fuga. Am stat lângă pârâu, ascultând clipocitul apei ce trecea peste pietrele mari.

— Îmi vine să urinez, a spus președintele.

— Urinați, i-am spus eu.

S-a ridicat și a mers către copacii din apropiere, făcându-mă și pe mine să simt aceeași nevoie, așa că am procedat la fel. După ce-am terminat, ne-am spălat mâinile în pârâu și am pornit din nou la drum.

— Avem noroc că e încă primăvară. Peste câteva săptămâni, soarele nu va mai apune deloc. Va fi mult mai greu fără întuneric.

— Anotimpul soarelui de la miezul nopții, a spus președintele.

— Știți despre el?

— E vara voastră, nu-i așa?

— Într-un fel. Avem trei veri. Vara timpurie, vara și vara târzie, doar că le numim plecarea gheții, soarele de la miezul nopții și anotimpul recoltei.

— Asta-i frumos, într-un fel, a spus președintele.

— Este?

— Tu nu crezi?

— Nu m-am gândit niciodată la asta – e doar mai greu să dorm în perioada aceea.

Ne schimbam direcția din când în când, nu mergeam niciodată în linie dreaptă. Ne întorceam din drum, mergeam în zigzag și chiar ne foloseam de crengile joase ca să nu călcăm pe solul umed. De câte ori puteam, călcam pe pietre. În spate, președintele se plângea de fiecare dată când călca cu piciorul încălțat cu punga pe vreo piatră și-i simțea marginile ascuțite înțepându-i talpa.

Târziu în noapte, am ieșit din partea cea mai deasă a pădurii, urcând pe munte spre o zonă unde copacii erau mai rari și pământul era mai tare și mai accidentat. Acolo ar fi trebuit să-mi las ATV-ul înainte de ultimul drum până la terenul secret de vânătoare.

— Nu vor putea să ne dea de urmă aici niciodată, i-am spus, cățărându-mă pe o stâncă și întorcându-mă să-i întind mâna. Nici măcar nu se vor gândi că am mers în direcția asta.

Președintele s-a uitat la mine.

— În susul muntelui în loc de spre vale, vrei să spui? Ești un copil deștept, Oskari.

— Ar trebui să fim, mai mult sau mai puțin, în siguranță.

— „Mai mult sau mai puțin”?

Mi-a refuzat oferta și s-a ridicat singur, gemând din cauza efortului.

— Ei au un elicopter, i-am spus.

Președintele a reușit să-și pună un genunchi pe stâncă, dar s-a chinuit să meargă mai departe, așa că l-am apucat de spatele hainei și am tras tare. A căzut și s-a rostogolit pe stânci, apoi s-a întins pe spate pentru o clipă, respirând greu.

— Un elicopter. Da. Bună observație.

Când s-a simțit în stare să meargă din nou, am umblat tăcuți o vreme, amândoi fiind epuizați, și eu mi-am îndreptat gândurile din nou spre ceea ce s-a întâmplat.

— Ce înseamnă Morris? l-am întrebat. Spuneați acest cuvânt când ați ieșit din capsulă. E o persoană?

— Morris face parte din garda mea personală. Președintele încă respira greu, dar nu așa de greu ca înainte. Mi-a salvat viața de mai multe ori.

— Trebuie să fie foarte curajos. E un vânător?

Am intrat într-un mic desiș de pini sfrijiți și am dat la o parte o creangă care îmi biciuia fața, așteptând ca președintele să mă urmeze.

— Nu chiar. A dat din cap în semn de mulțumire. Dar Morris își pune viața în pericol pentru mine.

— Ce înseamnă asta?

S-a oprit chiar sub copaci sprijinindu-și mâinile în șold.

— Păi, înseamnă că atunci când am fost în Seattle și am luat hotărârea greșită de a face o baie de mulțime și cineva se îndrepta spre mine cu o armă, Morris a fost omul care s-a pus în calea lui. A fost împușcat chiar aici. Președintele și-a lovit ușor pieptul. Încă are un fragment din glonț aproape de inimă. Și-a ținut degetul arătător și cel mare la o distanță de mai puțin de doi centimetri unul de altul. Doctorii au spus că era prea riscant să-l scoată, dar se pare că, într-o zi, își va continua drumul spre inima lui și-l va ucide.

— Așa că, e ca și mort? l-am întrebat, întorcându-mă ca să mă uit la el.

— Într-un fel. Aș fi vrut să iasă la pensie, dar el nici n-a vrut să audă de așa ceva. Poate e mai bine așa – el e cel care m-a salvat băgându-mă în capsula de salvare înainte să…

Vocea lui a pierit de parcă i s-ar fi întâmplat ceva.

— Ce s-a-ntâmplat?

Și-a dus o mână la gură și s-a uitat în pământ.

— Domnule președinte?

Și-a ridicat privirea.

— Hm? Se uita în depărtare, de parcă putea vedea prin mine. Același lucru se întâmplase cu câtva timp în urmă, când l-am întrebat de bărbatul în costum. O, nimic. Nimic. A dat din cap și a continuat să umble. Dar, când a vorbit din nou, încă se mai simțea ceva în vocea lui și mi se părea că era cu mintea în altă parte. Oricum, un avantaj al faptului că sunt președinte e că știu că cele mai mari resurse de pe planetă sunt puse la dispoziție pentru salvarea mea.

— Ce înseamnă *asta*?

— Înseamnă că o mulțime de oameni o să mă caute.

— Unde nu trebuie.

— Hm?

— Bărbatul în costum a spus că a scăpat de… cum îi spuneți? Chestia cu semnalele.

— Transponderul.

— Da. Așa că toată lumea o să vă caute unde nu trebuie.

— O să-și dea seama destul de repede, a spus președintele. După aceea o să vină să mă caute aici.

— Dar nu înainte de zorii zilei. Cel mai devreme, așa a spus acel bărbat.

— Știu ce-a spus. Președintele părea iritat. L-am auzit și eu.

— Bine, atunci cred că e un lucru bun că v-am găsit. Vreau să spun că, dacă nu v-aș fi găsit, acei bărbați v-ar fi prins până acum. Și chiar *dacă* ați fi ieșit din capsulă, nu ați fi avut nicio șansă să supraviețuiți fără mine. Cunosc muntele; e casa mea. M-am simțit puțin mândru. Cu acest arc pot să fac rost de hrană și să vă apăr. Și sunt urși în munții ăștia, i-am spus. O să vă apăr și de ei.

— Sunt urși pe aici?

Părea îngrijorat și s-a uitat în jur.

— Mulți.

— Și ai putea ucide unul cu arcul pe care-l porți?

Se simțea îndoiala din vocea lui.

— Bineînțeles. E un arc foarte puternic.

— Ai mai făcut asta până acum?

— Da. De fapt – nu. Dar tata a reușit. Când era exact de vârsta mea.

Mi-am dus o mână la buzunar și am strâns poza între degete.

— Și câți ani *ai* tu?

— Doisprezece, i-am spus. Mâine împlinesc treisprezece.

— Uau! Fain. Și fiul meu tot treisprezece ani are, mi-a spus președintele. Am și o fată. Are unsprezece ani.

— Ce-i place fiului dumneavoastră să vâneze?

Președintele a început să râdă.

— Hm… noi nu vânăm.

— Nu vânați?

M-am uitat la el bănuitor.

A ridicat din umeri și a dat din cap.

— Păi, ursul brun e animal sacru, i-am spus. Așa că, după ce tata l-a omorât, s-a dat un mare ospăț în cinstea lui, ca spiritul lui să nu fie supărat, apoi craniul lui a fost pus pe cel mai înalt par de pin pentru ca spiritul lui să ajungă la cer.

— Tatăl tău pare un tip pe cinste. Cred că vrei să fii ca el, nu-i așa?

— M-a învățat tot ce știa.

— Asta înseamnă că ți-a spus și despre un loc sigur undeva, pe-aici?

— Da. Mergem la locul secret de vânătoare al tatălui meu. O să fim în siguranță acolo.

Dar cu elicopterul și toți acei oameni căutându-ne prin pădure, nu mi-am putut alunga îndoiala care mi se strecura în minte.

• Moarte în munți

Când am ieșit din pădurea principală care se întindea la poalele muntelui Akka și am ajuns mai sus, unde terenul era mai accidentat și copacii erau mai rari, m-am oprit ca să scrutez împrejurimile. Mi-am lăsat ochii să se defocalizeze, ca să observ orice mișcare neobișnuită; nu ne urmărea nimeni. Dar, când m-am întors să văd creasta muntelui, am zărit un iepure sărind o dată, apoi oprindu-se să se uite în jur. Era perfect, exact de aceeași mărime ca țintele pe care mi le făcuse tata pentru antrenament.

I-am făcut semn președintelui să se oprească, apoi am luat arcul și am potrivit încet o săgeată. L-am înălțat un pic, am țintit și am tras coarda. Dar, imediat ce am început s-o trag înapoi, m-a copleșit furia. Arcul era prea mare și prea puternic pentru mine. Era aproape inutil și mă făcea să mă simt slab. Am scrâșnit din dinți și am tras cu toată puterea, dar, la fel ca înainte, nu am putut să întind coarda până la obraz.

Am tras chiar și așa.

Coarda a vibrat și săgeata și-a schimbat direcția după ce a plecat din arc. A zburat făcând o curbă ciudată, ricoșând pe stânci în stânga iepurelui.

Iepurele n-a pierdut multă vreme. Într-o clipă era acolo, în următoarea dispăruse.

— Ghinion, a șoptit președintele, dar l-am ignorat.

Enervat și rușinat, mi-am lăsat în jos arcul și am mers să-mi recuperez săgeata, strecurându-mi-o în tolbă și uitându-mă înapoi la pădurea din spatele nostru. Am urcat mult, așa că acum cei mai deși copaci erau jos și puteam să văd elicopterul rotindu-se deasupra pădurii. Nu era mai mult decât o luminiță roșie cu o rază albă care pătrundea sub el.

Mi-am schimbat direcția privirii și m-am uitat la președinte.

— Dac-aș fi avut un arc mai mic, arcul *meu,* l-aș fi nimerit. Am fi mâncat iepure la cină, dacă arcul ăsta tâmpit nu era așa de mare.

— Nu-i nicio problemă, mi-a spus. Doar că va trebui să sărim peste cină în seara asta. S-a îndreptat spre mine, călcând peste bolovani. Pe lângă asta, nici nu-mi prea place carnea de iepure. Prefer un cheeseburger. S-a oprit și s-a uitat în jos, între două pietre mari și ascuțite. Ce-i asta? Președintele s-a așezat pe vine

și și-a întins mâna în jos ca să atingă ceva. Un pantof, a spus el, ridicându-l.

— Al dumneavoastră? l-am întrebat.

Luna lumina destul de puternic ca să văd că era un pantof negru și lucios, genul de pantof pe care l-ar purta un președinte. Cu siguranță, nu era gheata unui vânător și n-am văzut niciodată pe cineva din satul meu purtând ceva asemănător.

— Nu e al meu.

A dat din cap și și-a lăsat mâna să cadă într-o parte.

— Atunci măcar e mărimea dumneavoastră? Poate e ziua dumneavoastră norocoasă.

— Nu chiar *atât* de norocoasă. Pare cam de aceeași mărime, dar nu e de la piciorul potrivit.

— O. M-am uitat în jur, întrebându-mă al cui era, și am văzut ceva care ieșea în afară pe marginea unei stânci, la înălțimea capului meu și la aproximativ un metru în dreapta.

— Rămâi unde ești, mi-a spus președintele.

— Poftim? am întrebat surprins.

De când am plecat din locul unde era capsula de salvare, eu am dat toate ordinele, pentru că eram în pădurea *mea,* și el era un străin. N-am înțeles de ce, dintr-odată, s-a gândit că *el* ar fi trebuit să-mi ordine. Dar, până la urmă, el era adult și adulții întotdeauna cred că ei știu mai bine – probabil și mai bine atunci când sunt președinți ai Statelor Unite ale Americii.

— Am spus: Rămâi unde ești.

Și-a pus mâna pe brațul meu și a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre marginea stâncii și uitându-se-n sus. A stat acolo pentru o clipă, apoi a început să urce. Când s-a prins de stâncă, gata să se ridice, și-a tras-o înapoi și s-a uitat la degete.

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat.

— Stai acolo.

S-a prins bine de stânci și s-a ridicat, mai bine decât o făcuse mai devreme.

Câteva secunde n-a spus nimic. Puteam să aud doar vântul și zgomotul îndepărtat al elicopterului. Apoi a rostit:

— Otis. O, Doamne, nu!

După ce m-am uitat la el, am hotărât că nu el era șeful acolo. Era pădurea mea și știam mai multe decât el, așa că am sărit peste bolovani și m-am cățărat pe stânci ca să văd ce găsise.

Mortul era îmbrăcat în costum, la fel ca bărbatul care a apărut dintre copaci în locul unde s-a prăbușit capsula. Zăcea cu fața în sus pe aflorimentul stâncos, cu un picior desculț, căzut peste marginea stâncii. Trupul îi era contorsionat nefiresc, poziția brațelor era ciudată și un picior îi era prins sub el, dar, dacă te uitai la fața lui, părea că adormise cu ochii deschiși. Nu avea nici măcar o zgârietură.

Mi-am dat seama că era mort, la fel ca Patu și ca bărbatul de lângă capsula de salvare.

— Îl cunoașteți? m-am pomenit întrebându-l pe președinte.

Președintele era ghemuit lângă cadavru, ținându-și pumnul la gură, de parcă ar fi încercat să-și păstreze calmul. A înghițit cu greu.

— Otis. Făcea parte din garda mea.

— Adică era un bodyguard?

Am respirat adânc și m-am uitat de-a lungul terasei, unde alte forme întunecate erau împrăștiate pe stânci.

Președintele a dat din cap.

— Mai sunt și alții, nu-i așa?

— Da.

— Ei sunt?

Mi-am ridicat brațul și am arătat cu el.

Președintele s-a întors în direcția indicată de mine. S-a holbat pentru o clipă, apoi s-a ridicat și a mers să se uite și la celelalte corpuri. Am rămas unde eram. Nu voiam să mai văd alți morți.

— Stanley, a spus, uitându-se la primul bărbat. Și Clay, a spus când a ajuns la celălalt. Vocea îi era slabă și părea că se pierdea. A stat cu capul plecat și cu mâinile pe față. Ce s-a-ntâmplat cu ei?

Președintele a revenit lângă mine și l-a întors pe Otis cu fața în sus ca să descopere parașuta, care nu se deschisese, prinsă la spatele bărbatului. S-a aplecat și s-a uitat la legături.

— O, Doamne, a spus el.

— Ce s-a-ntâmplat?

— O, Doamne.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat din nou. Spuneți-mi, domnule președinte!

A făcut câțiva pași în spate, dând din cap.

— Cablul a fost tăiat. Cineva le-a blocat parașutele. Au fost uciși.

— Ce? De către cine?

Dar chiar în momentul când am pus această întrebare, mi-am amintit că bărbatul în costum a spus ceva despre ceilalți care n-au fost „atât de norocoși”.

— Cred că de către aceiași oameni care mă urmăresc.

— Dar nu știți cine sunt? Sunteți sigur că nu i-ați recunoscut pe niciunul? Au spus că vă *vânează.*

Președintele nu s-a uitat la mine. S-a întors în altă parte și și-a mușcat buza de jos, părând că se gândește la altceva.

— Ce e cu acel bărbat pe nume Hazar? l-am întrebat. Îl cunoașteți?

A dat din cap.

— Dar pe ceilalți? Ați…

— Sunt președintele Statelor Unite, Oskari; foarte mulți oameni ar vrea să mă omoare.

Niște fiori teribili mi-au străbătut corpul, de parcă niște păianjeni se târau pe pielea mea, dar mi-am spus că, dacă stau degeaba și-mi plâng de milă, nu ajut pe nimeni. „Plânsul nu a ajutat niciodată pe nimeni”, așa ar fi spus tata.

— Ridicați-vă, domnule președinte.

— Hm?

— Am spus: Ridicați-vă.

Președintele a dat din cap.

— Au fost omorâți, Oskari, nu înțelegi? Am fost trădat. Cineva a sabotat Air Force One ca să poată fi doborât, apoi au sabotat parașutele bodyguarzilor mei. Au blocat și capsula de salvare; de aceea n-am putut deschide ușa.

— Știu. L-am auzit pe bărbatul în costum spunând asta.

Președintele s-a uitat în sus la mine.

— Ți-amintești de acele ajutoare despre care ți-am spus? Nu mai sunt așa de sigur că o să vină.

— Nu vă mai plângeți de milă. Nu-mi venea să cred că spuneam așa ceva, dar vedeam că președintele își pierdea curajul. Trebuia să încerc să-l sprijin. Ridicați-vă și să mergem.

— Sunt înarmați, Oskari. Au un elicopter. Și au și informații. Altfel, cum naiba ar fi făcut toată treaba asta?

M-am uitat în jos la cadavrul lui Otis.

— *El* avea o armă?

Președintele părea să înțeleagă vorbele mele.

— Da. Da, avea.

A făcut un pas și a respirat adânc, înainte să caute în haina bărbatului și să scoată un pistol.

— Acum și *dumneavoastră* sunteți înarmat, i-am spus. Iar eu am arcul.

Președintele n-a părut prea impresionat și, după performanța cu iepurele, nu puteam să-l învinovățesc. A încercat să zâmbească, dar era disperat, de parcă i-ar fi părut rău pentru mine și ar fi crezut că eram deja sortiți morții. Apoi s-a schimbat la față.

— Telefoane, a zis. Ei au telefoane. S-a aplecat și, cu ceva efort, a întors cadavrul pe spate. Și-a întors privirea în altă parte, în vreme ce pipăia hainele lui Otis, nedorind să-i privească fața. Când a căutat în buzunarul de la pantaloni, s-a oprit și s-a uitat la mine cu un aer triumfător. Despre asta vorbeam, mi-a spus el, bâjbâind cu mâna prin buzunarul lui Otis ca să-i găsească telefonul mobil. L-a ridicat în lumina lunii și l-a întors pe toate părțile, apăsând pe butoane și devenind din ce în ce mai agitat. La naiba. E stricat.

L-a aruncat pe stânci și s-a dus la următorul bodyguard, căutându-i prin buzunare până când a găsit alt telefon stricat.

— Ultima încercare, și-a spus. Ultima șansă.

Când ecranul celui de-al treilea telefon s-a luminat, arăta ca un copil. Un zâmbet mare i-a acoperit fața și m-am bucurat foarte tare pentru el. Chiar părea să creadă că telefonul îi va salva viața. Putea să sune după ajutoare și ar fi fost salvat.

Dar bucuria lui n-a durat mult. A început să scuture telefonul. S-a învârtit. L-a ridicat în sus. L-a coborât. L-a ținut la distanță de un braț, apoi a început să sară de pe un bolovan pe altul. În cele din urmă, a rămas fără aer și s-a ghemuit.

— Ce s-a-ntâmplat, domnule președinte?

— N-are semnal, mi-a spus. După toate astea, n-am nici măcar un blestemat de semnal.

— Păi, *suntem* în sălbăticie. Am crezut că poate telefoanele unui președinte ar putea funcționa, dar… am ridicat din umeri.

Și-a pus telefonul în buzunar și s-a așezat jos, frecându-și fața cu mâinile.

— Cred că faptul că sunt președinte nu prea contează aici, în sălbăticie.

— Nu prea.

— Aici sunt un om obișnuit.

— Poate nici măcar atât, i-am spus.

— Mersi, puștiule.

— Păi, știți să vânați?

— Nu.

Părea că se făcea mic sub povara situației în care ne aflam.

— Să construiți un adăpost?

A dat din cap.

— Măcar puteți să faceți un foc? l-am întrebat.

— Nu.

— Atunci chiar *aveți* noroc că v-am găsit. Știu cum să fac toate aceste lucruri. Și mâine pădurea asta va fi plină de vânători din satul meu și primul loc în care se vor duce va fi locul de vânătoare al tatălui meu. Acolo mă va căuta dacă nu mă voi întoarce până mâine.

— Mâine s-ar putea să fie prea târziu. S-a uitat în spate spre elicopterul care zbura deasupra pădurii. Cine naiba-mi face asta?

— Elicopterul nu o să le folosească la nimic. Nu ne caută unde trebuie. Pentru că mă aveți pe mine.

Președintele a oftat.

— Dacă n-aș fi fost eu, Hazar v-ar fi prins până acum. Mă simțeam bine când mă gândeam că poate nu eram un pădurean așa de prost. Nu v-am adus până aici? l-am întrebat.

A dat din cap.

— Ba da, puștiule.

— V-am spus, numele meu e Oskari. Nu sunt un pușți.

— Nu. Se pare că nu ești.

— Nu vă faceți griji, domnule președinte. O să am grijă de dumneavoastră, bine?

Am scuipat în palmă și i-am întins mâna.

Președintele s-a uitat la mine, apoi la mâna mea.

— Scuipați și dați mâna cu mine, i-am spus.

A ezitat, apoi a scuipat și el în palma lui și mi-a strâns mâna. Când a făcut-o, i-am strâns și eu mâna cât am putut de tare și l-am tras, ridicându-l în picioare.

— Iată, i-am spus. Aveți o promisiune acum.

Președintele m-a privit într-un fel care m-a făcut să mă simt mai mândru și mai puternic ca niciodată. I-a revenit sclipirea în ochi și am putut să văd că avea privirea unui om care a hotărât

să nu se dea bătut. Poate s-a gândit că, dacă eu puteam fi curajos, atunci și el trebuia să fie la fel.

— Mulțumesc, mi-a zis.

— Bine. I-am dat drumul la mână, mi-am așezat mai bine rucsacul în spate, apoi am început să urc din nou pe munte. În timp ce mergeam, m-am uitat peste umăr. O, și știți din ce motiv mai sunteți norocos?

— De ce?

Am dat din cap uitându-mă la Otis.

— Mărimea potrivită, vă amintiți? Măcar celălalt pantof al lui o să vi se potrivească.

• Din același material

Mai sus, pe munte, la douăzeci de minute după ce am găsit cadavrele, sunetul constant al elicopterului s-a schimbat și ne-am întors ca să-i vedem luminile coborând printre copacii de jos. Pentru o clipă, zgomotul s-a potolit, apoi a încetat complet. Președintele și cu mine am stat împreună, privind pădurea liniștită, întrebându-ne ce puneau la cale Hazar și oamenii lui.

— Economisesc combustibil, a spus președintele. Nu pot să țină chestia aia în aer toată noaptea.

— O să-l pornească din nou pe lumină. Sau poate s-au hotărât să ne ia urma doar pe jos.

Președintele s-a întors spre mine.

— Ar putea face asta? Crezi că au găsit o urmă? De asta a aterizat elicopterul? I se simțea teama în voce. Ei știu unde suntem?

— Imposibil. M-am gândit la tot ce am făcut ca să ne acoperim urmele. Nici măcar tata nu ar fi putut să se țină după noi. N-am lăsat nicio urmă.

— Combustibilul, atunci, a spus președintele.

— Combustibilul, am spus, fiind de acord cu el.

Am rămas pe loc, uitându-ne la sălbăticia ce semăna cu o mare neagră întinzându-se până la linia orizontului, unde întâlnea cerul albastru-închis. Stelele sclipeau printre norii trecători. De la înălțimea aceea puteam vedea două șanțuri, separate de o oarecare distanță, strălucind ca două răni urâte pe trupul pădurii. Flăcările încă ardeau, luminând prăpădul care se întindea printre copaci pe o distanță de cel puțin o jumătate de kilometru și se termina cu focuri mari ca niște puncte puse la final de propoziție.

— Alea trebuie să fie avioanele de luptă care m-au escortat, a spus președintele. Amândouă sunt prea mici ca să fie Air Force One.

— Dar unde e avionul ăla? l-am întrebat.

N-a spus nimic, doar a dat din cap și ne-am mai uitat amândoi la focuri pentru o vreme, înainte să pornim din nou la drum.

Președintele își verifica telefonul din când în când, dar de fiecare dată cu același rezultat dezamăgitor.

Cu cât urcam mai sus, cu atât aerul era mai rece, iar el tremura. Hainele îi erau ude din cauza ploii și iarăși respira greu.

Avea nevoie de căldură și de odihnă și eram amândoi obosiți, dar ne grăbeam. Am urcat cu greu pe pietrele instabile, am mers printre pâlcuri rare de pini, ne-am cățărat pe terase și pe bolovani. Și, tot timpul, am încercat să nu lăsăm nicio urmă că am trecut vreodată pe acolo.

Când, în sfârșit, am ajuns pe un platou stâncos și deschis, pe o parte a muntelui Akka, aproape de terenul secret de vânătoare marcat pe harta tatii, m-am oprit și am mers până la marginea versantului, să privesc pădurea. Vântul rece șuiera în jurul meu, umflându-mi plasa de camuflaj și strecurându-mi-se pe sub geaca de ploaie. Am privit rănile pâlpâinde din pădurea îndepărtată și joasă, apoi m-am uitat din nou la drumul pe care urcasem, înainte să mă întorc să cercetez și restul platoului.

Pământul de aici era mai mult sterp și tare, dar erau și zone cu iarbă și copaci rari, fusiformi, care aveau rădăcinile înfipte în fâșii subțiri de sol. Pe o parte – partea opusă celei pe care am urcat – platoul se înclina ușor împrejurul muntelui Akka spre terenul secret de vânătoare al lui tata. Pe cealaltă parte, opusă pantei care dădea-n pădure, piscurile muntelui Akka se ridicau abrupte spre culme, dar era o ieșitură mare între stânci care ne-ar fi oferit un adăpost bun.

Tata mi-a spus să aștept până-n zori și să nu stau în bătaia vântului, și chiar dacă nu aș fi vânat în momentele acelea, m-am uitat în sus ca să cercetez cerul.

Președintele a venit lângă mine și s-a uitat în sus. Cerul era mai mult sau mai puțin senin deasupra noastră, iar luna, un mare disc argintiu, cu doar câțiva nori trecând prin față. Din când în când, atenuau lumina argintie.

— Vedeți cum se mișcă norii? i-am spus. Vântul suflă peste munte, înseamnă că nu suntem în bătaia vântului de deasupra și de dedesubt.

— Și asta înseamnă că…?

— Înseamnă că putem face un foc mic și vântul nu o să sufle fumul în jos pe munte până la… M-am uitat din nou la copacii de sub noi. Până la ei. Elicopterul nu mai era acum, dar știam că oamenii puteau fi acolo jos, poate umblând prin pădure în căutarea noastră.

I-am spus președintelui să stea sub ieșitura de stâncă și să se ferească de vânt, în timp ce eu făceam focul. Nu erau mulți copaci în jurul platoului, dar erau destui cât să adun lemne care

ne-ajungă pentru câteva ore. După vreo două drumuri, am reușit să adun o grămadă de crengi lângă adăpostul nostru, apoi m-am învârtit într-un du-te-vino ca să strâng pietrele potrivite și să le pun lângă crengi.

— Pot să te ajut cu ceva? m-a întrebat președintele.

— Nu, domnule președinte. Rămâneți unde sunteți.

S-a tot oferit să mă ajute, dar nu l-am lăsat să facă nimic. Era așa de inutil în sălbăticie, că mă făcea să mă simt ca un expert. În sfârșit, eram și eu cel mai bun la ceva, așa că i-am spus să se odihnească, în timp ce eu munceam. Stătea aplecat în față, cu brațele pe genunchi și cu pistolul lângă el, urmărindu-mi fiecare mișcare.

— Oskari, vorbești engleza foarte bine, mi-a spus când am adus ultimul braț de pietre. Oamenii din satul tău vorbesc engleza?

— Da. Unii dintre oamenii mai bătrâni nu o știu atât de bine.

— Cred că învățați și la scoală.

— Îhî. Și ne uităm la posturile TV americane.

— Bineînțeles. Puterea televiziunii. A tremurat din cauza vântului care se întețea. Spune-mi ce faci cu pietrele acelea.

— Astea ne vor feri focul de privirile musafirilor nepoftiți, i-am spus, construind un mic zid din pietre. Și o să absoarbă și o să reflecte căldura. În curând, va fi plăcut și cald aici.

— Chiar știi ce faci, nu-i așa?

Părea impresionat.

Când zidul a fost destul de înalt încât să-mi ajungă aproape de brâu, am făcut un cerc mic de pietre pe partea noastră și mi-am scos trusa de făcut focul. Aveam nevoie doar de un ghem mic de fire și de câteva lovituri de amnar ca să aprind o flacără și, după ce-am făcut asta, am pus crenguțe pe foc, până când a fost destul de puternic pentru crengile mai mari.

— Destul de bine, Oskari. Președintele și-a întins mâna ca să simtă căldura. Înțeleg că ai mai făcut asta înainte.

M-am lăsat pe spate și m-am rezemat de o stâncă, strângându-mi genunchii cu brațele.

— E unul din lucrurile la care mă pricep. Tata mă pune să fac focul de fiecare dată.

— Eu n-aș ști cum să-l fac.

— De fapt, e ușor; ai nevoie doar de o trusă bună de făcut focul. *Fiecare* vânător are nevoie de o trusă bună de făcut focul.

Am scos tubul de plastic din buzunar ca să-i arăt. Are tot ce am nevoie – amnar de făcut focul, fitil, chibrituri impermeabile și antivânt – toate în tubul ăsta îngust și impermeabil.

— Chibrituri impermeabile și antivânt?

— Doar pentru urgențe, i-am spus. Se pot aprinde oriunde și nu se sting. Poți să le aprinzi, să le pui sub apă, în pământ, unde vrei – și, când le scoți, sunt tot aprinse.

— Uimitor.

Președintele a dat din cap.

— Uite. Am desfăcut capacul și am scos tubul cu chibriturile. O să vă arăt.

— Nu le risipi.

— E în ordine. Am scos un chibrit. Era mai lung decât unul obișnuit și era acoperit pe aproape toată lungimea bățului cu un strat roșu. L-am frecat de o parte a tubului ca să-l aprind și a pâlpâit imediat. L-am ținut în sus ca să-l vadă, înainte să-l înfig în pământul de la picioarele mele. L-am acoperit, am călcat peste el, apoi l-am dezgropat. Când l-am scos, flacăra a revenit imediat la viață.

— Impresionant!

Mi-am luat cana cu apă și am pus chibritul în ea, stingând flacăra. Când l-am scos din apă, chibritul a pâlpâit din nou, așa că am suflat peste el, numai ca să se reaprindă.

— Vedeți? Cu trusa asta și cu cuțitul meu, pot supraviețui oriunde, i-am spus, aruncând chibritul în foc.

— Cred că și arcul ți-e de ajutor.

M-am uitat la arc, rezemându-mă de stânca de lângă mine, și m-am gândit la cum m-am simțit când am stat pe platforma de la Locul cu cranii, încercând să-l trag până la capăt.

— Cu cuțitul meu aș putea să-mi fac foarte ușor un arc, i-am spus.

— Și de ce nu-ți faci? Cel pe care-l ai e evident prea mare.

— Nu, nu e, l-am contrazis. Nu e prea mare.

— O, bine. Președintele s-a retras, simțind că a atins un punct sensibil.

O vreme, niciunul din noi nu a spus nimic și am continuat să întețesc focul până când a fost potrivit. Când am terminat, i-am dat președintelui o pătură subțire din rucsacul meu, ca să-și poată da jos hainele și să le întindă pe stânci, lângă foc, să se

usuce. În timp ce făcea asta, am scotocit prin ce salvasem din ATV-ul distrus, întrebându-l dacă îi era foame.

A dat din cap.

— Cred că da. Chiar n-am avut prea mult timp să mă gândesc la așa ceva, dar acum că ai pomenit despre asta…

Arăta jalnic, ținând pătura în jurul lui, probabil întrebându-se cum toată viața lui a fost dată peste cap. Într-o clipă zbura în avionul lui și, în următoarea, era aici, stând pe munte, încercând să se încălzească. Încă mi se părea ciudat faptul că el era chiar Alan William Moore, președintele Statelor Unite.

— Am carne uscată de ren, i-am spus, scoțând la iveală o pânză împăturită.

— Pe bune? a întrebat strâmbându-se. Ren?

— Nu vă place?

— N-am gustat niciodată.

Expresia feței lui îmi spunea că nici nu voia să încerce.

Am ridicat din umeri.

— Am cârnați.

— Așa mai merge.

— Atunci mâncăm sângereți.

— Stai puțin… ce-ai spus? S-a apropiat de mine și s-a aplecat, de parcă nu m-ar fi auzit bine. *Sângereți*?

— Da. Îi facem din sânge de porc.

Mi-a observat zâmbetul discret și a arătat cu degetul spre mine.

— Râzi de mine, nu-i așa?

Am râs.

— Tatăl meu îi adoră, dar mie nu prea mi-au plăcut niciodată. Nu vă faceți griji, am și cârnați obișnuiți.

Președintele a zâmbit și și-a clătinat degetul spre mine, făcându-mă să râd din nou, în timp ce luam vreo doi cârnați și alegeam niște bețe bune pe care să-i frig. I-am dat unul președintelui și i-am ținut deasupra flăcărilor până când s-au înnegrit pe dinafară, dar s-au fript destul pe dinăuntru. Mirosul pe care îl răspândeau era delicios și mi-au lăsat gura apă, în timp ce-i frigeam, apoi am stat lângă ieșitura stâncii, aproape de căldura focului și ne-am așezat să mâncăm.

— Sunt buni, a zis președintele, fluturându-și o mână prin fața gurii pentru că era prea cald pentru el.

— Iepurele ar fi fost mai bun.

— Ei bine, Oskari, te-ai descurcat de minune și ai avut grijă de mine, așa că-ți mulțumesc pentru asta.

Vorbele lui m-au făcut să mă simt bine și m-am uitat la el, cum stătea ghemuit sub pătură.

— Cum e să fii puternic?

Aproape că s-a înecat cu mâncarea, tușind și scuipând, așa că i-am dat o sticlă cu apă și am așteptat.

Președintele a luat o înghițitură mare de apă, lăsându-și ușor capul pe spate, apoi și-a șters gura cu mâna și și-a dres glasul.

— Puternic? mi-a spus el cu un zâmbet distant. M-ai luat prin surprindere, Oskari. Nu mă simt așa puternic stând aici îmbrăcat doar în șort.

— Nu, dar... de obicei sunteți.

A devenit serios.

— Bine. Cred c-aș putea spune că puterea e... efemeră. Ceea ce înseamnă că nu o poți atinge și e ușor de pierdut. De exemplu, acum câteva ore puteam să trimit armate pe tot globul pământesc și să invadez țări străine dacă voiam. Acum nu pot să comand nici măcar o pizza.

A oftat și a mai mușcat o dată din cârnat.

— Îmi place pizza.

— Da? S-a uitat la mine. Ai un topping preferat?

— Salam pepperoni.

— Bună alegere. Pun pariu că e mai gustoasă decât sângeretele. Și ce părere ai de fursecuri?

— Fursecurile sunt bune.

— Și înghețata?

— Și aia e bună. Mama făcea cea mai bună înghețată cu vanilie. Aproape că puteam să-i simt gustul doar gândindu-mă la ea.

— În cazul ăsta, când se termină toată treaba asta, te invit la mine. O să ne distrăm. Pizza, înghețată și jocuri video. Îți plac jocurile video, nu-i așa?

— Da.

— Ne-am înțeles atunci. Și-a terminat cârnatul și s-a aplecat ca să mai ia unul de la mine. Dacă sunt de acord tatăl tău și mama ta, bineînțeles. A înfipt bățul în cârnat și l-a ținut deasupra flăcărilor. Nu mi-ai spus nimic despre mama ta. Și ea vânează?

M-am uitat la foc și am respirat adânc.

— A murit. Anul trecut.

— O… îmi pare rău… eu…

— Nu e vina dumneavoastră, i-am spus, fără să-mi ridic privirea. De ce oamenii spun întotdeauna „îmi pare rău” când nu e vina lor?

A oftat.

— Păi, cred că din cauză că se simt rău și ar vrea să poată face ceva în legătură cu asta. Și, poate, pentru că nu e altceva de spus.

— Atunci n-ar trebui să spună nimic.

— Poate că ai dreptate.

Am continuat să mă uit la flăcări, urmărind felul în care dansau și se răsuceau una în jurul alteia. O căldură foarte puternică îmi ajungea pe față.

— Avea cancer cerebral. A fost bolnavă multă vreme, apoi… Am scrâșnit din dinți și mi-am înghițit lacrimile. Vocea-mi era prizonieră în gât. Tata încă e foarte trist. Nu mai e același om. M-am gândit că, poate, dacă o să fac rost de un trofeu frumos, o să-l fac fericit, dar asta n-are cum să se mai întâmple acum.

Puteam să simt privirea președintelui de dincolo de foc, în timp ce se lăsa pe spate și se uita în depărtare numai când ceva fugea dincolo de stânci în întuneric. Cerceta pustietatea de dincolo de foc pentru o vreme, apoi se întorcea către mine.

— Ai frați sau surori?

Am dat din cap și am pufnit.

— Mama spunea tot timpul că și cu unul era prea multă bătaie de cap.

Președintele a râs încetișor.

— Și mama mea îmi spunea ceva asemănător de câte ori o întrebam de ce nu aveam un frate sau o soră. Se pare c-avem ceva în comun, nu-i așa? S-a aplecat în față, ca să-și mai pună mâncarea pe foc încă o dată. Ce te-a făcut să mă întrebi despre putere?

— Fără vreun motiv.

A rămas pe loc, așteptând să continui.

— Tata e puternic, i-am spus. De fapt, familia mea e foarte cunoscută pe-aici. Poate recunoașteți numele tatălui meu. Tapio. Are același nume ca zeul pădurii.

— Îmi pare rău. N-am auzit niciodată de el.

Am ridicat din umeri.

— Nu știți prea multe despre vânătoare.

— Așa e.

Am scos poza din buzunar și i-am dat-o președintelui.

— El e tatăl meu.

S-a uitat la ea pentru o vreme, dând din cap.

— Și ăsta e ursul despre care mi-ai povestit.

— Da.

— Uau, e… impresionant.

— În satul meu, toți facem asta când împlinim treisprezece ani. Stăm în pădure o zi și-o noapte, și ce pradă aducem arată lumii ce fel de bărbați suntem.

Mi-am amintit cuvintele lui Hamara și cum stătea pe platformă lângă mine, îndoindu-se de faptul că aș putea reuși să vânez ceva.

— La asta te refereai când ai pomenit de „trofeu” mai devreme? m-a întrebat președintele.

— Da.

Și-a ridicat privirea de la poză.

— Și ce înseamnă dacă cineva ucide un urs?

— Că bărbatul care l-a omorât e curajos și puternic.

— Și acum e rândul tău, nu-i așa?

— Mâine e ziua mea de naștere. Dimineață voi fi bărbat. „Un băiat pleacă în sălbăticie, dar un bărbat se va întoarce.” Așa spusese Hamara.

— Hamara?

— E bătrânul nostru.

Președintele m-a mai privit o vreme, încă dând din cap de parcă ar fi înțeles ceva. Acum știa de ce eram singur în locul acela.

— Cred că ți-am stricat tot planul. Îmi pare rău.

— Mama spunea că cerbul va fi animalul meu pentru că înseamnă că bărbatul care-l vânează va fi iute, deștept și inde… indep…

Cuvântul englezesc îmi stătea pe vârful limbii, dar refuza să iasă.

— Vrei să spui independent?

— Da.

— Ei bine, cred că ai deja toate aceste calități. S-a uitat în jos la arc și a arătat spre el înclinându-și bărbia. Și ăla?

— Trebuie să-l folosesc. E arcul tradițional; cel pe care-l folosim cu toții. E vechi de cel puțin o sută de ani.

— Într-adevăr? Nu arată așa de vechi.

— A fost bine îngrijit.

— Nimeni n-ar ști dac-ai folosi altul, mi-a spus el. Unul care nu e așa de mare.

— Eu aș ști.

— Bineînțeles că ai ști. Ești foarte cinstit, Oskari, și e foarte bine să fii așa. Și ești mai puternic decât crezi. Mi-a dat poza înapoi. Semeni cu el.

— Suntem făcuți din același material, eu și cu tata. Am pus poza deoparte. El crede în mine chiar dacă toată lumea nu mă consideră un bun vânător. Când Hamara mi-a dat arcul, nu puteam nici măcar să-l trag până la capăt și unii dintre băieți au râs, dar am hotărât să mă străduiesc să-l fac mândru pe tata. Dar acum va trebui să fiu salvat și asta nu va da bine pentru niciunul din noi.

— Astea sunt împrejurări excepționale, Oskari.

— Nu contează. Trebuie să fii dur în Finlanda. Am mușcat din cârnat. Toată lumea trebuie să vadă cât ești de puternic.

— Păi, ne-ai scăpat de oamenii ăia și ne-ai adus aici. Ne-ai acoperit urmele, ai făcut un foc și un adăpost. Ne-ai hrănit. Pot să spun asta tuturor. Președintele s-a aplecat și și-a învârtit frigăruia improvizată cu degetele în timp ce vorbea: Oricum, în loc să fii dur, poți doar să pari dur. Și, crede-mă, sunt un expert mondial în treaba asta. Lumina focului i s-a reflectat pe chip, sclipindu-i în ochi în timp ce vorbea. La naiba, citesc cărți de dezvoltare personală și mănânc fursecuri. Morris râde de mine pentru că nu pot să fac nici măcar zece flotări. S-a uitat în jos când a spus asta și am știut că se gândea la cadavrele pe care le-am găsit pe stânci. Stai să-ți spun o poveste, mi-a zis. Când am ținut ultimul discurs despre starea națiunii, am simțit brusc nevoia să urinez chiar înainte de a începe. Așa că am dat o fugă până la toaletă, aveam doar câteva minute la dispoziție și, în graba mea, am încercat să… să mă ușurez un pic cam repede și m-am stropit. Mi-am nimerit partea de sus a pantalonilor.

Am izbucnit în râs. Nu puteam să mă abțin. Ideea că președintele Statelor Unite făcuse pipi-n pantaloni era ridicolă.

— Exact. Ni se-ntâmplă tuturor, nu-i așa? Cu toate astea, câteva clipe mai târziu, a trebuit să ies, să pășesc pe podeaua

sălii principale a Casei Albe, care era o cameră uriașă plină cu oameni importanți. Toți ochii din America erau ațintiți asupra mea și eu trebuia să apar cu o ditamai pată udă sub curea.

— O, Doamne.

— Să te uiți la discursul ăla cândva și o să vezi cum îmi țin notițele ca să ascund zona cu probleme. Apoi observă cum îmi țin discursul. Nu-mi tremură vocea, nu sunt nervos, captez atenția tuturor oamenilor din cameră. Dar, în sinea mea, sunt îngrozit. Mă simt mizerabil. Cred că voi intra în istorie ca președintele care a făcut pipi în pantaloni. Dar, din dinafară, sunt ca o stâncă.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— N-a observat nimeni. Momentul a trecut. Și sunt doar doi oameni pe planeta asta care știu ce s-a-ntâmplat. Noi doi.

— Uau.

— Să nu spui nimănui, bine?

— Atâta timp cât n-o să spuneți nici dumneavoastră că am ratat iepurele.

— S-a făcut.

Amândoi ne-am tras fermoare invizibile peste guri, le-am închis și am aruncat cheițele în foc.

Președintele a râs, tare și cu toată pofta, și eu am râs cu el, dar după aceea n-a mai vorbit mult, l-am privit până am terminat de mâncat și ne-am lins degetele ca să le curățăm. Din când în când, vântul ajungea la foc, îi întețea flăcările și sfârâia, apoi se retrăgea în cercul de pietre, dar acesta era singurul zgomot pe care-l făcea.

Un pic mai târziu, în timp ce stăteam amândoi pierduți în propriile gânduri, vântul s-a întețit și o ușoară rafală de ninsoare a început să cadă în aerul rece al muntelui.

— Zăpadă? a spus președintele. Primăvara?

— Suntem la mare înălțime acum, i-am răspuns. Și foarte mult spre nord. Poate să ningă în orice moment al anului.

— Locul ăsta chiar *e* dur.

Am zâmbit.

— Ei bine, hainele dumneavoastră sunt probabil deja uscate. Ar trebui să vă îmbrăcați.

— Da.

Le-a verificat spunând că erau destul de bune, apoi s-a îmbrăcat din nou și s-a așezat înapoi la locul lui, exact cum a

făcut-o mai înainte. Mica insignă de pe reverul lui a scânteiat în lumina focului și am putut zări culorile steagului SUA.

Președintele avea o expresie serioasă și-și mușca buza de jos, în timp ce se uita la flăcări. Și-a frecat capul chel cu o mână.

— Oskari, m-ai întrebat cum e să fii puternic. Ei bine, unul dintre aspectele acestui fapt e că te întrebi tot timpul în cine poți avea încredere.

— Puteți să aveți încredere în mine, i-am spus.

— Nu mă refer la tine. Vreau să spun că cineva a pus la cale asta, mi-a zis el. Cineva a sabotat parașutele oamenilor mei. Am senzația că a fost cineva în care am avut încredere.

— Cine?

— Bărbatul pe care l-am văzut la locul accidentului.

— Hazar?

A dat din cap în semn că nu.

— Bărbatul în costum?

— Cred că știu cine e. Nu vreau să cred și nici nu știu sigur cum a reușit, dar… nu. A dat iarăși din cap. Nu se poate.

A tăcut din nou și mi-am dat seama că nu va mai spune altceva.

— Cred că ar trebui să dormiți acum. Mi-am înăbușit un căscat. O să stau eu de veghe.

— Eu ar trebui să fac asta. Eu sunt adultul… S-a oprit, de parcă și-ar fi dat seama că spunea ceva ce nu-mi plăcea. Îți sunt *dator.*

— Nu-mi datorați nimic, domnule președinte. Aș fi venit aici oricum. Aș fi stat treaz toată noaptea și aș fi vânat. În schimb, o să stau de veghe și, dacă un cerb sau un urs îmi taie calea, o să fiu gata să-l ucid. Am ridicat arcul că să vadă că eram pregătit. Poate că, până la urmă, o să fac rost de un trofeu.

— Și dacă vin acei oameni?

— O să-i aud eu înainte să ne vadă ei.

— Bine, dar să mă trezești dacă auzi ceva. O să țin ăsta aproape de mine.

Mi-a arătat pistolul, apoi s-a întins pe pământ și și-a pus arma pe jos, lângă el. A ezitat, de parcă ar fi vrut să-mi sugereze din nou să stea el de veghe, dar am dat din cap în fața lui.

— Culcați-vă, i-am spus.

A oftat, apoi și-a aruncat pătura pe el și s-a mișcat un pic până când s-a simțit confortabil.

— Noapte bună, domnule președinte, i-am spus.
— Noapte bună, Oskari.

• La mulți ani!

Președintele sforăia, ceea ce m-a amuzant la început, dar a devenit enervant după o vreme. În timpul nopții, mormăitul și sforăitul lui au concurat cu vântul rece care șuiera împrejurul platoului, aducând zăpada. Dar focul ne încălzea și eram bine apărați sub ieșitura de stâncă și, în ciuda eforturilor mele de a sta treaz, ochii au început să mi se închidă. Mi-am scuturat capul, m-am pălmuit peste față și am umblat un pic prin jur. Am ieșit în aerul rece din afara proeminenței stâncii, adunând mai multe lemne, dar nimic nu mi-a alungat somnolența. Eram epuizat și, imediat ce m-am așezat, mintea a început să mi se întunece.

În cele din urmă, am pierdut lupta și somnul m-a cuprins, aducându-mi viziuni ciudate. Hamara se uita în jos la mine, dezaprobator, în timp ce tata își pleca, de rușine, capul în jos. ATV-ul zdrobit de un copac, distrus iremediabil. O ploaie de mingi de foc căzând dintr-un cer negru cărbune și ochii morți ai lui Patu holbându-se la mine în timp ce mă chinuiam să trag cu arcul. Imaginile se amestecau toate într-un coșmar care curgea ca o apă grea pe capul meu și, pe tot parcursul lui, se auzea sunetul acela mormăit.

„Muuuu! Muuu!”

Asta m-a trezit. Un mormăit lung și zgomotos care m-a făcut să tresar și să deschid ochii. Pentru o secundă, n-am știut unde eram și m-am poticnit, strângând arcul care fusese mai înainte în poala mea. Aerul dimineții era rece și proaspăt și zăpada încă mai plutea în aer. Din foc nu mai rămăseseră decât tăciunii care străluceau slab în lumina crescândă a zilei. Cu privirea încețoșată, m-am uitat în jur, în timp ce evenimentele nopții trecute s-au întors în mintea mea ca să mă prindă ca într-un pumn de gheață. Mă simțeam ca și cum o mână m-ar fi pocnit, ar fi trecut prin mine, mi-ar fi prins măruntaiele și ar fi început să le strângă tare.

Dar era lumină dincolo de norii groși, era dimineață și asta însemna că trebuia să mai rezistăm doar câteva ore până când tata ar fi venit să ne caute. Iar bărbatul în costum a spus că soldații președintelui ne vor căuta în zori. Ajutoarele se îndreptau spre noi.

Mi-am coborât privirea la președinte, care dormea pe o parte, și încă nu-mi venea să cred că actualul președinte al SUA era chiar acolo, ghemuit sub pătura mea veche. Dar, când s-a auzit din nou zgomotul – acel mormăit lung și tare – mi-am dat seama că nu venea de la el. Respira greu, dar nu mai sforăia și…

„Muuuu! Muuuu!”

Un elan! Era mugetul unui elan care mă chema!

Mintea mea a început, în sfârșit, să se limpezească și m-am ghemuit, uitându-mă peste platou, mijindu-mi ochii din cauza zăpezii care dansa în vânt. Stratul de zăpadă care s-a format peste noapte era subțire și ca o pudră, risipit în petice de întunecimea stâncilor care ieșeau de sub el. Fiecare inspirație a aerului proaspăt de munte mă făcea să simt durere-n nări și, de fiecare dată când expiram, aerul se ridica în rotocoale în jurul feței mele. Am rămas așa, scrutând terenul, dar n-aveam ce vedea, în afară de iarba dezordonată care ieșea de sub zăpadă și de câțiva copaci împrăștiați cu crengi subțiri. Dar era un elan pe undeva pe-acolo, așa că m-am furișat în afara ieșiturii de stâncă, potrivindu-mi o săgeată pe coarda arcului și rămânând aplecat în timp ce mă mișcam în spațiu deschis.

Inima-mi bătea tare și am uitat cu totul de președinte. Nimic nu mai conta. Era un elan prin apropiere, iar eu urma să-l vânez și să-l ucid. Nu mi-ar fi scăpat, precum cerbul care a fugit de elicopter. Acesta era trofeul meu și, în ciuda a ceea ce mi s-a întâmplat, i-aș fi cărat capul în spate când aș fi plecat din pădure.

Mișcându-mă încet și în liniște, mi-am croit drumul pe platou, cercetând zăpada ca să descopăr bălegarul sau urma de copită despicată a elanului.

„Muuu! Muuuuu!”

În spatele meu, la stânga.

M-am întors spre locul în care platoul se ridica și ocolea terenul secret de vânătoare al tatii și am rămas nemișcat, lăsându-mi privirea să se defocalizeze. Respirația mi s-a domolit și mintea mi-a devenit calmă, așteptând să-l descopăr cu privirea. Apoi a apărut acolo – stând la vreo zece metri mai sus de poziția mea, în vârful unei pante line, presărate cu bolovani și cu câțiva molizi sfrijiți.

Elanul era uriaș, cu picioarele din spate puternice și cu o cocoașă mică pe spate. Capul i se lăsa în jos, spre pământ,

căuta hrană, iar coarnele i se ramificau într-o serie de vârfuri mortale.

Am cercetat felul în care cădea zăpada, văzând particulele fine lăsându-se ușor în jos.

Perfect. Nu eram în bătaia vântului. Dacă rămâneam liniștit, aș fi putut să mă apropii destul ca să trag. Arcul era prea mare, dar eram hotărât să am destulă putere de data asta. Nu trebuia să dau greș.

În timp ce-l priveam, elanul și-a ridicat capul și a mormăit, lung și tare.

„Muuu! Muuu!”

— Ce naiba a fost asta?

Aceste cuvinte m-au luat prin surprindere și m-am întors ca să-l văd pe președinte stând lângă micul zid de lângă foc, cu pătura înfășurată pe umeri.

— La mulți ani! mi-a spus și avea de gând să mai spună ceva când a văzut expresia mea furioasă.

Nu mi-am pierdut timpul uitându-mă la el. I-am aruncat o privire de avertisment, apoi m-am întors spre elan.

L-a auzit pe președinte și și-a întors capul mare ca să se uite în direcția noastră. Stătea complet nemișcat, cu mușchii crispați.

Eu am făcut la fel. Mi-am ținut respirația și un singur gând mi-a trecut prin minte, în repetate rânduri.

„Te rog, nu te mișca. Te rog, nu te mișca. Te rog, nu te mișca.”

Elanul s-a holbat la mine și eu m-am holbat la el.

Timpul a stat în loc.

Elanul și-a ridicat puțin capul și botul i s-a mișcat în timp ce adulmeca aerul, căutând un miros deosebit. După o clipă, și-a lăsat capul, așa încât coarnele aproape că îi atingeau spatele, și și-a mai deschis o dată gura.

„Muuuu! Muuu!”

Apoi a plecat, tropăind peste creastă, și a dispărut din vedere.

— Nu! am șoptit eu, cu inima grea.

M-am uitat din nou la președinte, arătându-i cât de supărat eram.

A spus „îmi pare rău”, dar n-am mai pierdut vremea. Nu l-aș mai fi pierdut, nu de data asta. Încercând să-mi reprim mânia și să rămân calm, am început să urc panta, mergând după urmele

lăsate în zăpadă, dar dispăreau repede sub ninsoarea proaspătă. Cu puțin noroc, animalul nu ar fi ajuns departe și eu aș fi fost în stare să-i iau urma și să-l ajung.

Simțind bătaia vântului în față, m-am cățărat pe pantă, ținând arcul în poziție gata de tragere. Făceam pași mici, fără să produc vreun zgomot, în timp ce mergeam, având grijă să nu răscolesc pietricelele și să le trimit huruind la vale.

Când am ajuns în vârful pantei, m-am ghemuit și am ridicat arcul. Eram mai emoționat și mai nervos ca niciodată. Sângele-mi vâjâia la tâmple și mâinile reci îmi tremurau. Am rămas jos și m-am concentrat pe respirație. Am închis ochii și am încercat să mă relaxez.

„O inimă sigură înseamnă o mână sigură”.

Când am început să mă liniștesc, am înghițit în sec ca să-mi umezesc gâtul, apoi mi-am deschis gura și am imitat cel mai bun strigăt al elanului pe care l-am făcut vreodată. Era aproape la fel de bun precum cel al lui tata. Și probabil mai bun decât cel al lui Hamara. Dacă elanul era destul de aproape, l-aș fi păcălit să rămână pe loc și să arunce o privire curioasă în direcția mea. Ar fi fost acolo când aș fi apărut pe marginea pantei și ar fi trebuit să trag. Nu aveam voie să ezit. Nu-mi puteam permite să pierd din nou șansa aceea.

L-am chemat încă o dată, am început să trag de coarda arcului, apoi m-am ridicat în picioare și m-am urcat până unde era pământul drept.

Dincolo de creastă, am fost surprins să văd o pajiște întinsă înconjurată de bolovani și pini care se legănau în vânt. N-am mai fost în acea parte a muntelui Akka până atunci și nu mă așteptam să văd așa ceva la o înălțime așa de mare. Sub zăpadă, pământul era moale și părea să fie bine acoperit de iarbă. Era un loc perfect pentru animalele care veneau să pască. Acesta era locul secret de vânătoare al tatălui meu. M-am uitat în stânga și-n dreapta, lăsându-mi privirea să se defocalizeze, dar mi-am simțit inima grea: din nou, îmi ratasem șansa. Nu era nicio urmă de elan. Plecase și urmele lui dispăruseră deja sub zăpadă.

În schimb, era altceva în mijlocul terenului de vânătoare – ceva ce nu-și avea locul acolo.

Era chiar acolo, în aer liber.

O ladă mare și albă.

• Capul de mort

De unde stăteam, arăta ca lada unui congelator mare, dar nu putea fi adevărat. Cine ar lăsa un congelator în sălbăticie?

L-am privit o vreme, scrutând restul locului de vânătoare, cercetând totul, întrebându-mă dacă era vreo glumă. Poate câțiva băieți au aflat de locul acela și au venit până acolo să-mi facă vreo farsă. Probabil Risto și Broki.

M-am ghemuit pe zăpadă, mi-am așezat arcul în poală, apoi mi-am pus mâinile după urechi și am ascultat. Nu se auzeau alte sunete decât vântul trecând printre copaci și trilul ocazional al păsărilor.

Am mai așteptat câteva minute, iar zăpada mi s-a pus pe umeri, apoi am ridicat din nou arcul și m-am apropiat de ciudata ladă albă. Nu erau urme în apropierea ei, doar zăpadă proaspătă și neatinsă. Tot timpul mă uitam încoace și-ncolo, căutând ceva neobișnuit.

În timp ce mă apropiam de ladă, am văzut că era, într-adevăr, primul lucru la care mă gândisem. O ladă mare și albă de congelator, zgâriată și cu adâncituri. Era un model vechi, cu o încuietoare în afară, precum cea de acasă pe care tata o folosea ca să păstreze carnea adusă de la vânătoare. Era destul de mare cât să încapă un adult în ea și am început să mă întreb dacă înăuntru erau niște băieți, gata să sară afară din ea și să mă sperie.

Ei bine, nu le-ar fi mers. Nu mi-ar fi fost frică și unul dintre ei ar fi fost în pericol să fie străpuns de o săgeată dacă n-ar fi fost atent.

Când am ajuns, m-am aplecat și mi-am lipit urechea de el, aproape așteptându-mă să aud pe cineva respirând greu sau poate chiar chicotind.

Nimic.

M-am uitând în jur încă o dată și m-am aplecat să deschid lada congelatorului, deschizând încuietoarea cu o smucire puternică. S-a deschis imediat, așa că m-am pregătit pentru un fel de surpriză, ridicând ușa.

Primul meu impuls a fost să fac un pas înapoi, pentru că mirosul care venea era de sânge și de moarte.

— Câh!

Fără să mă gândesc, mi-am întors fața și mi-am fluturat mâinile-n aer ca să alung duhoarea. Dar mi-a intrat pe nări, mi-a urcat la creier și mi-a coborât până-n plămâni. Mirosul greu părea să umple fiecare bucățică din mine și, chiar după ce partea cea mai rea a trecut, amintirea lui a rămas. Mi-am pus o mână la gură și am înghițit în sec, cu greu, încercând să scap de gustul lui.

Am rămas pe loc o clipă, holbându-mă la pădure, apoi am inspirat adânc aerul rece, lăsându-l să mă curețe pe dinăuntru. Simțindu-mă mai bine, m-am întors la congelator, apropiindu-mă din nou de el și aplecându-mă deasupra lui ca să văd ce era înăuntru.

Capul cerbului zăcea pe cuburi de gheață care se topeau și erau colorate în roșu de sânge. Era sucit într-un unghi ciudat ca să intre și coarnele, dar nu era de la un exemplar mare, altfel n-ar fi încăput în congelator. Un ochi se vedea, dar era mat și mort, nu reflecta aproape nicio lumină. Gura îi era puțin deschisă și puteam să-i văd limba roz și cărnoasă atingându-i buzele negre. Era un strat de lichid gros și scârbos pe fundul lăzii și, în timp ce mă uitam la el, fulgi de zăpadă cădeau, se așezau pe suprafața lichidului și se înroșeau înainte să se dizolve.

Cine a omorât acel animal i-a tăiat capul, lăsându-i doar o mică parte din gât, în care era înfiptă o săgeată din lemn. Era exact același tip de săgeată precum cele pe care mi le dăduse Hamara, chiar și penele erau la fel.

M-am chinuit să înțeleg la ce mă uitam. Puteam să văd că era capul unui cerb, complet, cu tot cu coarne, dar nu puteam înțelege de ce era acolo. N-avea niciun sens.

Am făcut câțiva pași în spate și am privit copacii, apoi m-am întors ca să văd panta pe care tocmai am urcat.

Nimic.

Uitându-mă din nou în lada congelatorului, am cercetat capul mort încă o dată, apoi mi-am ridicat privirea și am observat ceva lipit de partea interioară a ușii.

Era o foaie mică de hârtie albă, îndoită în două și prinsă de o bucățică de bandă adezivă.

Degetele mele reci și înțepenite au tremurat când mi-am întins mâna s-o iau. Un gând întunecat mi se strecura în minte. Cineva a pus acel cap acolo cu un motiv. Și, tot cu un motiv, l-a

lăsat în gheață, și începeam să bănuiesc că era cineva pe care-l cunoșteam și-i știam și motivul.

Bâjbâind, am desfăcut hârtia, simțindu-mi degetele ca și cum ar fi fost ale altcuiva. Lumea părea să dispară în jurul meu în timp ce desfăceam hârtia și vedeam un scris de mână familiar, cu pixul. Erau doar trei cuvinte, destul cât să-mi frângă inima.

„Pentru Oskari. Tata”.

În clipa aceea, n-am mai fost în corpul meu. Eram în afara lui, plutind, uitându-mă în jos la mine însumi. Eram doar un băiețel care nu putea nici măcar să tragă cu arcul tradițional. Nici măcar tatăl meu nu credea că voi fi în stare să aduc ceva din pădure.

Locul secret de vânătoare al tatii nu era deloc unul secret. Era felul tatii de a-mi spune că socotea că voi da greș și îl voi face de rușine. Crucea roșie de pe harta lui nu marca altceva decât un loc în care puteam să trișez.

Totul mersese prost în încercarea asta.

M-am simțit vlăguit și m-am rezemat de congelator, cu lacrimile umplându-mi ochii. Umerii mi s-au lăsat și mi-am aplecat capul de rușine, știind că eram un ratat. M-am simțit groaznic. Mult mai rău decât m-am simțit vreodată în toată viața mea. Am încercat să-mi spun că tata credea în mine, că știa că voi aduce un trofeu din pădure. Dar acum nu îmi mai rămăsese nici măcar asta. *Nimeni* nu credea în mine. Singurul motiv pentru care tata a fost așa de hotărât să mă trimită la încercare a fost faptul că a trișat.

— Oskari?

Mi-am șters fața și m-am uitat la președinte. Stătea chiar la marginea falsului loc de vânătoare al tatii, cu fulgii de zăpadă învârtindu-se în jurul lui.

— Oskari? Te simți bine?

— Plecați de-aici!

M-am întors cu spatele la el, îndreptându-mă spre copacii și stâncile de pe partea opusă a terenului de vânătoare. Mi-am frecat ochii și m-am așezat pe o piatră netedă și rece, uitându-mă în jos, la sălbăticie, și urând lacrimile care-mi curgeau pe obraji.

Președintele a venit după mine, cu pași zgomotoși și respirând greu din cauza efortului depus la urcarea pantei. S-a așezat lângă mine și s-a lăsat pe spate.

— Ce s-a-ntâmplat?

Fără să-i spun nimic, i-am dat biletul. Președintele s-a uitat la el și mi l-a dat înapoi.

— Ați văzut capul? l-am întrebat.

— L-am văzut.

— E de la tata. El a omorât cerbul ca eșecul meu să nu-l umilească. Am mototolit biletul și l-am aruncat jos, pe zăpadă. Nici măcar tata nu mai crede în mine. Nu sunt un vânător. Sunt un nimeni.

— Probabil, doar încerca să te-ajute.

— Crede că sunt un ratat.

— Sunt sigur că nu-i adevărat.

— Atunci de ce? De ce ar face asta?

— Pentru că te iubește și vrea să te ajute. Ești fiul lui, Oskari.

Am continuat să mă holbez în vale.

— Mi-a spus că sunt deștept. La asta se referea? Crede că asta e o dovadă de inteligență?

— Uită-te la mine.

Am oftat și m-am întors ca să mă uit la el, văzându-l cu claritate pentru prima dată la lumina zilei. Avea un chip blând și era ceva în ochii lui care m-a întristat mai tare. Nu voiam să-i fie milă de mine.

— Nu ești un nimeni, mi-a spus. M-ai salvat.

— Oricine ar fi putut s-o facă.

— Dar ai făcut-o *tu,* Oskari! M-ai găsit și m-ai ajutat. M-ai dus departe de oamenii ăia și ne-ai acoperit urmele. Cine putea să facă așa ceva, în afară de un vânător? M-ai apărat.

Am ridicat din umeri și mi-am șters nasul.

— Eu cred în tine, mi-a spus. Uite.

Și-a ridicat mâna și și-a scos insigna cu ac din rever, apoi s-a aplecat spre mine și mi-a prins-o de gulerul gecii.

— La mulți ani! De astăzi ești un bărbat.

M-am uitat în jos spre insigna în formă de steag american și m-am smiorcăit.

— Dar nu mă simt ca unul.

— Ei bine, tu…

O pocnitură puternică ne-a făcut pe amândoi să ne întoarcem și să vedem o dâră lungă de fum alb ridicându-se spre cer de undeva, nu departe, din spatele nostru. Când a ajuns în punctul culminant, racheta a explodat ca un foc de artificii, împrăștiind o

lumină roșie în toate direcțiile, în timp ce începea să coboare spre pământ.

— Aia e ceea ce cred eu că este?

Președintele nu și-a luat ochii de la ea.

— Da. Am simțit crampe în stomac, mi s-a făcut părul măciucă. Ne-au găsit.

• Apropierea destinului

Știam că pericolul era aproape, dar nu știam *cât* de aproape, așa că am sărit de pe stâncă și am fugit până în vârful pantei, aruncându-mă pe burtă când am ajuns acolo. M-am târât ca să mă apropii, privindu-i din vârf pe oamenii lui Hazar, aflați lângă adăpostul nostru. Unii stăteau de pază, în timp ce alții îmi scotoceau prin lucruri.

Bărbatul în costum pe care l-am văzut în noaptea trecută stătea în mijlocul platoului și puteam să-l văd clar acum; era cam de aceeași vârstă cu tata, dar mai înalt și cu părul tuns foarte scurt. Era chipeș și puternic, cu umerii largi și spatele lat. Ținea ceva ce arăta ca un telefon mobil și scruta platoul, înainte de a tasta ceva și a se uita din nou în jur.

— Focul încă e cald, a strigat unul din oamenii lui Hazar. Și echipamentul lor e aici, dar nu sunt urme de pași.

— Începe să ningă mai tare. Au fost aici nu demult, a spus bărbatul în costum. Informația e corectă.

— Morris, a spus președintele în timp ce se târa pe lângă mine. A fost în avion cu mine. El m-a băgat în capsula de salvare. El trebuie să fi blocat celelalte parașute și a sărit după mine.

— Bodyguardul dumneavoastră? am șoptit eu neîncrezător.

— Un *trădător* blestemat, mi-a răspuns președintele printre dinți. Nu voiam să cred așa ceva.

— Dar cum ne-a găsit? L-am privit pe Morris, întrebându-mă de cine îmi era mai frică: de el sau de Hazar.

— Cineva îl ajută. Cineva îi trimite informații prin telefonul mobil. E singura explicație.

— Dar cum ar putea ști cineva că suntem aici? Am făcut tot ce am putut ca să ne acopăr urmele.

— Sunt amplasași sateliți în pădurea asta, Oskari, și toți mă caută pe mine.

— Ca într-un joc video?

— Da, probabil, și cine supraveghează satelitul poate să-i spună lui Morris ce vede. La naiba. Nu-mi vine să cred… omul acela a încasat un glonț pentru mine.

Din depărtare, sunetul slab, „toca-toca-toca-toca”, al elicopterului se auzea tot mai tare și un punct mic negru a apărut pe cerul alb de deasupra copacilor din vale.

— Trebuie să plecăm, domnule președinte. Am început să mă târăsc îndărăt. Haideți.

Când nu ne mai puteau vedea, ne-am ridicat și am fugit peste zăpadă și pietre, dincolo de congelator, spre copaci. Dar, în timp ce ne apropiam de ei, președintele s-a oprit.

— Ce faceți? am șuierat, încercând să-mi păstrez vocea înceată. Trebuie să ne grăbim!

Președintele a dat din cap și și-a băgat mâna-n buzunar, scoțând pistolul pe care l-a luat de la Otis.

— Trebuie să ne despărțim.

— Ce? L-am apucat de braț, încercând să-l fac să mă urmeze. Haideți. Pot să ajungă aici în orice clipă.

— Nu contează, nu înțelegi? Uită-te la urmele pe care le lăsăm – știi mai bine decât mine cât de rău e lucrul ăsta pentru noi. Și dacă am dreptate în legătură cu sateliții care ne urmăresc, o să ne vadă fiecare mișcare. Am putea să le facem cu mâna oamenilor care ne privesc.

M-am uitat la cer în timp ce fulgii de zăpadă îmi cădeau pe față.

— Pe bune?

— Da, pe bune. Și dacă Morris primește informații despre locul în care ne aflăm, atunci nu contează ce facem. La lumina zilei, o să ne vadă oriunde o să mergem.

— Dar nu pot să vadă prin copaci, nu-i așa?

— Cred că nu.

— Așa că hai să mergem printre copaci. E și mai puțină zăpadă acolo; nu o să lăsăm urme. Mai în jos, pe munte n-o să mai fie zăpadă *deloc.* O să stăm în pădure și…

— Nu.

Președintele și-a retras brațul.

— Mergi *tu,* Oskari! Folosește-ți toate cunoștințele despre munți și păduri ca să ajungi cât mai departe de locul ăsta cât de repede poți.

Dar elicopterul venea spre noi, punctul negru mărindu-se cu cât era mai aproape și sunetul motorului se auzea tot mai tare.

— Pleacă, Oskari, ai făcut destul. Nu mai pot să te pun în pericol.

— Dar ce veți face?

Începeam să intru în panică. În orice clipă, acei bărbați puteau urca la înălțime și ne-ar fi văzut stând acolo.

— Pot să am grijă de mine.

— Nu, domnule președinte, nu cred că puteți. Simțind nevoia disperată de a ne grăbi, l-am apucat din nou de braț. Dar dacă…

S-a retras.

— Dacă persoana care-l ajută pe Morris poate să mă vadă, atunci pot și oamenii mei. O să vină și ei aici, în curând; e doar o chestiune de timp. Și-a pus mâna pe umărul meu și m-a privit drept în ochi. Oskari, trebuie ca tu să crezi în mine – așa cum cred eu în tine.

Mă întrebam dacă puteam să-l fac să se răzgândească. Adevărul era că țineam la el și nu voiam să-și pună viața în pericol.

Dar, înainte să pot spune ceva, președintele și-a scuipat în palmă și mi-a întins-o, spunându-mi:

— Îți mulțumesc că ești prietenul meu, Oskari!

Am luat în considerație gestul lui, în timp ce o mie de gânduri îmi treceau prin minte. Poate avea dreptate. Poate ar fi trebuit să mă salvez și să-l las să-l înfrunte singur pe Hazar. La urma urmelor, nu era lupta mea. Și, oricum, pușcașii marini ai președintelui ar fi putut ajunge acolo în orice moment.

Aproape fără să-mi dau seama ce făceam, am scuipat și eu în palmă și am dat mâna cu el.

— E timpul să pleci, mi-a spus președintele.

Dar am ezitat.

— Acum, Oskari! Pleacă!

Felul în care mi-a vorbit m-a surprins și mi-am ridicat privirea spre el în timp ce mă împingea.

— Pleacă!

Așa că m-am întors și am fugit, străbătând în fugă locul de vânătoare, de parcă m-ar fi urmărit diavolul însuși, să mă prindă de călcâie. Am sărit peste bolovanii de la margine și apoi m-am afundat în pădure, dispărând printre copaci și lăsându-mi noul prieten în urmă.

Eram confuz. Gândurile-mi înfierbântau mintea. Capul de cerb. Biletul. Hazar. Morris. Toate se învârteau în mintea mea în timp ce fugeam, fugeam și tot fugeam. Mâinile și picioarele mi se mișcau fără să mă gândesc. Tot corpul mi-era încins de adrenalina care-mi circula prin sânge și-mi alimenta mușchii pentru a se mișca cu mai multă putere și rapiditate.

M-am ferit de crengi și am trecut pe lângă copaci și bolovani fără să am o idee clară încotro mă îndreptam sau despre ce urma să fac. Cizmele mele loveau pământul din pădure ca pe o tobă și păreau că nu se vor mai opri niciodată.

Dar s-au oprit.

Când imaginea președintelui mi-a apărut în minte ca o fotografie, blocând orice alt gând, a fost ca și cum m-aș fi lovit de un perete solid de piatră.

M-am oprit brusc și-am stat acolo, umflându-mi pieptul ca să respir, cu imaginea aceea încă în mintea mea.

Era imaginea președintelui, noul meu prieten, învelit cu o pătură, înghețat, obosit și speriat, și am știut că eram singura persoană care-l putea ajuta. Mi-a spus că vor veni oameni să-l salveze, dar va fi prea târziu. Președintele avea nevoie de mine ca să fac ceva pentru el *chiar în acel moment.* Avea nevoie de ajutor *chiar atunci.*

Mi-am dus mâna la insigna de la guler și mi-am amintit ce îmi spusese noul meu prieten: „Cred în tine”. Ei bine, ce rost avea asta dacă tot ce puteam face era să fug cât mai departe și să-l abandonez? Nu avea altă speranță – trebuia să fac ceva. N-ar fi trebuit să-l părăsesc.

Când mi-am dat seama ce urma să fac, m-am întors și m-am uitat înapoi, simțindu-mă înspăimântat, emoționat și furios în același timp. Mă îngrozeau oamenii cu arme, mai ales Morris și Hazar, dar erau pe teritoriul *meu* și nu aveau niciun drept să fie acolo. Asta era sălbăticia *mea.* Muntele *meu.* Și, în acea zi, *eu* eram stăpânul acolo. Sateliții, elicopterele și armele nu le-ar fi folosit la nimic dacă puteam să ne-ascundem în pădure.

— Vin, am spus, în timp ce-am început să alerg îndărăt. Vin să vă ajut, domnule președinte.

Situația se schimbase, acum că nu mai fugeam de frică. Am hotărât să fiu vânător, în loc de vânat și simțurile mele au înțeles asta. Mintea mi-a devenit calmă și eram conștient de tot ce era în jurul meu. Auzeam fiecare foșnet al potârnichilor dintre lăstari, fiecare chemare a păsărilor. Simțeam vântul pe față și pământul sub picioare.

Când am ajuns la bolovanii de la marginea locului de vânătoare, ninsoarea s-a oprit și cerul a început să se însenineze. M-am lipit de roca cenușie și rece și am ascultat.

Din depărtare, bocănitura se apropia.

„Toca-toc-toc”.

Am ocolit stânca, alunecând printre doi bolovani mari și netezi, sprijinindu-mă de unul mai mic ca să pot cerceta zona cu privirea la adăpostul lui. Perspectiva terenului de vânătoare era excelentă – vedeam pietrele care-l înconjurau și copacii, iar congelatorul era chiar în mijloc.

Pe președinte nu-l zăream nicăieri și, pentru o clipă îngrozitoare, am crezut că deja l-au găsit, dar în timp ce priveam atent zona, oamenii lui Hazar au apărut la marginea pantei care ducea spre adăpostul nostru. Patru dintre ei mergeau în șir indian prin zăpadă, cu armele automate ridicate. S-au împrăștiat când au ajuns la locul de vânătoare, mișcându-și încet pistoalele mitralieră pe o traiectorie arcuită.

Președintele a apărut de după un bolovan aflat la aproximativ un metru în dreapta mea. A ieșit țintindu-i cu pistolul. Oamenii lui Hazar l-au observat aproape imediat și și-au îndreptat armele spre el, dar președintele nu voia să se lase prins fără luptă.

A fost primul care a apăsat pe trăgaci.

Dar nu s-a auzit nicio bubuitură zgomotoasă. Niciun pocnet de împușcătură și nici trupuri căzând.

În schimb, s-a auzit un clic slab și apoi nimic pentru o clipă.

Bărbații s-au holbat la președinte și el s-a holbat la ei pentru o fracțiune de secundă. Apoi și-a întors pistolul în mână, uitându-se la el de parcă l-ar fi trădat și…

Morris a apărut de după stâncile din spatele președintelui.

Bodyguardul s-a mișcat rapid, parcurgând distanța până la președinte într-o fracțiune de secundă. Și-a strecurat brațul stâng în jurul gâtului acestuia, în timp ce mâna cealaltă s-a îndreptat spre pistol, prinzându-l cu putere și răsucindu-l ca să-l elibereze din strânsoarea președintelui. Înainte de a avea ocazia să reacționeze, președintele a fost dezarmat și Morris apăsa țeava armei pe pielea moale de sub bărbia lui.

— Data viitoare când mai vrei să-mpuști pe cineva, i-a spus Morris, scoate siguranța.

A îndepărtat arma de bărbia președintelui și, cu o mișcare rapidă, a scos mecanismul de siguranță, care a căzut pe pământ, apoi a aruncat-o într-o parte și l-a împins pe președinte.

Prietenul meu s-a poticnit în timp ce înainta și a căzut în patru labe, dar s-a ridicat repede-n picioare și s-a întors cu fața spre bodyguardul lui.

— De ce? l-a întrebat. De ce-mi faci asta?

Morris a dat din cap.

— Ești prea prost ca să înțelegi, nu-i așa?

— Te-am crezut prieten.

— Tu nu ai prieteni, i-a spus Morris. Ești președintele Statelor Unite. Tu *nu poți* să ai prieteni.

— Dar ți-ai riscat viața pentru mine. Ce s-a schimbat de-atunci?

— Asta. Morris și-a lovit ușor pieptul. Glonțul pe care l-am încasat pentru tine. Moștenirea ta e chiar aici, croindu-și drumul spre inima mea. Amintește-ți că și eu am o familie. O să aibă nevoie de bani când n-o să mai fiu – și asta e doar o chestiune de timp.

— Ai fi putut să ieși la pensie. Ai avut dreptul de a alege. Eu…

— Bani. Și nu vorbesc de o amărâtă de pensie, vorbesc despre banii pe care-i pot primi dacă-i livrez un om ca tine unuia ca el. Și-a ridicat un deget și a arătat spre cer. Ți se pecetluiește soarta.

— E vorba despre *bani*?

Dezamăgirea se simțea clar în vocea președintelui.

— Nu e întotdeauna așa?

Președintele a dat din cap.

— Și eu care credeam că suntem prieteni!

— Te-ai înșelat.

Elicopterul se auzea mai tare cu fiecare clipă; putea să ajungă în orice moment. M-am uitat în stânga și-n dreapta, încercând să mă gândesc la ce puteam face, dar cu toți acei bărbați înarmați aflați pe locul de vânătoare, mă simțeam neputincios și inutil. Nu puteam face nimic pentru a-mi ajuta prietenul. Chiar nimic.

— Apropo, a spus Morris, apropiindu-se de președinte. Unde e micul tău ajutor? Te-a abandonat, nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbești.

Morris stătea nas în nas cu președintele și-l privea în ochi.

— Ba știi prea bine. Puștiul care te-a scos din capsula de salvare. Conducea ATV-ul pe care l-am găsit. A aprins un foc pentru tine azi-noapte și ți-a dat o pătură.

— Nu știu, Morris. Cred că, dacă și tu ești prea prost ca să înțelegi…

Morris l-a lovit pe președinte cu dreapta, scurt și puternic, exact în rinichi. A urlat de durere și a căzut în genunchi, dar

Morris nu s-a mulțumit cu atât. Și-a ridicat amândoi pumnii și a început să-i care la scatoalce președintelui, lovindu-l de nenumărate ori, până când, într-un final, a aterizat elicopterul.

• Ce a vrut pădurea

Sunetul ca de tunet al motorului era asurzitor, în timp ce elicopterul negru plana deasupra terenului de vânătoare și a început să coboare spre zăpadă, creând o mică furtună. Bechiile de sub ei au atins pământul, apoi s-au ridicat aproximativ un metru în timp ce pilotul ajusta unghiul, înainte să aterizeze pe pământ. Zgomotul îngrozitor a pierit și mirosul combustibilului a fost purtat de vânt. Palele elicei au încetinit și apoi au rămas nemișcate, scârțâind un pic, în vreme ce se opreau.

Imediat s-a auzit un zornăit de echipament și un scârțâit de ghete, în timp ce soldații s-au grăbit să iasă din elicopter, mergând aplecați chiar dacă palele elicei nu se mai învârteau.

Morris a rămas pe loc, aplecându-se ca să-l apuce pe președinte de guler și să-l târască în genunchi.

— Ești pe cale să întâlnești pe cineva care te caută, *Bill.* Pronunța numele președintelui cu sarcasm și lipsă de respect. Numele lui e Hazar și e fiul nelegitim ai unuia dintre cei mai bogați șeici din Golf. Știi ceva? Am senzația că nu o să-ți placă prea mult de el.

— Nu o să primească nimic de la mine.

Președintele părea puternic, dar știam că doar încerca să pară dur. În sinea lui, era obosit și speriat. Era și dezamăgit pentru că fusese trădat de omul pe care-l credea prieten. Îmi imaginam că era de zece ori mai rea decât dezamăgirea pe care am simțit-o eu când am găsit biletul tatii.

Morris a început să râdă.

— O, Hazar nu vrea nimic de la tine. Nu e vorba de politică sau de ideologie. Nu e nici măcar vorba de religie, *Bill,* el e doar un psihopat autentic de primă clasă care se crede vânător. Ceea ce înseamnă că ai mari probleme. Vezi tu, tot ce vrea să facă e să te omoare.

Președintele n-a spus și nici n-a făcut nimic. Doar a îngenuncheat în zăpadă cu capul aplecat în așa fel încât bărbia îi ajungea aproape de piept. Răsuflarea i se aduna în jur sub formă de norișori. Era epuizat și frânt, probabil știind că nimeni nu mai avea să vină să-l ajute. A fost prins și trebuia să îndure orice urma.

M-am uitat spre locul de vânătoare, încercând să mă gândesc la ceva, *orice* aș fi putut face ca să-l ajut, dar eram în mijlocul

pustietății și tot ce aveam erau cuțitul și arcul. Poate, dacă aș fi reușit să-i distrag într-un fel…

Sunetul ușii elicopterului deschizându-se m-a făcut să privesc în jur și să-l văd pe Hazar pășind în zăpadă. Și-a dus mâinile la șale și s-a întins, întorcându-și gâtul dintr-o parte în alta de parcă ar fi avut parte de o călătorie incomodă. Aproape că puteam să aud scârțâitul gecii lui strâmte de piele, în timp ce se mișca și am scrâșnit din dinți, imaginându-mi că-l nimeream cu o săgeată drept în inimă. În acel moment, îl uram pe acel om mai mult decât am urât vreodată ceva. Toată furia pe care am simțit-o pentru orice altceva era îndreptată spre el. Numai spre el.

Hazar s-a uitat în jur la oamenii lui, dând din cap satisfăcut. Apoi, fără să se întoarcă la elicopter, și-a ridicat mâna dreaptă.

— Pușca mea.

Cât ai clipi, unul dintre soldați i-a adus arma lui Hazar din elicopter, punându-i-o chiar în mână. Hazar a pufnit, a ridicat arma, apoi s-a îndreptat lejer spre președinte străbătând locul de vânătoare.

În spatele lui, unul dintre oameni a sărit din elicopter cărând un trepied cu un aparat mare de fotografiat fixat în vârf. A alergat ca să-l ajungă din urmă pe Hazar, apoi l-a urmat de la o distanță de câțiva pași.

Când a trecut pe lângă congelator și capul de cerb, Hazar s-a uitat în jos pentru o secundă, dar nu s-a oprit. Nu s-a oprit nici în fața președintelui, doar s-a învârtit prin spatele lui și i-a ordonat lui Morris să se dea la o parte.

Bărbatul cu aparatul de fotografiat s-a oprit la câțiva metri de locul în care stătea președintele în genunchi și a pus trepiedul pe pământ.

— Cunoști obiceiul; vânătorul trebuie să facă o poză cu prada lui? a întrebat Hazar.

Președintele a păstrat tăcerea.

— Ei bine, e o plăcere să vezi cum se făceau lucrurile pe vremuri, nu crezi, domnule președinte? Hazar și-a pus cizma pe spatele președintelui și l-a lovit, împingându-l înainte, în zăpadă. Întinde-te, i-a spus cu dispreț.

Nu suportam să-mi văd prietenul în halul acela, bătut și fără apărare. Tușea și gemea, zvârcolindu-se îndurerat la pământ.

Hazar și-a pus un picior pe el și a ținut pușca în amândouă mâinile. Și-a îndreptat umerii și și-a umflat pieptul. Aparatul de fotografiat a făcut clic de câteva ori și cameramanul i-a făcut semn cu capul lui Hazar.

— Ai prins un cadru bun? a întrebat Hazar.

— Da, domnule.

În clipa aceea, am revăzut panoul din cabana de vânătoare cu toate fotografiile prinse cu ace. Am revăzut-o și pe cea cu tata și cu ursul în spatele lui, dar mai mult le-am văzut pe cele cu alți bărbați, stând cu arcul în mâini și cu trofeele lor la picioare. Chiar despre asta era vorba? Era o vânătoare?

Și atunci am înțeles. Ca un fulger pe cer care lumina norii, mi s-a arătat adevăratul motiv pentru care avionul acela s-a prăbușit în calea *mea* și m-a trântit de pe ATV. Adevăratul motiv pentru care *eu* am văzut lumina roșie licărind pe cer și am găsit capsula de salvare. Adevăratul motiv pentru care *eu* l-am găsit pe președinte.

Pentru că asta voia pădurea.

Sălbăticia mea. Președintele meu.

Ecoul cuvintelor lui Hamara îmi răsuna în minte. „Pădurea e un judecător aspru. Dă fiecăruia ceea ce merită. Trebuie să știm să o ascultăm și să luptăm cu înverșunare pentru prada noastră”.

Atunci am înțeles. Trebuia să-l salvez. *Asta* era Încercarea mea. Nu am venit în pădure să ucid – am venit să *salvez.*

Trebuia să-mi dau seama cum.

• Trofeul

— Bine, te-ai distrat destul, a spus Morris. Acum hai să ne terminăm treaba. Lichidează-l!

Hazar i-a aruncat lui Morris o privire iritată, apoi a respirat adânc și a făcut câțiva pași înapoi. Și-a ridicat pușca, a pus-o pe umeri și a ațintit-o spre ceafa președintelui.

Cu greu mai suportam să privesc. Nu voiam să-i văd cum îl omoară. Dar mi-am oprit impulsul de a-mi închide ochii sau de a privi în altă parte, pentru că știam că trebuia să fac ceva. Acum ori niciodată. Peste câteva secunde Hazar ar fi apăsat pe trăgaci și președintele ar fi fost mort, ca Patu.

„Nu”.

Am respirat adânc, gata să strig în gura mare.

Nu aveam alt plan decât să-i distrag, poate să-i și fac să mă urmărească prin pădure. Dacă ar fi crezut că există un martor, poate nu l-ar fi ucis pe președinte. Poate ar fi așteptat până m-ar fi prins pe mine – ceea ce n-ar fi reușit. Aș fi fost prea rapid și prea deștept pentru ei. Trebuia să strig doar un cuvânt.

„Nu”.

Dar, când mi-am deschis gura, deja formulând cuvântul, altcineva i-a spus în locul meu:

— Nu. Hazar și-a lăsat arma în jos și a dat din cap. Nu așa.

— Ce? Morris s-a uitat la el neîncrezător. Termină odată. Hai s-o facem și să plecăm.

— Am o idee mai bună.

— O idee mai bună? Despre ce naiba vorbești?

— Nu-l vreau mort. Nu încă. Îl vreau *proaspăt.*

— Proaspăt? Morris a rămas perplex. Ce naiba vrei să spui cu asta?

Hazar și-a pus pușca pe umăr și și-a scos telefonul din buzunar.

— Slavă Domnului pentru telefoanele prin satelit. Și-a folosit degetele mari ca să tasteze un mesaj în timp ce vorbea. Ăsta funcționează oriunde pe planeta asta; la fel ca al tău. Mi-am contactat taxidermistul în legătură cu logistica necesară, dacă am avea de-a face cu cadavre umane.

— Ce?

Morris părea a nu crede ce-i auzeau urechile.

— Ei bine, se pare că, dacă vreau să-l împăiez, cel mai bine ar fi să aibă corpul cât se poate de proaspăt.

Hazar a continuat să tasteze cu ochii ațintiți pe micul ecran.

— Doamne, ai de gând să-l împăiezi?

— Ce altceva poți face cu un trofeu de vânătoare?

— Ești nebun.

— Și tu, prietene, ești un om foarte bogat. Hazar și-a pus telefonul înapoi în buzunar și și-a ridicat privirea spre Morris. Tocmai ți-am virat zece milioane de dolari în cont. A fost o vânătoare reușită, mulțumesc. S-a întors la bărbatul cu aparatul de fotografiat. Congelatorul ăla e un dar pe care nu-l pot ignora. Hai să-l punem pe președinte înăuntru și-apoi să pornim la drum.

Bărbatul a dat din cap, a strâns trepiedul și s-a grăbit să ajungă înapoi la elicopter. L-a pus înăuntru și s-a întors cu încă doi oameni, mergând drept spre președinte. L-au ridicat în picioare și au mărșăluit cu el până la congelatorul tatălui meu.

— Ce? Nu!

Președintele s-a luptat cu el.

— La naiba. Morris era din ce în ce mai furios. De ce nu-l iei în elicopter cu noi?

— N-avem destul loc, a spus Hazar. Trebuie să ne folosim de ăsta.

— Deja ți-am împușcat un om. Avem destul loc.

— Un loc pe care o să-l ocupi tu acum. Hazar și-a ridicat arma și a ațintit-o spre Morris. Dacă nu cumva vrei să i-l cedezi președintelui.

Morris a scrâșnit din dinți și l-a privit fix pe Hazar.

— Mișcă-te odată. În curând locul ăsta va împânzit de pușcași marini. Și-a scos telefonul din buzunar și l-a ridicat ca să-i vadă și Hazar ecranul strălucind. Tot ce vedem noi, văd și ei. Uite!

— Nu-mi pasă, a spus Hazar aruncând o privire în jur, la oamenii lui.

Au scos capul cerbului și se chinuiau să-l ridice pe președinte ca să-l bage în congelator.

— Ei bine, ar trebui, cu cât stăm mai mult aici, cu atât avem mai puține șanse să scăpăm.

— Te rog, a reușit să spună președintele. S-a uitat la Hazar. Te rog, nu…

— O, scuzați-mă, domnule președinte, i-a strigat Hazar. Toate locurile de la clasa întâi sunt ocupate.

A zâmbit la propria glumă, în timp ce oamenii lui îl coborau pe președinte cu forța.

M-am uitat neîncrezător cum prietenul meu a dispărut din vedere, dar, în timp ce se întâmpla asta, a aruncat o privire locului de vânătoare, pe lângă Hazar și Morris, și am fost sigur că m-a văzut. Nu știu cum, eram foarte bine ascuns, dar mi s-a părut că ochii ni s-au întâlnit și ne-am privit reciproc câteva secunde. Am rămas așa, cu privirile ațintite unul asupra celuilalt, legați unul de celălalt pentru că așa-și dorea sălbăticia. Am înțeles atunci că viețile noastre erau împletite ca firele unei frânghii și că nu-l voi pierde. Era al meu, trebuia doar să lupt pentru el.

Apoi a dispărut, împins în lada congelatorului, și bărbații au închis ușa peste el. Au blocat încuietoarea, au înfășurat chingi verzi pentru încărcături în jurul lăzii albe și le-au legat una de alta ca să țină congelatorul închis.

Hazar a privit cum bărbații au desfășurat o coardă de sub elicopter și au trecut-o printre chingile care țineau lada congelatorului închisă, apoi i-a zâmbit lui Morris și a spus:

— Vezi? N-a durat mult.

— Greutatea asta o să ne încetinească, i-a răspuns Morris.

— Liniștește-te, tocmai am împachetat cel mai mare premiu de pe planetă. Încearcă să te bucuri.

Hazar și-a ridicat o mână și a mișcat-o în formă de cerc, înainte să se întoarcă la elicopter.

— M-aș fi bucurat mai mult dacă l-ai fi omorât, a bombănit Morris.

În timp ce bărbații urcau, motorul a pornit și rotoarele au început să se învârtească.

• Cu înverșunare

„Pădurea e un judecător aspru”.

Cuvintele lui Hamara reveneau în mintea mea, în timp ce mă dădeam jos de pe bolovan și-mi prindeam arcul la spate. Tolba era căptușită cu mușchi, iar săgețile stăteau bine.

„Îi dă fiecăruia ceea ce merită”.

Nu trebuia să mă mișc încet. Cu palele elicopterului agitându-se prin aer, ridicând zăpada în rafale, nimeni nu putea să mă audă, așa că am alergat de-a lungul locului de vânătoare, rămânând ascuns vederii. Ascunzându-mă după o grămadă de mesteceni argintii sfrijiți și sărind peste pietre, am ocolit locul și am ajuns în spatele elicopterului.

„Trebuie să știm să ascultăm…”

M-am oprit îndărătul unor pini subțiri care creșteau împreună de parcă erau gemeni și m-am lipit de ei. Scoțându-mi cuțitul, am privit cum ultimul om a urcat în elicopter.

„… și să luptăm cu înverșunare pentru prada noastră”.

Imediat ce a urcat, am luat-o la goană. Călcam ușor cu cizmele pe pământ, în ciuda vârtejului de vânt. Zăpada, pământul și acele de pin se învârteau prin aer, dar am ignorat norii iritanți de pietriș care-mi loveau fața. Mi-am strâns tare cuțitul în pumn și am fugit, am fugit și-am tot fugit.

Privirea mi-era ațintită asupra congelatorului. El era ținta mea. Trebuia să ajung la el înainte să decoleze elicopterul.

„Pădurea e un judecător aspru”.

Brațele mele erau ca niște pistoane; picioarele mele erau corzi de oțel.

„Îi dă fiecăruia ceea ce merită”.

Am scrâșnit din dinți și mi-am invocat toată puterea, în timp ce ușa elicopterului se închidea.

Trebuie să știm să ascultăm…

Congelatorul era la doar câțiva metri distanță. Eram aproape acolo. Nu eram departe.

„… și să luptăm cu înverșunare pentru prada noastră”.

Când am ajuns la câțiva pași de congelator, m-am aruncat asupra lui, cu brațele întinse.

Am căzut pe el cu o bufnitură puternică și m-am agățat de partea de sus. Plasa mea de camuflaj s-a umflat în juru-mi și curentul mi-a smuls căciula de pe cap, în timp ce strecuram

lama cuțitului sub prima dintre chingile verzi de nailon. Dintr-o privire la coarda metalică ce lega lada de partea de jos a elicopterului, mi-am dat seama că n-aveam nicio șansă s-o tai, dar poate va fi mai ușor cu chingile pentru încărcătură. Cuțitul era ascuțit, dar nailonul era tare, așa că am tăiat ca și cu un fierăstrău, mișcându-l înainte și înapoi, tăind materialul puțin câte puțin.

Bechiile elicopterului s-au ridicat de pe sol și elicopterul a început să se înalțe tot mai sus, ridicându-și și coarda de oțel în aer. Când coarda de metal s-a întins, am știut că nu mai aveam mult timp. Avea patru chingi de tăiat și numai câteva secunde pentru a o face. Îmi vâjâia capul din cauza fricii și a emoțiilor, dar prima îndoială începea să mi se strecoare în minte. Pe când fugeam, nu m-am gândit nici măcar o clipă că nu voi reuși, dar acum eșecul mi se părea *sigur.*

Prima chingă a cedat în fața cuțitului meu, rupându-se și fluturând în curentul creat de rotoare. Imediat m-am dus la următoarea, strecurând lama sub ea și…

Coarda de oțel s-a întins susținând congelatorul, făcându-l să se clatine și, cât ai clipi, s-a ridicat de pe sol, înălțându-se în aer cu mine încă stând peste el.

Mâna mea stângă strângea chinga pentru încărcătură atât de tare că mi s-au albit încheieturile. M-am holbat la ea și le-am cerut degetelor să se desclești. Aș fi vrut ca mâna mea să-i dea drumul, ca să pot cădea în siguranță pe pământ, dar a refuzat. Teama și hotărârea au ținut-o strânsă în jurul chingii și, orice-aș fi făcut, nu aș fi deschis-o. Era ca și cum corpul meu ar fi decis să rămână cu președintele – să lupte cu înverșunare pentru prada lui.

Peste câteva secunde era, oricum, prea târziu. Elicopterul se ridica rapid.

Fără să-mi dau seama, mi-am strecurat cealaltă mână sub chingă, până la cot, încă ținând cuțitul. Mi-am agățat tot brațul de nailonul tare și m-am ținut de el, de dragul vieții mele, în timp ce ne ridicam tot mai sus deasupra pădurii.

•

În ziua în care tata m-a făcut să sar prima dată de pe cascadă în lacul Tuonela, am crezut că o să mă înec. Am crezut că un *näkki* o să mă tragă la fund, spre o moarte groaznică în apă. Am fost îngrozit. Dar teama din acea zi era nimic în comparație cu

ce am simțit când atârnam pe congelatorul acela care se balansa în aer, în timp ce era remorcat de elicopter. Eram înghețat de frică, la fel cum un iepure poate îngheța de frică dacă îndrepți o torță aprinsă spre el.

Nu puteam să mișc un mușchi. Eram încordat și încordat. Brațele mi-erau împietrite, rămânând agățate de chingile pentru încărcătură, și picioarele mi-erau ca menghina, strângând congelatorul de parcă ar fi vrut să-l zdrobească. Îmi țineam ochii închiși, strângându-i atât de tare că mă dureau.

Vântul bătea tare în jurul meu, pătrunzându-mi pe sub geacă, făcându-mi plasa de camuflaj să fâlfâie, mișcând lada congelatorului. Totul părea că vibrează, vuiește și-mi lovește urechile, așa că nu mai auzeam nimic, în afară de un zgomot insuportabil care mă făcea să simt că totul se învârte în jurul meu.

Mi s-a părut că am stat multă vreme așa, balansându-mă nebunește sub elicopter, cu ochii închiși și cu nimic altceva decât frică în minte. Dar o asemenea frică nu putea să dureze la nesfârșit și, în cele din urmă, a început să piardă din intensitate. Încă eram acolo – încă-mi era frică dar nu așa de tare ca înainte. Teama nu putea să-mi salveze viața și nu putea s-o salveze nici pe a președintelui așa că, atunci când creierul meu a început să funcționeze din nou așa cum trebuia, am deschis ochii.

Imediat, mi s-au umplut de lacrimi ca reacție la vânt și prelingându-mi-se de-a lungul obrajilor, la fel ca atunci când am condus prea repede ATV-ul prin pădure. Am clipit ca să-mi limpezesc vederea neclară, apoi am inspirat adânc aerul rece și proaspăt și m-am forțat să privesc în jur.

Priveliștea sălbăticiei de dedesubt era minunată. Uimitoare. Înfricoșătoare.

Era cel mai incredibil lucru pe care l-am văzut în toată viața mea. Vârfurile copacilor treceau grăbite pe sub mine în timp ce coboram pantele muntelui Akka spre zona împădurită, o mare plină de lumină și verde-închis. Dar nu era zăpadă acolo, doar o ceață subțire plutind deasupra pământului, printre copaci, de parcă o fantomă uriașă s-ar fi ridicat de pe solul întunecat și s-ar fi răspândit prin pădure, ascunzând ferigile. Luându-mi cu greu ochii de la acea priveliște, m-am uitat în jur, zărind piscurile munților din depărtare înălțându-se din pădure și croindu-și

drumul spre cer. Am văzut nori colorați de soare în portocaliu și pâraie de munte strălucind ca râuri de diamante.

Dar, când m-am uitat în sus, l-am văzut pe Morris aplecându-se în afară într-o parte a elicopterului și uitându-se drept la mine.

Viteza cu care ne deplasam și mișcarea lăzii congelatorului îi făcea fața neclară și monstruoasă. Nu puteam să-i disting trăsăturile, dar era întruchiparea furiei. Ochii îi erau niște găuri mari și întunecate, iar gura îi era strânsă și severă în timp ce îndrepta un pistol mitralieră spre mine, gata să tragă.

A urmat o succesiune rapidă de pocnituri, apoi arma a făcut recul în umărul lui, făcându-l să tremure. Zgomotul vântului și al elicopterului a înăbușit împușcăturile, așa că n-au fost mai mult decât niște plesnituri slabe și balansul congelatorului l-a făcut să nu-și nimerească ținta, trimițându-i gloanțele în gol. A încercat să se adapteze, mișcându-și arma în același ritm cu congelatorul, gata să tragă din nou, dar o pereche de mâini acoperite cu mănuși a ieșit din elicopter și l-a apucat.

Trebuia să fie Hazar. Aș fi recunoscut acele mănuși de piele oriunde.

Morris s-a uitat în dreapta lui, strigându-i ceva lui Hazar, și a încercat să se îndepărteze. A urmat o scurtă luptă până când Morris a scăpat arma din mână și a căzut rostogolindu-se, înghițită de ceața care plutea în sălbăticia de sub noi.

Morris s-a strâmbat la mine, apoi a dispărut în elicopter, doar ca să fie înlocuit de Hazar, care s-a uitat în jos cu un rânjet uriaș pe față și a arătat cu degetul spre mine, apoi spre pădurea de jos. Și-a mișcat degetele ca și cum mi-ar fi făcut un semn cu mâna, apoi s-a retras din câmpul meu vizual.

Imediat după ce a plecat, elicopterul s-a înclinat într-o parte și a schimbat direcția. Lada congelatorului s-a balansat în direcția opusă, mișcându-se în forma unui arc larg. M-am ținut cât de tare am putut când și-a schimbat direcția a doua oară, înclinându-se în partea cealaltă. Coarda de oțel care ținea congelatorul s-a destins pentru o fracțiune de secundă, apoi a trosnit și s-a întins din nou, aproape aruncându-mă de pe congelator. Mâna mea stângă a scăpat dintre chingile încărcăturii și am alunecat pe o parte, nemaiputând să mă țin strâns nici cu picioarele. Azvârlit încoace și-ncolo peste congelator, am alunecat de pe acea parte și am rămas agățat

numai cu o mână. Cuțitul, încă strâns bine în mâna mea, mi-a ajuns la un obraz, făcându-mi o tăietură superficială și usturătoare.

Încercau să mă arunce de pe congelator. Voiau să mă omoare.

Am tras tare, balansându-mă ca să mă prind și să mă țin de ceva cu mâna stângă. Am reușit să mă apuc de chingi și, cu un efort uriaș, m-am târât înapoi pe congelator – dar chiar în timp ce elicopterul a schimbat din nou direcția și a coborât. De data asta, am alunecat pe partea cealaltă și, chiar dacă eram mai pregătit și am reușit să rămân deasupra, știam că era doar o chestiune de timp până când ar fi reușit.

Când elicopterul și-a stabilizat poziția, m-am uitat în sus ca să-l văd pe Hazar aplecându-se în afară și uitându-se în jos la mine. N-a mai rânjit de data asta; s-a strâmbat la mine și a dispărut încă o dată, și elicopterul s-a înclinat din nou, făcând congelatorul să se clatine sub mine.

Încă o dată, cuțitul mi-a ajuns aproape de față, dar nu mai puteam să fac nimic. Nu puteam să slăbesc strânsoarea chingilor și nici să dau drumul cuțitului. Era unul dintre bunurile mele cele mai de preț. Și singurul mijloc de a despărți lada congelatorului de elicopter – ceva ce acum îmi dădeam seama că nu era imposibil pentru că, în încercările lor de a se descotorosi de mine, au coborât elicopterul.

Vârfurile copacilor se iveau tot mai aproape și știam că asta era cea mai mare șansă a mea. Nu puteam să văd pământul din cauza ceții, dar eram sigur că, dacă puteam tăia chingile atunci, nu am și căzut de la o mare înălțime. Puteam să-l salvez pe președinte, dar și pe mine.

Mușchii mă dureau și mâinile-mi ardeau, dar mi-am strâns picioarele în jurul congelatorului și m-am prins cu mâna stângă, folosindu-mă de cea dreaptă ca să strecor cuțitul sub una dintre cele trei chingi rămase. Am tras în sus cât de tare am putut și am început să tai nailonul.

Congelatorul a lovit primul vârf de copac, zguduindu-se îngrozitor. S-a zdruncinat rău și s-a sucit într-o parte, începând să se rotească și m-am uitat în sus cum lumea se învârtea grăbită în jurul meu. Mi s-a întors stomacul pe dos în timp ce o senzație de rău și amețeală m-a copleșit, dar am dat din cap și m-am apucat din nou de tăiat, ținându-mă bine cu mâna stângă.

Dar elicopterul zbura tot mai jos, coborându-mă tot mai adânc printre copaci, unde ceața se rotea în vârtejurile stârnite de rotoare. Crengile se loveau de congelator, îndoindu-se și rupându-se. Zgomotul era incredibil, iar eu eram în centrul uraganului, dar mi-am continuat misiunea. Nu aveam altceva de făcut. Nu *puteam* să fac altceva. Hazar era hotărât să scape de mine, dar eu nu aveam de gând să-mi abandonez prietenul. Nu când eram așa de aproape.

M-am uitat în sus printre ceață și crengi și am văzut un loc nu prea îndepărtat care ar fi fost perfect. Era o ridicătură de pământ, un loc în care nu creșteau copaci și solul era maroniu din cauza noroiului. Dacă aș fi putut tăia chingile când ajungeam acolo, nu am fi căzut de la o înălțime prea mare. Ar fi fost doar câțiva metri până jos. Dacă am fi avut noroc, nu ar fi fost stânci și am fi aterizat pe moale.

Chinga de nailon a cedat brusc și nu am pierdut vremea până m-am apucat de următoarea.

Nu eram departe.

Am strecurat lama de oțel pe sub ea și am început să tai în timp ce crengile mă biciuiau, înțepându-mă și zgâriindu-mă. Îmi curgeau lacrimi din ochi și eram plin de sânge pe mâini și pe față, dar parcă eram posedat de un soi de demon. Nu mai eram speriat; eram furios.

— N-o să mor! am strigat cât de tare am putut. N-o să mor! N-o să…

Congelatorul s-a lovit de un trunchi gros de copac cu un scârțâit care mi-a făcut rău și n-am mai putut să mă țin strâns cu picioarele. M-am smucit ca să înaintez, lovind cu picioarele înapoia mea și deasupra congelatorului, așa că m-am proptit de un trunchi pentru o fracțiune de secundă, până când elicopterul a tras lada mai departe, făcând-o să se învârtească printre copaci. Îmi țineam brațul stâng pe sub chinga pentru încărcătură și-mi simțeam umărul de parcă ar fi fost smuls din încheietură, dar eram încă agățat. Corpul mi-a alunecat într-o parte și, când m-am sucit și m-am întins ca să mă cațăr înapoi pe congelator, am scăpat cuțitul din mână. A alunecat peste partea de sus a lăzii congelatorului, care se învârtea ca o elice, sărind peste margine, și dus a fost.

Stând cu fața-n jos peste congelator, am știut atunci că mi-am pierdut toate speranțele. Fără cuțit, nu aș fi fost în stare să-l

eliberez pe președinte. Cum puteam să lupt cu înverșunare dacă nu mai aveam cea mai importantă armă? Tot ce mai puteam să fac era să aștept să ajung la acea ridicătură de pământ de jos și să-mi dau drumul; să încerc să mă salvez.

— Îmi pare rău, domnule președinte, i-am spus, apăsându-mi obrazul însângerat de partea de sus a congelatorului. Trebuie să plec.

M-am uitat în sus, la elicopter, pentru ultima dată, ca să-l văd pe Hazar holbându-se la mine cu un rânjet urât pe față. Mi-a făcut din nou semn cu mâna, bâțâindu-și degetele, dar în am întors cu spatele la el pentru că ceva mi-a atras atenția. Cuțitul meu. Era chiar acolo, blocat într-o parte a lăzii congelatorului, prins sub ultima chingă a încărcăturii.

Încă puteam s-o fac!

Ne apropiam de pământul noroios, dar mai aveam timp.

Am înaintat zvârcolindu-mă și am ajuns la partea aceea a congelatorului, atingând mânerul cuțitului cu vârfurile degetelor.

Era un pic mai departe.

Întinzându-mă cât de mult am putut, mi-am încleștat degetele în jurul mânerului și l-am sucit în așa fel încât ascuțișul lamei a ajuns lângă nailon. L-am tras cu putere spre mine, simțind cum mușca din marginea chingii, făcând prima tăietură. Imediat, am forțat cuțitul din nou și marginile sfâșiate s-au ridicat brusc în timp ce oțelul ascuțit tăia o secțiune a nailonului.

Congelatorul s-a izbit de alt copac, învârtindu-se spre stânga, balansându-se și lovind niște crengi mai mici, dar m-am ținut bine cu mâna stângă și am întors cuțitul cu vârful spre lada de plastic tare a congelatorului. Am încercat să ignor senzația de rău cauzată de învârtire și loviturile crengilor care mă zgâriau și am ridicat cuțitul pentru ultima dată.

M-a copleșit o senzație de eliberare. Un moment suspendat în aer.

Apoi am căzut amândoi în ceață.

• Ce meritǎm

Căderea a fost așa de rapidă și de bruscă încât mi s-a părut că mi-au rămas măruntaiele undeva sus, în cer. O senzație copleșitoare de amețeală m-a cuprins și nici măcar nu m-am gândit la ce urma să se întâmple când ne vom lovi de pământ. Puteam să mă gândesc doar la faptul că reușisem. Am câștigat. Lada congelatorului era liberă și putusem să-l îndepărtez pe președinte de Hazar și de Morris.

Am coborât ca un avion care se pregătea să aterizeze, deplasându-se în jos și înainte în același timp, influențați de mișcarea elicopterului care ne-a tras după el. Doar că nu ne îndreptam spre o fâșie dreaptă de pământ, ne îndreptam spre un mal noroios de la marginea pădurii. Iar lada congelatorului nu era făcută ca să zboare. Sau să aterizeze.

Am stat cu mâinile și cu picioarele întinse pe ea în timp ce se prăbușea printre copaci, dar era mai grea decât mine și nu prea mai aveam de ce să mă țin. Cădea mai repede decât mine și mă îndepărtam de ea în timp ce ne loveam într-o zonă unde copacii erau mai deși și pădurea, încâlcită. Crengile au lovit lada congelatorului, i-a perturbat calea de zbor și au făcut-o să se învârtă și să se rostogolească. Am căzut în spatele ei, izbindu-mă de o creangă care mi-a lovit pieptul ca o bâtă de baseball, zdrobindu-mi coastele și lăsându-mă fără aer. M-am oprit brusc și am căzut ca o piatră, prăbușindu-mă printre crengile mai mici. Nici măcar n-am avut timp să mă prind de ceva în timp ce cădeam, iar fața și mâinile mă usturau din cauza zgârieturilor și a tăieturilor de peste tot, pe piele.

Am căzut pe pământ cu fața în jos, simțind o durere zdrobitoare și am alunecat pe burtă în timp ce congelatorul a dispărut din vedere, învârtindu-se, rostogolindu-se și prăbușindu-se printre copaci.

Elicopterul a trecut deasupra mea, bocăniturile lui ritmice auzindu-se tot mai slab, la distanță, până când au părut a fi doar niște bătăi de inimă, apoi au pierit. Pădurea a rămas tăcută, cu excepția acelor de pin care cădeau în urma mea și a sunetului respirației mele. Aveam o rană adâncă pe obraz, coastele mi-erau zdrobite, pielea, zgâriată și tăiată peste tot și fiecare mușchi mă durea, dar am supraviețuit.

M-am ridicat și m-am uitat în jur uluit.

— O, Doamne! Sunt viu.

Ceea ce mi se părea și mai incredibil era faptul că strângeam puternic mânerul cuțitului în pumnul drept, – și arcul și săgețile le aveam în spate.

Mâinile și picioarele nu mi s-au simțit tocmai bine atunci când am încercat să mă ridic și fața m-a durut din cauza tăieturilor. Sângele-mi curgea pe obraz și pe gât și tot corpul îmi era chinuit de durere, dar m-am forțat să mă ridic în picioare și mi-am luat arcul din spinare.

— Sunt teafăr, mi-am șoptit în timp ce mă verificam din nou. E un miracol. Mi-am ridicat privirea și n-am văzut nimic altceva decât ceața, apoi i-am strigat pădurii: Mulțumesc!

Faptul că arcul și săgețile erau întregi și că am reușit să separ lada congelatorului de elicopter putea însemna doar un singur lucru. Am avut dreptate când am crezut că președintele reprezenta trofeul meu și ceva din pădure mă proteja, încurajându-mă să iau ceea ce-mi oferea.

Dar n-aveam vreme de pierdut. Nu i-ar fi trebuit mult timp lui Hazar să-și dea seama că președintele a dispărut, așa că elicopterul putea să se întoarcă în orice moment. Trebuia să fiu eu primul care găsea lada congelatorului.

Cu picioarele înțepenite, m-am poticnit în timp ce mergeam spre malul noroios pe care îl zărisem de sus. Ceața stranie plutea printre copacii din jur și-mi dădea senzația că pășeam într-o lume necunoscută, dar știam încotro mă îndreptam și îmi dădeam seama că eram aproape. Am alergat prin pădure, chinuindu-mă să rămân pe picioare, ferind din calea mea crengi răzlețe și înaintam cu greu printre ferigile dese, până când am ieșit dintre copaci.

M-am simțit ușurat când am ajuns la loc deschis și am văzut malul noroios chiar înaintea mea, o pată lungă și neagră întinzându-se de la stânga la dreapta, învăluită în ceață. Departe de mine, înclinat într-o parte, malul era înalt de șase sau șapte metri, apoi părea să cadă în gol pe partea cealaltă. N-aveam de unde să știu ce era dincolo de creastă. Putea să fie o colină lină sau o prăpastie îngrozitoare pe partea aceea a muntelui.

— Domnule președinte? am strigat în timp ce mergeam prin noroi. Domnule președinte?

Nimic.

— Domnule președinte?

Din depărtare, sunetul elicopterului a început să se facă auzit. Hazar se întorcea.

— Domnule președinte! am strigat, din ce în ce mai grăbit.

Ceața putea să ne ascundă, dar, dacă coborau destul, palele care se învârteau ar fi alungat-o și ne-ar fi localizat. Dar sateliții președintelui? Puteau să vadă prin ceață?

— Domnule președinte?

Trebuia să-l găsesc înainte ca ei să se întoarcă.

Chiar dacă alunecam și cădeam, am uitat de durerile și de chinurile mele și am urcat cu greu prin noroi, uitându-mă încolo și-ncoace, căutând lada albă.

— Domnule președinte?

Apoi am văzut un șanț lung și neted săpat în noroiul negru. Lada frigiderului trebuie să fi aterizat acolo în picioare, sprijinită de malul abrupt. Am pornit spre ea fără întârziere, mișcându-mă cât de repede puteam, urmând dâra plată, lăsată de congelator. Pământul moale și umed lipăia și aluneca sub picioarele mele, așa că mi-am pus mâinile pe genunchi ca să-mi forțez picioarele să facă un efort mai mare. Nu aveam de ce să mă sprijin pe panta aceea, iar cizmele îmi erau grele din cauza noroiului gros, astfel mergeam din ce în ce mai greu, dar am continuat să lupt, croindu-mi încet calea spre înălțime.

Ajungând mai aproape de vârf, am început să aud un alt zgomot care concura cu cel al elicopterului care se apropia. De undeva, din apropiere, se auzea o apă revărsându-se grăbită.

Bineînțeles! Râul.

Probabil, eram foarte aproape lacul Tuonela. În timp ce coboram, copacii îl ascunseseră vederii, dar era logic să fie aproape, acel zgomot era râul care-l alimenta. Curgea înspumat și repede și cădea în lac formând o furtună înspumată de tone de apă.

M-am oprit.

Dacă congelatorul ar fi trecut de marginea acelui mal, ar fi putut aluneca pe cealaltă parte, până jos, în râu. Ar fi putut cădea în apa care curgea cu repeziciune și se îndrepta spre cascadă. Președintele nu avea cum să supraviețuiască unei asemenea situații. S-ar fi înecat sigur.

— Domnule președinte!

Simțind un nou val de energie, m-am împins tot mai tare, chinuindu-mă să ajung în vârful pantei, unde am stat uitându-mă în jos la râul înfuriat. Curgea grăbit prin ceață, flancat de noroi, de pietre și de lemn putrezit, fără să se oprească pentru nimeni și nimic.

Și acolo, cu susu-n jos pe malul râului, la doar câțiva pași de apă, era lada mare și albă a congelatorului.

— Domnule președinte!

Am luat-o la fugă, picioarele mi-au alunecat de sub mine și s-au dus repede îndărăt, așa că am căzut pe burtă și am alunecat în jos, pe pantă, de parcă stăteam cu fața înainte pe o sanie. Noroiul gros și lipicios s-a adunat în grămezi în jurul umerilor mei și s-a îngrămădit și pe fața mea în timp ce coboram. Când m-am oprit, gura mi-era plină de noroi, iar hainele și cizmele, îmbibate de mocirlă. Deoarece noroiul era greu, a trebuit să fac un efort uriaș să mă ridic în picioare, dar m-am chinuit, ștergându-mi fața și scuipând murdăria, mergând târșâit până la închisoarea președintelui.

Congelatorul stătea cu susu-n jos și era acoperit cu noroi și stropit cu sângele meu. Colțurile îi erau turtite, iar laturile erau și ele turtite și zgâriate din cauza căzăturii. Mi-am imaginat cum trebuie să se fi simțit prietenul meu închis în el, rostogolindu-se fără să înțeleagă ce se întâmpla. Trebuie să fi fost îngrozit – dar, când am ajuns mai aproape și am văzut cât de avariată era lada, am început să mă întreb dacă ar fi putut supraviețui unui asemenea chin.

— Te rog să fii în viață, am șoptit. Te rog să fii în viață!

Mai aproape, vuietul râului mi-a umplut capul, amestecându-se cu huruitul elicopterului care se apropia.

— Te rog să nu mori.

Când am ajuns lângă ladă, l-am prins cu ambele mâini de o latură, mi-am înfipt picioarele-n noroi și am împins cât de tare am putut ca să-l întorc. La început, a refuzat să se miște, dar după ce l-am clătinat un pic, cu mai multă putere, am reușit să-l ridic întâi pe o parte, apoi să-l întorc cu fața-n sus.

Am descuiat încuietoarea veche și am deschis capacul.

Președintele stătea ghemuit în gheața și apa îmbibată cu sânge de pe fundul lăzii, ca un animal mort. Era lovit și zgâriat și-i curgea sânge din nas.

— Domnule președinte? am șoptit. Te rog să nu mori.

Și-a deschis ochii.

— Oskari? Plin de noroi cum eram, probabil că arătam ca o fiară a pădurii. Tu ești? Ce naiba s-a-ntâmplat?

— Domnule președinte! De-abia puteam să-mi stăpânesc emoțiile. Sunteți în viață! Îmi venea să sar în sus de bucurie, dar nu aveam timp de așa ceva. Haideți, repede, să ieșim de-aici!

— Nu știu dacă pot să mă mișc, a murmurat el.

— Ba sigur că puteți. O să vă ajut. Repede, până nu se-ntorc.

L-am prins de mâini, ca să-l ajut să se ridice.

— Parcă m-au băgat într-o mașină de spălat, nu într-un congelator.

— V-ați rupt ceva?

A clătinat din cap.

— Nu cred.

— Mi-am dat eu seama, i-am spus, incapabil să-mi mai ascund bucuria. Trebuia să-i comunic ce înțelesesem; de ce întâlnirea noastră era așa de importantă. Mi-am dat seama.

— Ce? Despre ce… și-a dus mâinile la față gemând. O, Doamne. Mă dor toate.

— Știu de ce v-am găsit. Mi-am dat seama când eram acolo, sus. Am arătat spre cer, cu toată adrenalina eliberată în ultimele minute fierbând în mine, sporindu-mi bucuria. Pădurea dă fiecăruia ceea ce merită. Așa se zice. Și *mi-a dat* și mie ceva. Ceva important.

Președintele s-a uitat la mine de parcă n-avea nicio noimă ce îi spuneam.

— Pe dumneavoastră.

— Poftim?

— Pe dumneavoastră. Președintele Statelor Unite ale Americii. Asta mi-a dat pădurea. *Pe dumneavoastră.*

— Poftim? Nu…

— Ba da. Am ascultat copacii, am luptat cu înverșunare și acum o să vă duc la tata și tot satul o să ne vadă.

Președintele a oftat și s-a întins la loc în congelator.

— De ce mă vânează toată lumea?

L-am privit pentru o clipă, apoi mi-am întins mâinile și l-am prins din nou.

— Nu, domnule președinte, ridicați-vă. Trebuie să plecăm. Oamenii aceia se vor întoarce. Am arătat spre cer, în timp ce

huruitul elicopterului începea să acopere zgomotul râului. Hazar și Morris se întorc.

— Sincer să fiu, Oskari, nu cred că mai pot continua. Sunt frânt.

— Nu. Trebuie să mergem mai departe. Trebuie să vă salvez. N-avem pe nimeni să ne ajute. În loc să părem duri, trebuie să *fim* duri.

Președintele s-a ridicat și și-a pus mâinile pe obraz. Și-a frecat tare fața, apoi și-a ridicat privirea spre mine.

— Oskari, ești mai bărbat decât orice alt om pe care-l cunosc.

• Cascada

— Ne vom întoarce în pădure, a spus președintele în timp ce-l ajutam să iasă din congelator. N-o să ne poată găsi acolo, nu-i așa? Poți să-ți folosești abilitățile și…

— E prea departe.

M-am uitat la pădurea de pe cealaltă parte a malului întins și noroios și mi-am amintit cum oamenii aceia au coborât din elicopter pe frânghii. Dacă ne-ar fi văzut alergând în acea zonă, le-ar fi fost ușor să coboare la marginea pădurii și să ne oprească. Pe mine m-ar fi împușcat și pe președinte l-ar fi capturat.

— E singura noastră șansă, a spus președintele, pornind în direcția aceea. Haide.

— Nu. L-am oprit. Ajutați-mă cu ăsta.

L-am prins de sacou și l-am tras, încurajându-l să mă ajute să împing congelatorul spre râul învolburat. Spuma părea să fiarbă la mal, aruncându-ne stropi reci pe chipuri.

El s-a împotrivit, uitându-se înapoi la copaci, apoi întorcându-se să cerceteze ceața ca să-și dea seama dacă elicopterul se îndrepta spre noi.

— Sunt prea aproape, am strigat eu. N-o să putem ajunge acolo înaintea lor.

Mereu elicopterul. Venea după noi ca un coșmar care nu se mai termina.

— Dar…

— Ați spus că aveți încredere în mine! Am luptat pentru dumneavoastră cu înverșunare, așa cum trebuia s-o fac. Cum a spus Hamara. Trebuie să mă ajutați. Sunteți al meu și știu ce trebuie să fac. Nu eu v-am adus până aici?

S-a uitat la mine, strâmbându-se de durere și de îndoială, apoi s-a uitat din nou la cer în timp ce zgomotul familiar al elicopterului se auzea tot mai tare.

— Bine, a spus el. Mă las în mâinile tale.

— Atunci împingeți ăsta în apă.

Mi-am lipit umărul pe congelator și mi-am înfipt picioarele-n noroi.

— Doamne, vrei să-l folosești pe ăsta pe post de barcă?

— În niciun caz, i-am spus. N-am putea scăpa cu viață din cascadă astfel. Am o idee mai bună.

— Cascadă?

— Ajutați-mă să-l împing în râu, am strigat. O să le fie greu să ne găsească.

În sfârșit, președintele a părut să înțeleagă ce voiam să fac. Dacă am fi lăsat lada congelatorului la mal, Hazar și Morris ne-ar fi localizat de sus – o ladă albă zăcând în noroiul negru – și treaba lor ar fi fost mult mai ușoară. Dacă am fi aruncat-o în râu, ar fi dispărut pe vecie.

A trebuit doar să împingem cu putere de câteva ori până la margine și s-o răsturnăm în torentul agitat. Imediat ce a atins apa, lada a fost întoarsă și luată de curentul principal. Congelatorul a fost săltat în sus de apă și s-a învârtit în timp ce era purtat cu repeziciune de apa înspumată a râului, apoi a dispărut din vedere.

— Și acum ce urmează? m-a întrebat președintele. Ne îngropăm în noroi? Sărim și noi?

— Cam așa ceva, i-am spus. Urmați-mă. Am un plan.

Amândoi eram într-o stare proastă, copleșiți de durere și răniți, dar ne-am sprijinit unul de altul în timp ce mergeam greoi de-a lungul malului, urmând cursul apei. Deasupra noastră, elicopterul zbura în cerc, vâjâind în toate părțile căutându-ne.

— Avem noroc că e ceață, a spus președintele.

— Pădurea ne-a trimis-o, i-am spus, în timp ce ieșeam din noroi și am ajuns la o zonă cu pământ mai tare.

Era un pic de iarbă și pietre mari care canalizau apa spre cascadă.

— Chiar crezi asta?

— Bineînțeles.

Trebuia să urlu ca să acopăr zgomotul râului. Se auzea tot mai tare, înăbușind huruitul elicopterului care ne căuta, dar președintele nu părea să observe, era prea adâncit în gânduri.

— Păi, doar ea ne apără acum, dar…

A dat din cap și s-a oprit.

— Dar ce, domnule președinte?

L-am încurajat să-și continue drumul, spre salvarea noastră.

— Nimic.

— Spuneți-mi, am strigat.

— Au acces la informații prin satelit. Am văzut pe telefonul lui Morris când eram pe munte. Era chiar acolo, pe ecran, o

imagine aeriană cu el, cu mine și cu elicopterul. Dacă au asta, atunci au acces și la termoviziune. Asta înseamnă…

— Asta înseamnă că ne pot detecta căldura corporală, nu-i așa? Am văzut asta într-un joc video.

— Da, sigur asta ai văzut. Ei bine, asta înseamnă că ceața nu o să ne-ajute și asta… o, Doamne! Președintele s-a oprit. *Ăsta* e planul tău?

Înaintea noastră, malul dispărea. Cădea de parcă am fi ajuns la capătul pământului și nu se mai afla nimic dincolo de el. Nu mai aveam unde să mergem. Dar, chiorându-ne prin ceața neuniformă, am putut zări lacul Tuonela la treizeci sau patruzeci de metri mai jos.

— O să sărim, i-am strigat eu.

— Nici vorbă! Președintele s-a speriat și a vrut să se întoarcă din drum. Nici vorbă!

— E în regulă.

L-am prins și l-am tras după mine la margine ca să se uite în jos. Dar nu prea avea multe de văzut, pentru că apa cădea din râu, revărsându-se peste stânci, apoi dispărea în stratul de ceață care se învârtea sub noi.

— Nu putem sări de-aici, Oskari. Vom muri.

— Nu, nu vom muri, i-am spus. Vă promit.

Îl țineam în continuare de sacou și l-am dus mai departe de-a lungul stâncii, spunându-i să fie atent să nu alunece de pe pietre. Am înaintat, îndepărtându-ne de canalul principal al cascadei, până când am ajuns la o margine stâncoasă care ieșea în afară deasupra lacului, în stânga locului în care cea mai mare parte a râului cădea pe suprafața lacului de jos.

— E mai sigur dacă sărim de-aici, i-am spus. Scoateți-vă haina.

— Nu se poate. Președintele a dat din cap și a făcut câțiva pași în spate șchiopătând. Mai degrabă aș vedea ce șanse am față-n față cu ei.

— O să vă omoare.

Zgomotul apei era ca tunetul, înghițindu-mi aproape glasul.

— *Asta* o să mă omoare. Dacă *ei* voiau să mă omoare, ar fi făcut-o deja. Îmi asum riscul.

— O să mă omoare și *pe mine,* i-am strigat.

În timp ce vorbeam, mi-am dat jos arcul și tolba din spate, înainte să-mi dezleg plasa de camuflaj și s-o arunc jos. Mi-am

dat jos și geaca și mi-am scos trusa de făcut focul din buzunar înainte ca s-o arunc.

— Ei nu te vor pe tine, mi-a spus. Pe mine mă vor. Dacă mă prind pe mine, pe tine o să te lase în pace.

— N-o să vă prindă, i-am strigat punându-mi trusa de făcut focul în buzunarul cu fermoar al bluzei mele de trening. NU o să vă prindă! Aplecându-mă, mi-am scos cuțitul și am tăiat fâșii din plasa mea de camuflaj, răsucindu-le ca să fac o din ele o frânghie. Scoateți-vă haina.

— Oskari, nu e o idee bună, mi-a strigat președintele în ureche.

— Aveți încredere în mine. Prima dată când am sărit în cascada asta aveam cinci ani.

I-am prins o frânghie în jurul taliei și am legat-o cu un nod strâns.

— Ce?

Părea uluit.

— Am mai sărit cu tata. Am mai făcut-o de multe ori de-atunci. Mi-am prins cealaltă frânghie în jurul taliei și am legat-o. Acum, scoateți-vă haina.

— De multe ori?

— Păi… de două ori. Dar știu că suntem în siguranță. Am văzut mulți oameni făcând-o. *Toți* o facem când avem cinci ani.

— Voi sunteți nebuni?

— Nu! V-am spus – trebuie să fim puternici.

— Ei bine, ai dreptate în legătură cu asta.

Am luat a treia frânghie și am înfășurat-o în jurul celei cu care l-am prins pe președinte, strecurând-o pe sub cureaua lui pentru mai multă siguranță.

— Când am sărit cu tata, i-am explicat, ne-am legat așa unul de altul ca să nu fim despărțiți. Am pus celălalt capăt al celei de-a treia frânghii în jurul meu și am legat-o cu un nod strâns. Dacă nu vă scoateți haina, o să vă fie mai greu.

Președintele a înghițit în sec și m-a privit fix în ochi.

— Ei bine, dacă tu ai putut s-o faci când aveai cinci…

Mi-am îndesat cuțitul înapoi în teaca de la curea și am apăsat închizătoarea, înainte să-mi pipăi buzunarul ca să verific dacă trusa de făcut focul mai era acolo. După ce-am făcut și-asta, mi-am luat de jos arcul și tolba, asigurându-mă că erau în ordine. Aveam tot ce-mi trebuia ca să supraviețuiesc.

— Și *chiar* ai făcut asta la cinci ani? m-a întrebat președintele, scoțându-și haina și aruncând-o în lacul în care nu mai putea să fie găsită.

— Da, chiar am făcut-o. Acum săriți!

După aceea, l-am îmbrâncit cu putere peste margine și m-am aruncat după el.

• În adâncuri

Frânghia s-a întins între noi în timp ce cădeam. Vântul bătea tare în jurul meu, rece și nemilos. Îmi pătrundea cu forța în nări și în gura deschisă, umflându-mi plămânii cu răcoarea lui până când am crezut că o să plesnesc. Stropii cascadei mă făceau să mă simt ca și cum aș fi căzut prin ploaie, iar zgomotul apei și a vântului era asurzitor, însă, în doar câteva secunde, am ajuns în lac.

M-am izbit cu putere, de parcă mi-a explodat ceva în timpane în momentul în care am plonjat în apă și mă scufundam. Cascada mă afunda mai adânc în întunecimea rece, făcând spume în jurul meu și dezorientându-mă. Era imposibil să-mi dau seama încotro era sus și unde era jos. Frânghia din jurul taliei mele s-a strâns mai tare, în timp ce prețedintele era purtat de apă în altă direcție, iar pieptul a început să mi se zbată din cauza nevoii de a respira. Trebuia să ajung la suprafață, dar nu știam încotro să mă îndrept. Am dat din picioare panicat, deși le simțeam grele din cauza blugilor și a cizmelor îmbibate cu apă, începând să mă gândesc că poate am făcut o greșeală foarte gravă. N-ar fi trebuit să sărim. A fost o greșeală și puteam să murim acolo, înecați în lacul de sub torentul cascadei.

M-am sucit și apoi m-am întors, căutând suprafața, înconjurat de bule, de pietre și de curent. Dând din picioare ca să ajung spre ceea ce credeam că era suprafața apei, am simțit o zdruncinătură când arcul s-a blocat între stâncile din spatele meu. M-am panicat din ce în ce mai tare. Trebuia să mă eliberez.

Am încercat să cobor, agitându-mă ca să scot arcul și, când am reușit, forța apei m-a apăsat din nou, împingându-mă mai în adânc.

Mă ardea pieptul. Nu mai aveam aer și vederea mi se întuneca. Nu mai puteam să mă gândesc la altceva decât la *näkki* care pândea în adâncuri, privindu-mă cu ochii lui holbați și galbeni. Mi l-am imaginat ridicându-și tentaculele zvârcolite, încolăcindu-le în jurul picioarelor mele și trăgându-mă în jos. Parcă aveam din nou cinci ani, eram îngrozit de monstrul din lac și dădeam din picioare de groază. Voiam să-mi deschid gura, să-mi umplu plămânii cu aer, dar nu aveam de unde să iau aer. Panica a pus stăpânire pe mine, îndemnându-mă să inspir;

parcă spunându-mi că va trebui să-mi deschid gura în curând, dar știam că, dacă aș fi făcut-o – *când* aș fi făcut-o –, aș fi înghițit doar apă. Și atunci mi-ar fi venit sfârșitul. Era exact așa cum mi-am imaginat prima dată când am sărit cu tata. *Näkki* m-ar fi luat și aș fi murit.

Luptându-mă împotriva curentului puternic, nu am observat frânghia trasă în jurul taliei mele. În timp ce mâinile și picioarele mi-au obosit zbătându-se și lumea înceta să mai existe pentru mine, n-am observat că deja mă mișcam prin apă.

Apoi m-am ridicat. Tot mai sus. Bulele clocoteau în jurul meu.

Era tata. El mă ridica. Bineînțeles că era el. Tata, care era așa de puternic. Tata, care a ucis ursul. Tata, care m-a tras până la suprafață când aveam cinci ani. Mă salva din nou, scoțându-mă din apă ca să mă ducă acasă la mama.

Mă trăgea cu mâinile de gluga bluzei de trening, ridicându-mă și scoțându-mă din apă.

Am ieșit la suprafață într-o explozie, țâșnind din adâncuri și deschizându-mi larg gura. Am respirat cu greu, inspirând adânc să-mi umplu plămânii, copleșit de ușurarea și bucuria de a fi încă viu.

— Tată! am spus, uitându-mă în jurul meu, ametit și confuz. Tată?

— Oskari, sunt doar eu.

Președintele era lângă mine, ținându-mă de glugă cu amândouă mâinile, înotând prin apă. Bărbia îi atingea suprafața lacului, mici valuri învăluindu-i chipul, și scuipa apă.

— Ai crezut că s-a terminat cu tine, nu-i așa?

— S-a înțepenit arcul. Nu puteam să înot în sus.

Amintiri vagi și persistente despre mama și tata și despre tentaculele târâtoare ale lui *näkki* încă se depănau în mintea mea, dându-mi niște sentimente ciudate de dezamăgire și de disconfort care se amestecau cu bucuria de a fi supraviețuit.

— Nu ți-am spus să scapi de el? Să faci unul mai mic?

— Trebuie să…

— Știu, știu.

Am plutit unul lângă altul, prin apă și apoi i-am spus fixându-l cu privirea:

— Mulțumesc. Pentru că m-ai salvat.

— Cred că avem grijă unul de altul.

— Da. A fost destul de tare, nu credeți?

— Tare? Aproape că te-ai înecat.

— Știu, i-am spus și-am început să râd. Nu puteam să-i explic. Cred că eram doar fericit că eram în viață și președintele trebuie să fi simțit asta, pentru că nu se putu abține să nu zâmbească și apoi să râdă cu mine. Dacă ne-ar fi văzut cineva, ar fi crezut că suntem nebuni.

Dar râsetele noastre n-au durat mult, pentru că în timp ce înotam ca să ne îndepărtăm de forța de atracție a cascadei, am auzit elicopterul coborând peste lac și învârtindu-se deasupra noastră, ascuns de ceață.

— Ei știu că suntem aici, mi-a spus președintele.

— Termoviziune? l-am întrebat.

— S-ar putea. Ori asta, ori merg pe ghicite.

Mi-am folosit cuțitul ca să tai frânghia care ne unea și am înotat mai departe în ceață.

— Există niște insulițe în lac, i-am spus, în timp ce ne înotam printr-o zonă cu apă mai liniștită. Dacă putem să ajungem la una…

— Dacă au termoviziune, nu ne e de folos nicio insulă.

— Dar trebuie să încercăm, nu-i așa? Ce altceva putem face?

— Să ne rugăm?

• O fantomă în ceață

Era posibil să înotăm în cerc, din câte îmi dădeam seama. Totul arăta la fel. Apă, apă și iar apă. Ceața ne ascundea de elicopterul care se învârtea în jurul nostru, dar ascundea și orice altceva vederii noastre și nu puteam înota spre mal sau spre una dintre insulele de pe lac, dacă nu le vedeam. Ne mișcăm cu greu, din cauza hainelor ude și a apei reci, încetinindu-ne. Dacă n-am fi ieșit repede, probabil că am fi înghețat și ne-am fi înecat oricum, iar Hazar și Morris ar fi putut să-și încheie căutarea.

— Cât crezi că-i ceasul? m-a întrebat președintele în timp ce înotam unul lângă altul. Mie mi-a stat ceasul.

— Nouă și jumătate. Mi-am mijit ochii și am privit la cer, căutând elicopterul.

— Asta e o chestie de-a vânătorilor? m-a întrebat. Poți să-ți dai seama cât e ceasul doar uitându-te la soare?

— Nu pot să văd soarele. Mi-am ridicat încheietura stângă. Dar am un ceas subacvatic.

Președintele a scuipat o gură mare de apă.

— Nouă și jumătate, zici? Ar fi trebuit să fiu într-o conferință acum, stând în fund pe scaun și bându-mi cafeaua. Salvând lumea.

— Asta va trebui să mai aștepte.

Am continuat să înotăm într-un ritm lent în timp ce ne croiam drumul prin apă. Chiar dacă nu puteam vedea elicopterul prin ceață, iar ecoul de deasupra lacului liniștit îl făcea greu de localizat, părea că se apropia tot mai tare de poziția noastră.

— Credeți că știu unde suntem? l-am întrebat.

— Nu știu. Poate cel care verifică informațiile din satelit și îi îndrumă nu poate să ne vadă din vreun motiv. Poate termoviziunea nu mai funcționează bine pentru că suntem al naibii de înghețați și nu mai dăm niciun semn de viață, cine știe? Cred că ar fi trebuit să fiu mai atent la chestiile legate de sateliți.

Gândul la acele camere de filmat de-acolo de sus, uitându-se la noi cei de sub nori, a avut un efect ciudat asupra mea. M-am simțit ca un caras auriu într-un vas; ca și cum nu aveam scăpare în fața acelor ochi curioși. Mă gândeam la cum arătau imaginile obținute prin termoviziune în jocurile video și la televizor și ne vedeam pe mine și pe președinte în acel gen de imagini – un

peisaj cenușiu, cu două corpuri mărunte și albe, strălucind de parcă înotam în aer. Speram ca președintele să aibă dreptate și că apa rece ne scădea temperatura corpului, făcându-ne greu de localizat, dar problema era că ne era tot mai greu să ne continuăm deplasarea.

— Am obosit, i-am spus.

Mă simțeam epuizat și nu știam sigur cât mai puteam să înot.

— Și eu, dar nu te opri. Oricum ar fi, nu te opri.

Știam de ce spusese asta. Dacă ne-am fi oprit, frigul și oboseala ar fi pus stăpânire pe mușchii noștri, ne-ar fi provocat cârcei și asta ne-ar fi adus sfârșitul. Ne-am fi scufundat în întuneric și am fi dispărut. Așa că, în timp ce elicopterul ne căuta de sus, noi ne-am continuat drumul prin ceață și apă de parcă ar fi trebuit să înotăm o veșnicie, până când speranța și-a făcut apariția sub forma unui obiect neașteptat plutind pe lac.

— Priviți, i-am spus, încercând să-mi scot capul din apă ca să văd mai bine. Ce-i ăla? Era la câțiva metri în fața noastră, neclar în ceață. E...? E! Congelatorul!

Cu o izbucnire de viteză, am înotat spre ladă și ne-am agățat de ea, oferindu-ne o pauză de care aveam mare nevoie. Dar, imediat ce m-am oprit, totul a început să mă doară. Nu mă gândisem la asta în timp ce înotam, dar acum toate zgârieturile și tăieturile de pe piele mă usturau, iar mușchii mă dureau.

— Nu trebuie să ne oprim, mi-a spus președintele, așa că ne-am ținut de ladă, unul lângă altul, și am început să dăm din picioare, împingând-o prin apă, odihnindu-ne din când în când. Oskari, cât de mare *e* lacul ăsta?

— E mare, i-am spus. Dar ar fi trebuit să găsim ceva până acum. N-am mai dat din picioare, mi-am ridicat capul în vânt și am inspirat adânc. Ce-i cu mirosul ăsta?

Președintele s-a oprit și el și s-a șters pe față înainte să miroasă. S-a întors, uitându-se în toate direcțiile.

— Benzină? Combustibil?

— Așa-mi miroase și mie.

— Fum de la elicopter?

— Nu, miroase altfel. Mai puternic.

În timp ce vorbeam, ceva mi-a atras atenția, plutea pe lângă mine. Ceva argintiu, strălucitor, ridicându-se și coborând pe suprafața lacului. M-am întins și am lovit apa, astfel obiectul

ajunsese destul de aproape încât să pot să-l apuc și să-l ridic ca să ne uităm la el.

— Un pește? a zis președintele.

— Arată ca o babușcă, i-am spus, uitându-mă cum solzii lui reflectau lumina. Avea sclipiri verzi, albastre și roșii, ca o pată de petrol pe suprafața unei bălți. Lacul ăsta e plin de babuște. Și de plătici, și de bibani.

— E mort? Din ce cauză a murit?

Am dat din cap și am privit uimit mai mulți pești care pluteau din ceață, pâlpâind pe valurile line. La început veneau câte unul sau doi, apoi tot mai mulți au alunecat spre noi, până când am fost înconjurați de pești morți. Erau cu sutele, sclipind și scânteind pe suprafața lacului Tuonela.

— Ce-*i* asta?

Președintele s-a învârtit, holbându-se la corpurile argintii care pluteau în sus și în jos pe apă.

— E ceva în apă, i-am spus, frecându-mi degetele unul de altul, simțind cât de uleios era lacul. Puteam să-i simt și gustul pe buze. Un fel de combustibil. Puteam să-l văd, sclipind pe suprafața lacului în toate culorile curcubeului de câte ori ajungea în lumină. Suprafața lacului era acoperită de combustibil. De unde vine?

— De-acolo.

În timp ce înaintam, o coadă uriașă albă cu albastru s-a ivit din ceața învolburată din fața noastră.

Era mai mare decât casa mea, dreaptă și ascuțită, tăind aerul ca un cuțit. Pe o parte, imprimat în culori vii, era steagul american.

— E avionul meu, a spus președintele. E Air Force One!

M-am holbat la el nevenindu-mi să-mi cred ochilor, în timp ce loveam apa cu picioarele ca să ne apropiem, îndreptând lada congelatorului înainte ca să vedem și restul avionului gigantic conturându-se în ceață ca o fantomă.

— Trebuie să fi plutit pe apă. Președintele s-a uitat în spatele nostru, de parcă s-ar fi așteptat să vadă un fel de urmă lăsată de acesta. A stat aici toată noaptea. Mă-ntreb de ce nu s-a scufundat.

Dar, când am ajuns mai aproape, am văzut de ce. Avionul probabil că aterizase în lac, cum spusese președintele, și plutise pe suprafață până când se ciocnise de una dintre insulițe. Botul

îi era ușor înclinat în apa nu prea adâncă, îndreptat spre mestecenii argintii care creșteau acolo. Restul avionului stătea în apă, așa că motoarele erau complet scufundate. O parte din coadă era sub apă, iar dunga albastră care se întindea pe toată lungimea avionului fusese înghițită de ape de pe la jumătatea avionului.

— E uriaș. N-am mai lovit apa cu picioarele, ci am dat din cap, neputând să-mi iau ochii de la el. Nici măcar *satul* meu nu e așa de lung.

— Și are o înălțime de douăzeci de metri, ceea ce-l face cât o clădire de șase etaje.

— Air Force One. M-am agățat de congelator și mi-am lăsat picioarele să atârne nemișcate în apă, legănându-se în curentul lin. E foarte mare, am spus din nou. Și e al dumneavoastră?

— Păi, într-un fel. S-a holbat la avion și a clătinat din cap. Au fost o grămadă de oameni la bord. Nu un echipaj întreg, dar… și-a lăsat propoziția neterminată.

Mi-am luat ochii de la avion și m-am întors ca să mă uit la președinte, observând durerea de pe chipul lui.

— Poate sunt bine, i-am spus, dar nu credeam asta cu adevărat. Jumătate din avion se afla sub apă și era un semn lung și negru de arsură care se ridica de sub o aripă. Se întindea peste partea din spate și cred că avea o legătură cu acele rachete pe care le-am văzut brăzdând cerul în noaptea trecută.

— A fost doborât, a spus președintele. Exact cum mi-ai spus. A inspirat adânc, umflându-și obrajii în timp ce a expirat. Partea din față e deasupra apei – poate unii dintre ei sunt în siguranță.

Vorbele i-au fost aproape înăbușite de zgomotul elicopterului, în timp ce vâjâia deasupra noastră. Dar sunetul nu s-a îndepărtat; în schimb a continuat, chiar deasupra noastră, apoi a început să coboare, lovind apa și trimițând întruna valuri mari spre locul unde ne aflam noi.

Mi-am ridicat privirea ca să văd forma întunecată venind mai aproape, cu palele elicei neclare, în timp ce corpul principal al elicopterului devenea tot mai vizibil și ceața era alungată.

— La naiba, a strigat președintele. O să renunțe vreodată?

Niște corzi au căzut din elicopter în apă, lângă mine.

— Răstoarn-o! a strigat.

— Ce?

— Răstoarn-o!

Mi-a luat o secundă să înțeleg ce voia să spună, dar imediat ce mi-am dat seama, am întors lada congelatorului în așa fel încât a ajuns cu susu-n jos în apă, cu capacul atârnând în lac.

Frânghiile fluturau, iar eu m-am uitat în sus ca să văd picioare și bocanci apărând dintr-o parte a elicopterului, apoi oamenii lui Hazar au coborât în rapel spre noi, cu armele pregătite.

— Scufundă-te! a strigat președintele și așa am făcut, ajungând în bula de aer blocată în congelator.

— Și acum ce urmează? am spus, lovind apa în întuneric. Aveți vreo idee?

Președintele a scuipat apa pe care o înghițise și a respirat greu, dar n-a spus nimic.

— Dar avionul? Fiindcă ne aflam în ladă, vocea mea părea mai joasă. Putem să intrăm în el fără să ne vadă?

— Poate. Nu știu.

Ceva s-a mișcat deasupra noastră, lovind congelatorul. Poate o frânghie sau poate altceva. Bocanci. Sau mâini.

— Pot să ajungă la noi în orice clipă, i-am spus. *Putem să intrăm în avion*?

— Nu știu! a strigat la mine. Nu știu, Oskari!

— Atunci trebuie să încercăm. Haideți, domnule președinte, avem de prins un avion.

În timp ce lada congelatorului începea să se ridice de deasupra noastră, ne-am scufundat adânc în lac, îndreptându-ne spre avion.

• O altă lume

Zgomotul elicopterului a scăzut în intensitate până a ajuns o bocănitură surdă și repetată, iar la suprafață, lacul făcea valuri deasupra noastră ca un tavan mișcător. Monstrul enorm care era Air Force One stătea înclinat spre noi, cu o aripă în lac și cu nenumărate bule ridicându-se în jurul ei. Corpul lui uriaș atârna deasupra întunericului de jos. Mi se părea că nu trebuie decât să fie împins un pic și va aluneca dispărând în adâncurile reci, un loc care, în imaginația mea, era plin de creaturi îngrozitoare, cu tentacule și monștri cu clești care de-abia așteptau să ne înhațe.

Am încercat să nu mă gândesc la asemenea lucruri, în timp ce înotam mai repede spre Air Force One.

Din loc în loc, bucăți din avion străluceau în beznă, iar raze de lumină pătrundeau prin geamuri și se împrăștiau în apa întunecoasă. Lumini roșii, verzi și portocalii pâlpâiau, amintindu-mi că, atunci când am văzut-o prima dată, crezusem că în capsulă era un extraterestru.

Am trecut pe lângă aripă, unde un motor atârna inutil, bălăbănindu-se deasupra abisului. Al doilea motor era complet distrus, rupt în bucăți de rachetă, lăsând în urma lui o gaură în partea de jos a aripii și o dâră neagră care ajungea până în spatele avionului.

Și în fuzelaj era o gaură mare, chiar după aripă, așa că președintele m-a dus acolo, dincolo de marginile strâmbe de metal și apoi în avion. Am ieșit la suprafață imediat, într-o bulă de aer, și am încercat să rămân calm, să-mi controlez respirația, dar îmi era greu să nu simt frica. Gândul că voi fi blocat acolo și mă voi îneca în lac mi se strecura în minte ca un țipar rece.

— A fost o idee bună? l-am întrebat, sperând că răspunsul va fi „da”.

— Încă nu-mi dau seama. Suntem în zona secretariatului acum, dar ar trebui să fie uscat în apartamentele mele și pe puntea superioară.

Vocea președintelui suna înăbușită din cauza spațiului mic.

— Putem să ajungem acolo?

Încercam să lupt cu teama care mi se strecura în minte.

— Poate, dar mai avem puțin până acolo.

— O să avem drumul liber?

Nu voiam să mă înec acolo, unde nimeni nu m-ar mai fi găsit vreodată. Tata n-ar fi aflat niciodată ce s-a întâmplat cu mine și m-ar fi căutat prin pădure la nesfârșit.

— Sper. Urmează-mă.

— Bine, i-am spus și ne-am scufundat din nou, croindu-ne cu greu cale tot mai adânc, în interiorul avionului.

Înotul prin coridoarele aparatului de zbor a fost o experiență groaznică și parcă din altă lume. Neoanele de pe podea și din tavan răspândeau o lumină slabă, de culoare roșie, făcând apa să pară colorată de sânge. Pâlpâiau, uneori cu sclipiri bruște de verde sau portocaliu, care licăreau pentru o clipă, apoi dispăreau. Obiecte pluteau cu încetinitorul, legănându-se în curentul leneș. Pungi, hârtii și cutii pluteau prin Air Force One, părând suspendate în aer. Un pantof. O haină, umflată ca o meduză. O pernă se îndrepta spre mine din întunericul de dincolo de neoane, dar a alunecat pe lângă mine ca un ciudat animal preistoric. Ușile se bălăbăneau, închizându-se și deschizându-se, arătându-mi imagini șocante cu bărbați și femei încă prinși de scaune, cu mâinile legănate de mișcarea apei și părul unduindu-li-se ca algele. Erau și alte forme, dar nu la vedere, săltând în jur ca niște monștri ce așteptau în umbră.

Ieșind la suprafață ca să respirăm, ori de câte ori aveam ocazia, ne lua câteva clipe să ne umplem plămânii cu aerul stătut, înainte ca să ne scufundăm din nou și să ne continuăm drumul printre resturile plutitoare. Am înotat tot mai adânc în avion, ridicându-ne prin coridoare pline de hârtii ce-mi aminteau de furtunile de zăpadă, strecurându-ne spre uși. Poziția înclinată și strâmbă a avionului făcea ca totul să stea într-un unghi ciudat, zăpăcindu-mă și afectându-mi simțul direcției. Uneori îmi era greu să-mi dau seama încotro era sus și unde era jos și, în unele locuri, apa era atât de plină de resturi plutitoare că arcul mi se agăța, încetinindu-mă, așa că mi l-am luat din spate și am înotat cu el strâns în mână.

De fiecare dată când mai luam o gură de aer și mă scufundam din nou, aveam senzația că va fi ultima; că, în cele din urmă, vom ajunge la un capăt și totul se va întuneca, vom inhala apa care ne va umple plămânii, vom tuși și ne vom pierde și ultima speranță că vom rămâne în viață.

— Aproape-am ajuns, a spus președintele când ne-am ridicat ca să respirăm.

M-am uitat la el în lumina slabă și am dat din cap, fără să spun nimic.

— Ești bine? m-a întrebat.

Am dat din nou din cap.

— E destul de înspăimântător, nu-i așa?

— Da.

— Ei bine, nu suntem departe acum. Ești gata?

Am inspirat adânc și eram gata să încuviințez iar, când ceva m-a atins pe picior. Fără să mă gândesc, am lovit cu piciorul și m-am îndepărtat zbătându-mă prin apă, ajungând, de panică, în spatele președintelui. Un milion de imagini oribile îmi treceau prin minte; monștrii din apă și umbrele pe care nu le puteam vedea bine.

— Liniștește-te, mi-a spus președintele. Liniștește-te.

Dar de-abia îl auzeam. Sângele-mi vâjâia în urechi și încercam să mă îndepărtez de orice ar fi fost chestia aia, lovind apa și făcând-o să sară în micul spațiu cu aer.

— Luați-o de pe mine, i-am spus. Luați-o de-aici!

L-am împins în perete, încercând să scap și dând drumul arcului.

Apoi și-a arătat fața.

Corpul a sărit lângă mine, despicând suprafața apei cu un pleoscăit slab.

Ochii femeii erau deschiși, holbându-se chiar la mine, dar era moartă. Avea o gaură neagră în frunte, curată și fără pic de sânge, pentru că fusese spălată de apă. Părul îi plutea în jurul capului de parcă ar fi fost viu, fremătând încoace și-ncolo din cauza curentului.

— Nu te uita la ea, mi-a spus președintele, ținându-mă. Nu te uita!

M-am întors cu fața la el, incapabil să-mi scot imaginea din minte, știind că ea era chiar în spatele meu.

— Respiră profund, mi-a spus președintele. Respiră profund și calmează-te. Nu suntem departe. Bucătăria e pe-aici și sunt scări spre puntea superioară.

— O cunoșteați? l-am întrebat, după ce am început să mă mai liniștesc. E...?

— Numele ei e Patricia Young. Făcea parte din personalul meu. Suntem în zona personalului de rang înalt.

— Gaura aceea. A fost împușcată?

— Da, cred că ai dreptate. Se pare că Morris a făcut o treabă serioasă încercând să-și acopere urmele. Președintele s-a întors spre mine. Ești gata să pornim?

— Mi-am pierdut arcul.

— Lasă-l.

— Nu pot.

— N-ai nevoie de el.

— Trebuie să-l găsesc. Brusc, a devenit singurul lucru care conta; singurul lucru care mă lega de casă și de tata. M-am uitat în jos, în apa întunecată. Îl vedeți?

— Lasă-l, Oskari. O să…

M-am scufundat, pipăind prin întuneric. Femeia moartă a trecut pe lângă mine, picioarele ei atingându-mi ușor corpul în timp ce căutam să prind arcul, și am scrâșnit din dinți. Trebuia să-l găsesc. Era de datoria mea să-l duc înapoi acasă.

M-am învârtit prin apă, fluturându-mi mâinile în jur, sperând din toată inima că-l voi găsi. Am pus mâna pe orice și pe tot. Degetele mele au atins toate obiectele pe care le-au întâlnit în cale, verificându-le și aruncându-le până când… acolo. Pe fundul cabinei, agățat de ceva…

M-am ridicat să iau aer, atingând cadavrul încă o dată, apoi am coborât din nou, găsind arcul și eliberându-l. Un capăt al lui era prins sub un fel de scaun pe care l-am mișcat din loc, așa că mi-am sprijinit umerii de perete și mi-am folosit picioarele ca să-l împing. Scaunul a opus un pic de rezistență, apoi a cedat și arcul a fost liber, plutind mai departe de mine. M-am întors repede și l-am prins bine, înainte să mă îndrept spre suprafață, țâșnind din apă.

— L-am găsit.

Am ridicat arcul ca să-l vadă și președintele.

— Ești gata acum? m-a întrebat el.

M-am îndepărtat de el și am dat din cap.

— Haideți să mergem mai departe.

Am inspirat adânc și am coborât din nou, numai că, de data asta, știam ce erau acele forme negre de dincolo de lumini: erau cadavrele oamenilor care au zburat cu acel avion. Bărbați și femei plutind haotic printre hârtii, pixuri și pantofi pierduți.

Mâinile lor păreau să se întindă după noi, în timp ce înotam pe lângă ei.

• Air Force One

Nu ne-am oprit să ne odihnim până când, în sfârșit, am ieșit din apă. Senzația că Hazar și Morris erau chiar în spatele nostru ne împingea înainte.

— Pe-aici, mi-a spus președintele și l-am urmat, înaintând cu greu de-a lungul coridorului, cu apa curgându-mi din haine pe covorul bej. În jurul nostru, avionul gemea și scârțâia de parcă se pregătea să moară.

Am trecut pe lângă o sală de conferințe, cu scaune și dosare împrăștiate pretutindeni și cu o masă mare și ovală în centru. Putea să fie o pereche de picioare ieșind de sub masă, dar mi-am întors privirea și m-am uitat fix la spatele președintelui, în timp ce mă conducea, deschizând o ușă mare și grea. Când am trecut amândoi de ea, a închis ușa în urma noastră și a încuiat-o.

— Ar trebui să fim în siguranță aici. Președintele și-a șters fața și și-a trecut mâinile de-a lungul fiecărui braț ca să-l strângă și să-și stoarcă apa din mânecile cămășii. Chiar dacă o să intre-n avion, n-o să poată trece niciodată de ușa aceea. A fost special concepută ca să țină teroriștii la distanță. S-a forțat să-mi zâmbească. Ești pe teritoriul meu acum, Oskari!

Am dat din cap și i-am imitat gestul, încercând să-mi storc o parte din apa din haine.

— Acolo e bucătăria. Președintele a arătat spre camera din stânga mea. Cabinetul medical și apartamentul meu se află în spate. A arătat peste umăr. Scările astea duc spre centrul de comunicații și spre carlingă. Haide.

M-am scuturat apa de pe mâini în timp ce-l urmam, aruncând o privire la cabinetul medical și lovindu-mă de președinte când s-a oprit în fața mea.

— Asta e ieșirea, mi-a pus, punându-și o mână pe ușa din stânga noastră. Era montată în peretele aeronavei și avea o manivelă roșie într-o parte. Cuvintele „A SE ROTI PENTRU A SE DESCHIDE” erau tipărite în jurul ei.

— Putem s-o deschidem și să ieșim la nevoie. Președintele s-a uitat în jos, la mine. L-ai văzut vreodată pe președintele Statelor Unite ieșind din Air Force One? Salutând mulțimile cu mâna?

Am dat din cap în semn că nu.

— N-ai văzut *asta* la televizor?

Am dat iar din cap.

— Bine. A oftat. Dac-ai fi văzut, ai fi observat că iese pe ușa asta – *eu* ies pe ușa asta. Ar fi trebuit să ies pe-aici azi-dimineață. S-a oprit. În fine, să-ncepem cu începutul. Pe-aici.

A deschis ușa din dreapta lui și am intrat în biroul lui.

— Oskari, ai fost vreodată la Casa Albă?

— Nu.

— Ei bine, ești acum. Dacă sunt în camera asta, e Casa Albă.

Biroul din lemn negru, instalat în colțul cel mai îndepărtat, era încă fixat la locul lui, dar nu se afla nimic pe el. Hârtiile, dosarele și laptopul, care probabil au fost acolo, erau împrăștiate pe covor sau îngrămădite pe colțarul din partea opusă. Scaunul președintelui era întors cu rotilele-n sus, spre tavan, ca un animal mort. Pe peretele opus, perdeaua era trasă, lăsând la vedere o stemă prezidențială albastră și aurie și un rând de cinci hublouri. Obloanele erau toate trase, lumina albă intrând doar prin câteva crăpături. Tot locul acela mirosea a lemn, piele și apă stătută.

— Uită-te pe-acolo. Președintele a arătat spre canapea. Vezi dacă poți să-mi găsești telefonul mobil; ăsta e distrus. Și-a scos telefonul bodyguardului din buzunar și l-a aruncat, în timp ce se grăbea spre birou ca să deschidă sertarele. Deasupra lui era o mică deschizătură în tavan, cu un tub de plastic atârnând ca un fir dintr-o pânză de păianjen. La capătul lui era o mască galbenă care se legăna și se scutura când se lovea de ea. Erau mai multe măști ca aceea lângă mine, atârnând din tavan, deasupra colțarului.

Am scotocit printre hârtii și dosare, aruncându-le pe podea, în spatele meu, până când am observat un smartphone negru între două pernuțe.

— Aici e!

— Bravo. Președintele a venit spre mine, ocolind biroul. L-a deschis și a așteptat să se lumineze ecranul. Surprize, surprize, a spus el. N-are semnal. L-a ridicat și s-a învârtit cu el de câteva ori, apoi l-a aruncat pe podea și a dat cu piciorul în birou. La naiba! De ce n-am și eu un telefon cu satelit ca trădătorul de Morris?

— Aveți și alte idei? l-am întrebat.

— Da. Și-a frecat fața. Ce facem acum? Gândește-te, gândește-te, gândește-te. Aa! Sus. Centrul de comunicații și

carlinga. Dacă avem vreo șansă să sunăm după ajutor, acolo e. S-a întors și s-a grăbit să iasă din cameră. Haide, Oskari!

Ne-am dus înapoi pe coridor și am urcat pe scări spre centrul de comunicații unde, în ciuda unghiului de înclinație al avionului, birourile erau încă la locul lor, fixate de pereți în dreapta și-n stânga noastră. Restul era o harababură. Deasupra birourilor erau grămezi mari de echipamente electronice carbonizate, cu fiecare ecran crăpat, de parcă ar fi fost sparte intenționat. Erau bucăți de plastic spart și sârme care ieșeau din afara lor ca niște măruntaie. Cinci scaune mari de birou și alte bucăți de echipamente electronice sparte zăceau lângă peretele din stânga, acoperind ceea ce părea a fi o grămadă de cadavre, iar podeaua era acoperită cu hârtii împrăștiate, sârme și laptopuri cu ecranele sparte. Măști de oxigen galbene atârnau de tavan, legănându-se lin dintr-o parte în alta. Un miros usturător plutea în aer, amestecat cu un iz de ars.

Președintele s-a oprit în fața mea și s-a uitat în jur. Și-a pus o mână pe perete ca să se sprijine și a dat din cap, nevenindu-i să creadă.

— N-avem nicio șansă să folosim ceva de-aici ca să sunăm după ajutor.

— Dar cum de sunt luminile aprinse? l-am întrebat.

— De la generatorul de urgență, cred. Ăsta nu e un avion obișnuit. Fuzelajul e de zece ori mai rezistent decât cel al unui avion civil de pasageri. E construit ca să reziste unei explozii nucleare la sol – toate geamurile sunt blindate, are sistem de bruiaj al radarelor inamice, rachete semnalizatoare care să deruteze sistemele de ghidare ale inamicilor…

— Și-atunci, cum a putut cineva să-l doboare?

Președintele a ridicat sprâncenele.

— Asta-i o întrebare bună, Oskari, și cred că există un singur răspuns. Morris. El trebuie să fi sabotat sistemele. Erau douăzeci și șase de membri ai echipajului în avionul ăsta. Personalul de securitate, membrii staff-ului… în total, peste patruzeci de oameni, și el… a scăpat de ei, uite-așa. Un om pe care l-am crezut prieten. Poate că avea dreptate – un președinte nu poate avea prieteni.

— Eu sunt prietenul dumneavoastră, i-am spus.

— Da, ești. Și mi-ai dovedit-o în nenumărate ocazii. Haide, carlinga e pe-aici, poate avem mai mult noroc acolo.

A păşit peste resturi şi a trecut de uşa spre camera cealaltă, spunându-mi că era camera de zi a echipajului, dar mi-am aţintit ochii spre spatele lui, nedorind să mai văd şi alte cadavre în timp ce-l urmam până la capăt şi intram în carlingă.

Credeam că e nevoie de o carlingă foarte mare ca să poată zbura o bestie ca aceea, dar de fapt era cam înghesuită. Era destul spaţiu doar pentru o măsuţă cu două scaune în spatele locurilor pentru pilot şi copilot, şi-atâta tot.

Botul avionului era uşor ridicat pentru că stătea în apa puţin adâncă de lângă insuliţă, aşa că geamul curbat ne oferea o vedere bună a suprafeţei lacului pe amândouă părţile. În stânga noastră puteam zări malul, dar nu părea să fie mai mult decât o dungă neagră din locul în care stăteam.

— Credeţi că putem să ajungem până acolo înainte să ne găsească? am întrebat.

— Merită să încercăm.

Ceaţa încă plutea deasupra apei, dar era puţin mai subţire ca înainte. Era o lumină crescândă care-mi sugera că soarele încerca s-o pătrundă şi s-o alunge, aşa că ar fi putut dispărea până la amiază. Mi-am imaginat că cerul va fi albastru în după-amiaza aceea, doar cu cele mai mici urme de nori. Dar nu eram sigur că vom trăi să-l mai vedem.

Şi aici era acelaşi miros usturător de fum al electronicelor arse ca în centrul de comunicaţii şi o varietate de bâzâituri şi bipuri se auzeau la fiecare câteva secunde. Alarmele sunau într-un cor care se sincroniza cu unele dintre luminile care pâlpâiau în jurul carlingii.

Preşedintele a mers drept înainte, între scaunul pilotului şi cel al copilotului, aplecându-se ca să se uite la mulţimea echipamentelor. Era o varietate derutantă de comutatoare, cadrane, ecrane şi butoane. Unele erau închise, dar altele erau luminate, strălucind de parcă aşteptau atenţia cuiva.

— Trebuie să fie ceva pe-aici, a spus el. Trebuie să fie o staţie radio sau *ceva.* S-a uitat la cadrane şi la butoane, atingându-le pe rând şi dând din cap. Cum naiba pot să înveţe ce sunt toate chestiile astea?

S-a aplecat, punându-şi mâna pe o manetă. Imediat, avionul s-a ridicat şi a început să se zguduie de parcă motoarele încercau să pornească. O sirenă de avertisment a început să

sune, umplând carlinga, și o serie de lumini roșii au apărut pe panoul de instrumente.

Președintele a sărit înapoi șocat, dând drumul levierului. Luminile nu au mai licărit, sirena n-a mai sunat și avionul nu s-a mai cutremurat.

Și-a pus o mână pe spatele scaunului pilotului și alta pe piept.

— La naiba. Era să fac infarct. S-a întors ca să se uite la mine. Incredibil. E ca și cum ar mai fi energie în motoare. Mereu mi-au spus că e construit ca să reziste unui impact care ar putea distruge un avion obișnuit.

— Cred că oamenii nu sunt făcuți să reziste la genul acesta de impact.

Mi-am îndreptat bărbia spre scaunul din față și el s-a uitat în jos ca să-l vadă pe pilot zăcând ghemuit pe podea.

Președintele a luat haina de pe scaunul copilotului și a pus-o peste mort.

M-am întors și m-am uitat pe geam, privind undele lacului ce era la câțiva metri sub nivelul geamului din stânga mea. Ceva mă deranja.

— Ați găsit o stație radio? am întrebat. Putem să ne folosim de ceva ca să sunăm după ajutor?

Președintele s-a uitat la mine pentru o lungă vreme, apoi a dat din cap.

— Oskari, adevărul e că nu știu cum funcționează chestiile astea.

— Atunci ce ne facem? Ce facem acum?

S-a așezat pe marginea scaunului pilotului, așa că fețele noastre erau la același nivel și și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Uită-te la mine, mi-a spus, făcându-mă să mă întorc și să-i întâlnesc privirea. O să reușim, Oskari.

— Cum?

— Tot ce trebuie să facem e să stăm cuminți și să așteptăm să ajungă soldații la noi. Probabil ne-au localizat până acum.

— Folosindu-se de sateliți?

A dat din cap.

— Aceiași sateliți pe care-i folosește și Morris?

— Probabil.

M-am întors și m-am uitat din nou pe geam, privind apa. Ceva nu era în ordine. M-am aplecat mai aproape de geam, privind mai atent și încruntându-mă.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat președintele, ridicându-se-n picioare. Vezi ceva?

— Se ridică, i-am spus. Apa.

— Nu, nu se poate…

S-a repezit spre mine și s-a uitat în jos.

— Domnule președinte, cred că ne scufundăm. Nu cred că mai putem sta și aștepta pe-aici multă vreme.

Dar se mai întâmpla ceva cu apa. În timp ce priveam, ceața s-a rotit ca o tornadă, iar mișcarea de la suprafața lacului s-a mărit și a devenit mai agitată, crescând tot mai mult până când s-a format un val mare. Felul în care arăta mi-a amintit de momentul când a sărit o piatră și a lovit parbrizul mașinii tatii. Geamul a rămas într-o bucată, dar s-a crăpat într-un model circular, cu o gaură-n mijloc și o mie de crăpături pornind de la ea. Așa arăta și lacul atunci.

— Un elicopter? am șoptit.

Avionul a vibrat – nu în mod violent cum a făcut atunci când președintele a atins maneta de control, ci doar s-a clătinat ușor.

— Da. Președintele a dat din cap. Dar al cui? Al soldaților sau al lui Morris?

Vibrația a continuat să clatine avionul, în timp ce ecoul altor sunete stranii s-a auzit în carlingă, făcându-ne pe amândoi să ne ridicăm privirea în tavan. S-a auzit un scârțâit și un sunet de răzuire, ca și cum ceva era târât deasupra fuzelajului, apoi s-a auzit un zgomot metalic ciudat, de ceva zgâriat, urmat de două bufnituri puternice.

— E cineva deasupra. Vocea de-abia mi se auzea, gâtul mi se crispa de frică. Credeți că sunt soldații dumneavoastră? Ecoul zgomotului inconfundabil al bocancilor tropăind deasupra noastră se auzea peste tot în carlingă. Pușcașii marini?

Președintele nu mi-a răspuns. Doar a dat din cap și a continuat să privească la tavan, de parcă dacă ar fi făcut asta suficient de mult timp ar fi câștigat o vedere cu raze X.

Pașii au trecut deasupra capetelor noastre și s-au îndreptat spre partea din față a avionului.

— Nu-mi place…, a spus președintele.

Nici mie nu-mi plăcea și mi-am întors capul, urmând zgomotele până când s-au oprit deasupra scaunului pilotului.

— Mie-mi sună a doua perechi de cizme.

— Doar două?

Am dat din cap și m-am uitat la președinte. Doar două perechi. Amândoi știam ce însemna asta. Și, ca să ne confirme cele mai mari temeri, o față a apărut în partea de sus a geamului, cu susul în jos, uitându-se în carlingă.

Morris.

A părut surprins când ne-a văzut prima dată, apoi și-a ațintit privirea asupra președintelui și a rânjit. În acea clipă arăta ca un diavol, cu ochii strălucindu-i victorioși. Și-a înclinat puțin capul și și-a bâțâit degetele înainte să dispară din câmpul nostru vizual.

Următorul lucru pe care l-am văzut a fost mâna lui Morris, agitându-se din greu să lipească de geam un bulgăre de ceva ce părea a fi chit.

Președintele a reacționat imediat, apucându-mă de braț și trăgându-mă înapoi spre ușă.

— Explozibili! a strigat. Să plecăm de-aici!

• Fără scăpare

Președintele m-a împins afară din carlingă înaintea lui, aruncându-mă în camera de zi a echipajului și prăbușindu-mă pe unul dintre paturile din dreapta mea. M-am împiedicat, căzând pe un genunchi, dar președintele m-a prins și m-a ridicat în picioare.

— Nu te opri! a strigat. Ieși afară! Ieși afară!

M-a împins, închizând rapid ușa în urma lui și răcnind la mine să mă mișc mai repede în timp ce fugeam prin centrul de comunicații și ne îndreptam spre scări.

Am ajuns doar până la primele trepte când explozia s-a declanșat pe puntea superioară a avionului Air Force One.

Pentru o clipă, cât o bătaie a inimii, n-a mai fost aer în lume și pentru mine. Plămânii mi s-au golit, capul mi-a fost zdruncinat zdravăn și am simțit că mi se umflau ochii-n cap. Mi s-au înfundat urechile când sunetul exploziei a ajuns la ele și fiecare dintre încheieturile mele a trosnit și m-a durut de-mi venea să urlu. Apoi avionul s-a cutremurat în timp ce presiunea și căldura veneau grăbite spre noi ca un demon.

Un val puternic de energie a străbătut rapid carlinga, purtând cu el o grămadă haotică de șrapnel și resturi, un nor violent al distrugerii care sfărâma totul prin camera de odihnă a echipajului, arzând totul în cale. Ușa de la centrul de comunicații a cedat sub puterea lui, lăsând acea energie să umple camera, adunând bucăți de sticlă spartă, plastic și hârtie arzândă de pe unde trecea.

Ne aflam la jumătatea scărilor când forța exploziei ne-a ajuns. Până în acel moment și-a pierdut mult din intensitate, dar tot ne-a doborât și ne-a aruncat în coridorul de jos, unde am aterizat pe covorul bej și umed. Bucăți din camera echipajului și din cea a centrului de comunicații ne-au bombardat, lovind podeaua de parcă ar fi căzut o ploaie grea pe frunze.

Imediat, am încercat să mă ridic, dar nimic nu părea să funcționeze cum trebuia. Picioarele parcă-mi erau făcute din cauciuc moale, iar brațele îmi tremurau. Vederea mi-era încețoșată și de-abia mai puteam gândi.

Avionul s-a umplut de un fum foarte cald și de un miros groaznic de plastic arzând care mi-a iritat ochii și mi-a ajuns în gâtlej, făcându-mă să tușesc. Mi-am dus mâna la gură și m-am

oprit, de teamă că ne va trăda prezența, chiar dacă tot ce auzeam era un bâzâit strident în urechi.

Mi-am întors capul încet și lumea parcă s-a învârtit în jurul meu în timp ce mă resimțeam după efectele undei de șoc. Președintele zăcea lângă mine, încercând să se concentreze, dar îi curgeau lacrimi din ochi, privind în toate direcțiile. Și-a întins mâna spre mine ca să mă liniștească și am rămas nemișcați, unul lângă altul, încercând să ne revenim.

— … după noi, a spus președintele.

— Ce?

Am încercat să mă ridic și să mă aplec înspre el. Mi-am frecat fața cu amândouă mâinile, apoi mi-am băgat degetele-n urechi și le-am învârtit, simțind cum reintram cât de cât în normalitate.

— Am spus că vin după noi.

— Ar trebui să ne-ntoarcem?

Cu ceva efort, m-am întors ca să mă uit la ușa de siguranță, pe jumătate acoperită de fum și m-am cutremurat la gândul că o să ne întoarcem pe unde am venit.

— E prea riscant. Deja ne scufundăm. Președintele a tușit. Amândoi am văzut asta. Poate bulele de aer nici nu mai sunt. S-a oprit ca să-și șteargă ochii iritați. Am avut noroc c-am găsit ce-am găsit când am venit. Avionul ăsta va fi cu totul sub apă în curând. Explozia asta doar a înrăutățit situația.

— Atunci să ieșim pe ușa din lateral. De unde salutați lumea.

Președintele s-a ridicat în picioare și și-a pus o mână pe perete ca să se sprijine, uitându-se de-a lungul coridorului. Lacrimile-i curgeau pe obraji și-și tot strângea și închidea ochii, încercând să alunge efectele fumului usturător.

— O să vină după noi. Oskari, n-o să se oprească niciodată. Niciodată. A dat din cap. Dar nu vor să mă omoare, nu încă. Hazar a spus că vrea să…

Mi-am amintit ce-a spus Hazar despre împăierea președintelui și expunerea lui. Nu mă puteam gândi la ceva așa de sinistru.

S-a uitat la mine cu o expresie serioasă.

— Cred că a venit vremea să mă predau.

Arăta ca o epavă. Umerii îi erau lăsați și de-abia putea să se țină în picioare. Ochii îi erau umflați, roșii și plini de lacrimi, iar corpul i se zguduia în timp ce tușea ca să-și elimine fumul din plămâni. Pielea îi era acoperită de tăieturi, vânătăi și zgârieturi; arăta de parcă ar fi fost bătut. Puteam să pun pariu pe orice că

și eu arătam la fel și, cel mai probabil, vom renunța la luptă. Eram depășiți numeric, aveau arme mai multe și mai bune ca noi și ne băgaseră în colț; eram fără scăpare.

Dar îmi curgea sânge de vânător prin vene.

Aveam o zi și o noapte ca să aflu ce fel de bărbat eram. Trebuia să știu să ascult și să lupt cu înverșunare pentru prada mea. Nimic nu mi s-ar fi dat pe gratis.

Cuvintele lui Hamara.

„Un băiat a plecat în sălbăticie, dar un bărbat se va întoarce”.

M-am încruntat la președinte.

— Nu.

— Ce?

— Am spus „nu”. Am sânge de vânător în vine.

— S-a terminat, Oskari. Suntem terminați. Am tras destul. Tu poți să scapi după ce n-o să mai fiu – ieși pe ușa pe care ți-am arătat-o. Avionul s-a înclinat în timp ce îmi vorbea, trântindu-ne pe perete. O să le spun c-ai murit.

— Nu, i-am spus din nou, simțind cum mă părăsea teama.

Și eu suferisem destul, dar asta nu însemna că aveam de gând să fug. Timpul pentru fugă trecuse. Depășisem frica și aveam alte instincte.

— Domnule președinte! Vocea lui Hazar se auzea de pe puntea superioară, plutind spre scara încețoșată.

Ne-am privit, dar gheața care îmi cuprinsese măruntaiele mai devreme începuse să se topească.

— Domnule președinte! Vocea cântată s-a strecurat prin fum. Nu mă face să vin după tine.

— Trebuie să mă predau, a șoptit președintele. *Trebuie.* E singura cale de a te apăra.

S-a întors spre scări.

— Domnule președinte? Te ascunzi de mine?

— Nu. L-am prins de mână. *Nu e* singura cale. V-am mai spus, nu renunț la dumneavoastră. E timpul să luptăm.

— Să luptăm? S-a uitat din nou la mine. Cu ce? Cu arcul tău și cu săgețile?

— Tata-mi spunea mereu că sunt deștept. Mă simțeam bine știind că n-o să fug. Mă simțeam puternic și încrezător. Și dumneavoastră sunteți deștept, domnule președinte. Împreună îi putem învinge. Știu că putem. O dată pentru totdeauna.

— Cum? Ai vreo idee?

— Da, i-am spus. Urmați-mă.

• Planul de vânătoare

Hazar n-a mai strigat.

În avion s-a lăsat o tăcere stranie. Fumul și praful pluteau în aer, scânteind în lumina slabă care pătrundea prin marginile obloanelor închise. Apa picura. Scârțâitul ocazional al metalului se auzea în cabină. Din când în când ceva se deplasa, alunecând pe podea, în timp ce apa se infiltra în avion și îl împingea mai adânc spre pieire.

M-am ghemuit în întuneric, cu arcul pregătit, în capătul cel mai îndepărtat al apartamentului prezidențial. Era un joc de noroc, dar instinctele-mi spuneau că era un loc bun pentru confruntarea finală. Așa trebuia să fie.

Locul era puțin mai mic decât camera noastră de zi de-acasă și era triunghiular, ajungând la un unghi în spatele botului avionului. Două paturi erau așezate în așa fel încât părțile pe care se pune capul erau apropiate și acolo așteptam eu, ghemuit pe jos.

Tata mă învățase să folosesc mediul înconjurător ca un camuflaj, așa că asta am și făcut. Cearșafuri, perne, pernuțe și alte lucruri pe care le-am putut găsi erau împrăștiate pe podea ca să creeze umbre și forme înșelătoare. O grămadă în colțul strâmt al camerei nu imita copacii și ferigile, ci adunăturile dezordonate de resturi care erau împrăștiate în fiecare încăpere a avionului. Era locul perfect în care să mă ascund. Aici nimic nu părea neobișnuit.

Trebuia doar să aștept.

„Toc. Toc. Toc”.

Mi-am ridicat o mână și am făcut-o căuș în spatele urechii, întorcându-mi ușor capul.

„Toc. Toc”.

Cineva cobora pe scări din centrul de comunicații. Un om. Solid, dar călcând ușor, încercând să fie silențios.

Sunetul s-a oprit și mi-am închis ochii, ascultând.

M-am concentrat asupra respirației mele, forțându-mă să mă calmez.

„O inimă sigură înseamnă o mână sigură”.

Oricine-ar fi fost cel care coborâse pe scări, acum aștepta la ușa cabinetului medical. Mi l-am imaginat pe Morris cercetând camera aceea, știind unde să caute. Ar fi scotocit prin cele mai

evidente locuri de ascunzătoare la început – în spatele birourilor și al scaunelor, în dulapuri. Ar fi făcut la fel și în camera asta, fără să observe ceea ce era la vedere.

O izbucnire de paraziți audio a spart tăcerea. De scurtă durată și tare.

„Pssssssttttt!”

— L-ai găsit?

„Pssssssttttt!”

— Ce naiba faci acolo…?

— Șșșt! a venit replica, apoi stația radio a tăcut.

Avionul gemea și scârțâia într-o parte, făcând cabina să se cutremure. Resturile alunecau pe suprafețe și se trânteau zăngănind de pereți.

— La naiba, a spus cineva, apoi iar s-a făcut tăcere.

Doar picuratul apei se mai auzea.

Și scârțâitul unui pantof pe covor.

Venea Morris.

Nu era un vânător; de asta eram sigur. Puteam să merg de-a lungul coridorului și să trec de biroul președintelui fără să scot nici măcar un sunet. Dar Morris nu era în stare de așa ceva. Probabil credea că se descurca, dar pantofii îi scârțâiau pe covorul de lux, hainele îi fosneau când se atingea de perete și i se auzea respirația în aer. Ar fi putut foarte bine să și fluiere în timp ce se apropia.

Am știut când a ajuns în spatele ușii și mi-am ridicat arcul destul ca să pot trage coarda înapoi cât de mult posibil din acea poziție. Am respirat superficial și am așteptat. Am așteptat. Am așteptat.

Aveam sânge de vânător în vine.

Am văzut scântei în întuneric, iar fumul și praful sclipeau.

Ușa s-a frecat de covor în timp ce se deschidea, scoțând un sunet asemănător cu cel al valurilor blânde la malul unui lac. Pentru câteva clipe mi s-a părut că s-a deschis de una singură. N-a apărut nimeni. Apoi a apărut acolo, conturându-se în cadrul ușii, în timp ce se întorcea cu grijă într-o parte, oferind un loc cât mai mic de țintă.

Am știut imediat că nu era Morris. Morris era mai solid și părul îi era tăiat foarte scurt. Purta costum. Bărbatul acesta era îmbrăcat cu o geacă strâmtă și era mai slab și mai scund.

Hazar stătea cu spatele la zid, în timp ce se strecura prin cameră, cu pistolul ridicat.

— Acum! am șuierat ridicându-mă și trăgând de coarda arcului.

În timp ce mă ridicam, președintele a apăsat pe întrerupător, aprinzând toate luminile din cameră, făcându-l pe Hazar să clipească brusc. Dar m-a văzut, m-a zărit înainte de a fi orbit și și-a întors arma, apăsând pe trăgaci.

A tras de două ori, scoțând niște bubuituri îngrozitoare în camera aceea mică. Țeava s-a aprins, pistolul a făcut recul, iar gloanțele au lovit peretele, aproape de mine.

Nu m-am așteptat ca atacatorul nostru să reacționeze așa de rapid, așa că instinctul meu de supraviețuire a pus stăpânire pe mine, făcându-mă să mă strâmb și să dau drumul săgeții, care a căzut inofensivă pe podea. Când m-am mișcat, avionul s-a clătinat încă o dată, făcându-mă să-mi pierd echilibrul și să mă lovesc cu ceafa de masa de lemn din spatele meu. Am căzut ametit pe podea.

În același timp, președintele a sărit de pe biroul de după ușă și a învârtit un extinctor greu în fața lui Hazar. Dar mișcarea avionului l-a întrerupt și i-a dat lui Hazar destul timp ca să-și revină. A reacționat lăsându-se pe spate și ridicându-și mâna astfel încât extinctorul i-a atins doar antebrațul și l-a împins în perete. Imediat ce președintele a fost dezechilibrat de greutatea extinctorului, Hazar a intervenit și l-a lovit pe președinte în cap cu țeava pistolului, crăpându-i pielea și făcând-o să sângereze.

Prietenul meu a țipat de durere și și-a pus mâinile pe cap în timp ce se prăbușea pe podea, apoi Hazar s-a așezat peste el, țintuindu-l locului și apăsând pistolul sub urechea stângă a președintelui.

De unde stăteam, ametit și cu privirea încețoșată, l-am văzut pe Hazar scrâșnind din dinți și punându-și mâna stângă pe gâtul președintelui.

— În sfârșit, a mârâit acesta ca un animal care și-a prins, în cele din urmă, prada.

— Te rog, a spus președintele.

Hazar s-a uitat spre mine și am închis ochii, făcând pe mortul.

— Să nu…

Chiar și a șopti era un chin pentru președinte.

Am riscat și mi-am deschis un pic ochii, repoziționându-mi capul ca să văd ce se întâmpla. Hazar continua să-l țină pe președinte țintuit la podea, cu o mână pe gâtul lui și cu alta ținând pistolul. Se uita în jos, la el, arătându-și dinții, cu ochii larg deschiși din cauza furiei.

M-am folosit de șansa asta ca să-mi întind mâna după arc, strângându-mi degetele în jurul lui și trăgându-l mai aproape.

Hazar a apăsat mai tare cu pistolul pe capul președintelui și a inspirat adânc.

— Mi s-a ordonat să te prind viu, dar acum…

— Ordonat? Strânsoarea lui Hazar era așa de puternică încât vocea președintelui era răgușită. Ce… ordine? Ce naiba vrei de la mine?

— N-am timp de așa ceva.

Vocea lui Hazar era gravă și feroce.

— Spune-mi, a insistat el.

Hazar a rânjit și a apăsat pistolul mai tare, înfigându-l în pielea președintelui.

— Nu o să te ajute cu nimic acum, dar nu așa trebuia să fie.

— Spune-mi, a cerut președintele din nou, încercând să-și îndepărteze capul de pistol.

Hazar a inspirat adânc și și-a încordat fălcile în așa fel încât mușchii obrajilor i s-au umflat. Mi-a aruncat o privire, făcându-mă să-mi închid ochii, apoi a mârâit și și-a dres glasul.

— Trebuia să fii luat prizonier. Să fii filmat și imaginile să fie transmise live pe internet, fiecare moment al captivității tale trebuia să fie înregistrat.

— Ce?

Mi-am deschis ochii destul cât să-l văd pe Hazar aplecându-se, așa că fața îi era aproape lipită de cea a președintelui. Zâmbetul răutăcios de pe buze îmi spunea că începea să simtă că a câștigat. Și-a prins prada.

— După șapte zile vei fi decapitat, i-a spus. Imaginile vor îngrozi lumea și toți vor ști că Războiul împotriva Terorii nu s-a încheiat. Guvernul Statelor Unite va dubla finanțarea CIA-ului, extrădările ar putea reîncepe și toată lumea ar închide ochii la tortură și la interogatorii. *Acesta* a fost planul de vânătoare.

— Ce… naiba… ce fel de terorist ești tu? Credeam că ești… un fel de vânător.

— Asta crede idiotul de Morris. Hazar și-a întors capul spre mine, făcându-mă să-mi închid ochii încă o dată, dar era neatent. Se distra. Dar eu sunt mult mai mult decât atât, domnule președinte: eu sunt un intermediar. Aranjez lucruri. O să vă transform într-un martir. Toată lumea o să vă iubească. Statele Unite vor avea bugetul pentru antiterorism și e un vicepreședinte în culise care așteaptă să fie investit în funcția dumneavoastră.

— *El* știe despre asta? *Așa* aveți acces la informațiile din satelit? Și el e implicat în asta?

— Cine crezi că a plănuit totul? Și care vicepreședinte nu vrea să fie președinte? Dar pentru ca că se poată întâmpla acest lucru trebuie ca președintele să moară.

— Nu trebuie să faci asta, i-a spus președintele.

— Ai fi surprins să știi de câte ori am auzit vorbele astea. Foarte mulți oameni spun…

De undeva din adâncul avionului s-a auzit un mormăit lung și cavernos, ca plânsul unei bestii gigantice și totul s-a înălțat. Cabina s-a ridicat mai sus, iar coada s-a scufundat mai adânc, făcând botul avionului să se înalțe și să se strâmbe.

Am deschis ochii la timp ca să-l văd pe Hazar aruncat într-o parte de pe președinte, cu pistolul ridicat în așa fel încât gura pistolului era îndreptată spre peretele opus.

Profitând de șansă, președintele s-a trezit ca un animal sălbatic. A fost ca și cum ultimele ore în care s-a tot temut pentru viața lui au deblocat ceva din el și acel ceva era gata să fie eliberat. A scos cel mai îngrozitor strigăt și a izbucnit cu o neașteptată putere și agresivitate. S-a întors și s-a aruncat peste Hazar, prinzându-i brațul cu pistolul cu o mână și folosind-o pe cealaltă ca să-i care pumni în cap.

— Nu o să mor! a strigat în timp ce-i trăgea pumni lui Hazar. Nu o să mor!

M-am ridicat repede-n picioare și m-am grăbit să trec peste podeaua plină cu resturi, dar președintele se descurca și fără mine. Hazar a scăpat arma din mână și încerca să se apere. Președintele era ca un nebun, lovindu-l în repetate rânduri cu amândoi pumnii, până când Hazar n-a mai mișcat deloc. Numai atunci președintele s-a ridicat, în sfârșit, și a făcut un pas în spate ca să se uite la Hazar.

— Întâi bodyguardul, apoi vicepreședintele. Cine urmează?

Umerii i se ridicau și coborau din cauza faptului că respira furios, iar fața îi era schimonosită de expresia îngrozitoare a mâniei.

— L-ați terminat, i-am spus.

Președintele s-a uitat la mine și s-a scuturat, de parcă ar fi vrut să izgonească demonul care l-a posedat. Și-a închis ochii și a oftat prelung, iar când și i-a deschis din nou, părea normal. Speriat și confuz, la fel ca omul care a ieșit din capsula de salvare noaptea trecută.

— Crezi… crezi că a murit?

M-am ghemuit lângă Hazar și mi-am pus degetul arătător sub nasul lui, simțindu-i căldura respirației.

— Nu, am dat din cap. Doar a leșinat.

— Morris ar fi fost mândru de mine, mi-a spus, dregându-și glasul.

— *Eu* sunt mândru de dumneavoastră.

Stația radio de la brâul lui Hazar a emis o izbucnire de paraziți audio, făcându-ne pe amândoi să ne sucim capetele ca să ne uităm la ea.

„Bzzzzzzttttttttttt!”

— Hazar? Vocea șoptită a lui Morris s-a auzit sâsâind prin cameră. Hazar? Ce se-ntâmplă? Hazar? *Hazar*? La naiba!

Stația radio s-a închis.

— A auzit împușcăturile, i-am spus președintelui. Știe că ceva nu e în regulă.

Președintele a făcut ochii cât cepele și s-a lovit de perete când avionul a scârțâit și s-a mișcat din nou. S-a sprijinit cu un singur braț, apoi a început să ridice păturile și pernele, aruncându-le deoparte.

— Ce faceți?

— Arma, a spus el. Trebuie s-o găsim.

— Lăsați arma, i-am spus, trebuie să faceți ceva cu *el.* Legați-l sau faceți-i ceva. Se poate trezi oricând.

— Dar Morris?

— Lăsați-l în seama mea. Am scos o săgeată din tolba din spate. O să-l vânez.

— Ce? Nu, Oskari, e prea periculos.

Am crezut că văd îndoială în ochii lui, chiar și după ce am trecut prin atâtea, și o scânteie de furie și dezamăgire s-a aprins în mine. Mi-a trezit toate emoțiile care m-au încercat atunci

când am stat pe platformă, văzând fețele tuturor în timp ce încercam să trag de arc.

— De ce nimeni nu crede că pot s-o fac?

— Nu e vorba de *asta.* Doar că nu vreau să ți se întâmple ceva rău, Oskari.

Și-a întins mâna ca să mă oprească, dar deja mă îndreptam spre ușă.

• Partida finală

Mi-am imaginat că vânam în pădurea din spatele casei pe timp de noapte. Dar, în loc de copaci și de tufe care să-mi blocheze calea, erau scaune răsturnate și grămezi de hârtii. În loc să mă strecor printre bolovani și să cobor în liniște pe pante pline cu noroi, trebuia să ocolesc genți și laptopuri sparte și să merg pe o podea cu un covor ud care aluneca spre coada avionului.

Eram pregătit cu arcul în mână și cu săgeata potrivită.

Eram din nou un vânător. Nu mai fugeam, nu-mi mai era frică.

Morris era prada mea.

M-am concentrat asupra respirației mele, încetinind-o și stabilizând-o, mișcându-mă cu doar câțiva milimetri o dată, fără să fac zgomot. Pluteam ca o fantomă când am trecut de biroul președintelui și m-am aventurat mai adânc în întuneric.

Obloanele au rămas trase, acoperind geamurile, nelăsând nimic să intre în cabină, cu excepția celor mai înguste raze de lumină. Fumul și praful dansau în aer.

El era acolo. Puteam să-i aud respirația și sunetul înăbușit al pantofilor lui pe covor.

Acolo.

Aproape.

La o distanță de aproximativ un metru.

Ușa de siguranță pe care președintele a închis-o când am intrat în avion era acum deschisă. Am lăsat-o așa când ne-am pregătit capcana, încurajându-i pe cei doi bărbați să se despartă, iar ei căzuseră în plasă. Morris era după ușă, în sala de ședință, pe unde am venit.

„Zdrang!”

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama de la ce venea acel sunet. Obloanele. Morris ridica obloanele.

„Zdrang!”

Încerca să-mi ia avantajul pe care mi-l oferea întunericul.

„Zdrang!”

Lumina a pătruns în cabină.

— Nu te mai ascunde în întuneric, domnule președinte. E timpul să te-arăți.

Vocea lui înceată s-a strecurat de-a lungul coridorului ca murmurul unui spirit malefic.

M-am oprit și m-am dus în lateral, în cabinetul medical, rămânând nemișcat și ascultând.

„Zdrang!”

— Știi că o să te găsesc.

Am ridicat arcul și am tras de coardă, concentrându-mă la ceea ce aveam de făcut. Era care pe care. Trebuia s-o fac. Săgeata mea trebuia să zboare bine.

„Zdrang!”

— Nu mai ai unde să te ascunzi, domnule președinte.

Coarda s-a tot tras înapoi de parcă ar fi știut că aveam nevoie mai mult ca niciodată. A trecut de umărul meu și pe lângă piept. Mâna stângă îmi strângea arcul ca o menghină, brațul îmi era ca un lemn tare. Coarda mă tăia la degetele mâinii stângi cu cât o trăgeam mai în spate. Mi-a ajuns la vârful nasului fără să se clatine. Apoi a ajuns în spate atât de mult cât putea un om să tragă.

Coarda mi-a ajuns lângă obraz și arcul era întins la maximum. Dar nu m-a cuprins niciun val de emoții și respirația nu mi s-a accelerat. Am făcut-o: am tras de arc. Dar nu era vreme de sărbătoare; era vremea să vânez.

Iar vânatul e o chestiune serioasă.

Pantoful de piele scârțâia pe covor. De data asta, afară, pe culoar.

„Zdrang!”

Am ieșit prin lateral din cabinetul medical și l-am înfruntat. Trebuia să fac doar un pas și arcul a rămas stabil în mâna mea, coarda mi-era lângă obraz, săgeata, între degete.

Morris m-a văzut imediat. A făcut un pas spre mine, apoi a ezitat și s-a holbat confuz la mine.

Așa că am tras în el.

Am dat drumul săgeții, cu putere și cu precizie, și a zburat spre el de-a lungul culoarului, dar parcă o vedeam cu încetinitorul. I-am observat fiecare vibrație a lemnului și fiecare unduire a penelor în zbor. Era ca un proiectil mortal, îndreptându-se spre țintă.

L-a nimerit în piept. O lovitură perfectă.

Dar nu i-a făcut nimic. L-a lovit pe Morris chiar în zona inimii și a ricoșat ca un băț aruncat de un copil.

Morris a făcut un pas înapoi, speriat, apoi s-a oprit și s-a uitat în jos. Când și-a ridicat privirea spre mine, ochii i-au sclipit și buzele i s-au curbat.

— Ia te uită, a spus el, coborându-și puțin pistolul. Urmele lăsate de încălțările mici.

M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred. Am vânat, m-am ascuns și am tras de arc atât cât se putea, dar Morris încă stătea în picioare. Am dat greș.

— Mi-ai făcut ceva necazuri, puștiule, dar acum e timpul să-i lași pe adulți să-și vadă de treabă.

— Asta era valabil ieri, m-am trezit zicându-i.

— Ce spui?

Am înghițit în sec și am simțit cum mă cuprinde din nou furia.

— Am spus: „Asta era valabil ieri”. Dar astăzi e ziua mea de naștere.

Mi-am întins mâna peste umăr și am scos ultima săgeată din tolbă.

Morris m-a privit, tot cu rânjetul pe buze.

— Așa, și? De ce ar trebui să-mi pese?

Am potrivit săgeata și am ridicat arcul.

— Pentru că astăzi e ziua în care devin bărbat.

— Vorbești serios? A dat din cap. Un arc și o săgeată împotriva unui Kevlar? Doamne, tu probabil nici nu știi ce-i asta, nu-i așa? Și-a lovit ușor pieptul cu mâna stângă. Vestă. Antiglonț. Idiotule!

Am început să trag de coardă înapoi.

— Mă bucur că ai devenit bărbat azi, mi-a spus Morris, dând să-și ridice arma. Pentru că asta înseamnă că nu o să ucid un…

Rânjetul i-a dispărut într-o clipită. Ochii i s-au deschis larg și i s-a schimbat culoarea din obraji.

— … un… Corpul i s-a zguduit de parcă ar fi primit un pumn… un… Și-a pus mâna pe piept și a scos un zgomot ciudat de sufocare în timp ce cădea în genunchi… un… copil.

Morris a îngenuncheat în fața mea, legănându-se dintr-o parte în alta, apoi tot corpul i s-a încordat, de parcă ar fi fost electrocutat. A căzut brusc în stânga, dând drumul armei și alunecând cu spatele pe perete.

Eu încă stăteam acolo, cu arcul întins, când președintele a venit, mai mult alunecând decât alergând pe culoarul înclinat din spatele meu. S-a izbit de mine, făcându-mă să scap săgeata,

care a alunecat și a dispărut printre resturile care s-au îngrămădit lângă peretele opus.

— Oskari, ești bine? S-a oprit lângă mine și mi-a pus o mână pe braț, îndemnându-mă să las arcul în jos. Doamne, Oskari, tu chiar ai curaj. Tocmai l-ai înfruntat pe Morris, un membru al detașamentului de securitate al președintelui. Tipii ăștia sunt foarte tari, iar el era cel mai tare dintre ei.

— Eu… ce…? L-am omorât?

Nu înțelegeam ce se întâmpla.

— Era deja mort, mi-a spus președintele. Bucata de glonț de lângă inima lui, ți-amintești? Toată agitația asta probabil l-a mișcat și…

— L-am omorât? l-am întrebat din nou, întorcându-mă și holbându-mă la el.

Chipul i s-a îmblânzit.

— Nu, Oskari. Era deja mort. Crede-mă.

Avionul a scârțâit prelung sub noi, mai puternic decât îl auziserăm până atunci și s-a înclinat pentru ultima dată înainte de a aluneca înapoi în lac.

Sunetul apei care țâșnea a umplut cabina și ne-am uitat de-a lungul culoarului ca să o vedem cum crește și ajunge până la noi. Air Force One era gata să alunece de lângă mal și să dispară în adâncurile lacului.

— Ne scufundăm! a strigat președintele. Trebuie să plecăm de-aici!

• Sfârșitul jocului

— Dar Hazar? am strigat în timp ce ne grăbeam spre biroul președintelui. L-ați legat?

— Da.

— O să se înece.

— Nu mai putem face nimic în legătură cu asta acum, mi-a răspuns. N-avem timp. Trebuie să ne salvăm pe noi. S-a oprit lângă ieșire și a pus mâna pe levierul roșu. Oskari, tu ești mai important. Hazar va trebui să-și încerce norocul.

A răsucit levierul și a deschis ușa, lăsând să intre un curent de aer rece care duhnea a combustibil.

Dar mai era ceva – sunetul unui elicopter care plana deasupra capetelor noastre. Am uitat complet de el pentru că nu îl auzeam în aeronava închisă, dar acum mă făcea să ezit. Oamenii lui Hazar încă erau acolo sus, așteptându-l pe șeful lor.

— Sări! a strigat președintele.

M-am uitat în jos, la suprafața lacului.

— Acum!

M-a împins în afară.

Cu arcul în mână, am intrat în apă cufundându-mă, în timp ce președintele se zbătea lângă mine. Am ieșit împreună la suprafață ca să luăm o gură de aer urât mirositor și am înotat mai departe de avion, îndreptându-ne spre mal.

Elicopterul a continuat să planeze deasupra noastră, așteptând în van ca Hazar să-și încheie misiunea.

— Trebuie să ne scufundăm mai adânc, i-am spus. O să ne vadă.

Președintele a dat din cap și am inspirat adânc înainte să ne scufundăm și să înotăm cât de departe puteam, până când trebuia să ieșim din nou la suprafață. Când ne-am îndepărtat câțiva metri, m-am ridicat ca să respir și m-am uitat în spate ca să văd cum avionul dispărea încet în lac. Coada, care fusese odată mândră, cu steagul Statelor Unite inscripționat pe ea, dispăruse, iar zona arsă de pe spatele avionului era și ea scufundată și ascunsă vederii. Era ca și cum lacul ar fi înghițit avionul Air Force One.

M-am scufundat din nou și am privit prin întunericul de nepătruns cum corpul masiv al aeronavei se ducea la fund ca o fiară muribundă. Lacul părea să fiarbă, din cauza bulelor care se

agitau în jurul aeronavei, aceleași bule de aer care ne salvaseră viețile. Luminile au continuat să pâlpâie și să licărească, sclipind când roșii, când verzi, când galbene. Dar multe nu mai erau la vedere, nu mai străpungeau întunericul în care se afundau. În câteva minute, avionul avea să ajungă pe fundul lacului, luându-i pe Hazar și pe Morris cu el.

Când am ieșit din nou la suprafață, președintele s-a uitat și el înapoi, la avionul lui. Tot ce era în spatele aripilor a dispărut; la vedere mai era doar partea din față a aeronavei, unde erau situate biroul și apartamentul lui și, deasupra, centrul de comunicații și carlinga.

Elicopterul a continuat să planeze deasupra noastră, făcând unde pe lac.

— Haideți, i-am spus, tremurând. Nu putem să-i lăsăm să ne vadă.

Președintele s-a mai uitat o clipă, apoi s-a scufundat și m-a urmat în timp ce înotam spre mal, trecând pe sub nenumărații pești morți care sclipeau ca argintul pe valurile de deasupra noastră.

Apa era uleioasă din cauza combustibilului și, de fiecare dată când ne ridicam să respirăm, duhoarea îmi irita nările și mă amețea. Dar, când ne-am apropiat de mai, s-a diminuat, fiind spălată încetul cu încetul de pe pielea și de pe hainele noastre de fiecare scufundare.

Nu-mi venea să cred că îi învinseserăm pe Hazar și pe Morris – dar, în același timp, nu mă puteam abține să nu mă gândesc la Hazar, legat în apartamentul președintelui, cuprins de panică în timp ce avionul îl trăgea spre moarte. Dar mai era ceva: prezența continuă a oamenilor din elicopter. Ajungea ca unul dintre ei să privească apa și ne-ar fi văzut.

Când am ajuns aproape de mal, m-am uitat înapoi ca să văd elicopterul survolând peste ce a mai rămas din avion. Aproape dispăruse – ușa din care am sărit se afla sub apă, iar botul avionului era la un unghi mai mare, arătând spre vârfurile copacilor piperniciți de pe insulița din lac care a ținut Air Force One pe linia de plutire în timpul nopții.

Dar ceva mi-a atras atenția.

Un fel de mișcare.

Am clipit ca să-mi înlătur apa din ochi și m-am uitat din nou. Poate era o pasăre curioasă sau resturi ridicate de curentul de aer creat de elicopter.

Dar a revenit. O mișcare în geamul carlingii avionului.

— Ce-i aia? am întrebat, ștergându-mi fața, încercând să-mi limpezesc privirea.

Președintele s-a oprit lângă mine și s-a întors ca să privească și el.

— Nu văd nici...

Ceva părea să crească din geam. O formă neagră care se cățăra ca o molie ieșind din crisalidă.

— Hazar, am spus. Numai el putea să fie.

— Dar l-am legat.

— Nu destul de bine.

În timp ce-l priveam, Hazar a ieșit prin geamul spart al carlingii și s-a târât pe botul avionului. S-a oprit, apoi s-a ridicat în picioare și s-a uitat peste lac, în direcția noastră.

— Nu are cum să ne vadă, a spus președintele.

Dar Hazar și-a ridicat o mână și a îndreptat-o chiar spre noi, apoi s-a întors și le-a făcut semn oamenilor din elicopter.

— Ba are, i-am spus.

Unul dintre soldați s-a aplecat în afară și i-a dat ceva lui Hazar. O parte dintr-o armă pe care o mai văzuserăm.

— Începeți să înotați, am spus. Acum.

Amândoi ne-am întors și am pornit înot cât puteam de repede spre mal. Știam ce urma să facă Hazar. Ar fi asamblat pușca aceea, montând-o bucată cu bucată; nu i-ar fi luat mult timp.

— Mai repede! i-am strigat președintelui, care rămânea în urmă.

Amândoi eram epuizați, dar ceva mă ajuta să înot mai repede – știam ce bun țintaș era Hazar. Îl văzusem pe Patu fugind ca să-și scape viața și dând greș.

Am ajuns în apele puțin adânci și am călcat pe pământul moale, grăbindu-ne spre mal. Malul noroios era un spațiu deschis și gol pe aproximativ douăzeci de metri până unde începea pădurea. Din loc în loc, grămezi de lemne purtate de apă zăceau ca niște oase, iar pietre colțuroase și bolovani erau împrăștiați în noroi de parcă ar fi căzut din cer. Acele pietre uriașe erau singurele ascunzători de care puteam beneficia între mal și pădure.

— Mergeți mai departe! am strigat. Spre pietre!

Am fugit și ne-am împiedicat de o grămadă de bolovani de culoare cenușie-închisă când am ajuns la ei și ne-am lăsat în jos ca să ne ascundem, în timp ce primul glonț tras de Hazar a lovit pământul pe la jumătatea malului. A șuierat pe lângă noi și a lovit noroiul cu un troscăit slab, împrăștiind o mulțime de stropi de noroi în aerul cenușiu. Sunetul împușcăturii a ajuns la noi cu o fracțiune de secundă mai târziu, un „POC!” tare al cărui ecou s-a auzit în jurul lacului, trimițând păsările în cer, deasupra copacilor.

Dacă am fi fost mai lenți, glonțul l-ar fi nimerit pe președinte.

— A ieșit? a întrebat președintele. Cum naiba a ieșit?

— Nu contează, i-am spus. Nu e important.

M-am târât pe pământ și am riscat să arunc o privire printr-un loc gol și strâmt dintre două pietre. Elicopterul era tot acolo, survolând, iar Hazar stătea lângă geamul carlingii avionului, cu pușca la umăr.

Atât am văzut până când m-am retras. Și bine am făcut, pentru că Hazar m-a observat. În timp ce mă dădeam înapoi, un glonț a lovit spațiul dintre pietre, împrăștiind fragmente ascuțite și trecând mai departe, până când a căzut în noroiul de lângă mine cu zgomot.

Încă o dată, sunetul împușcăturii a pocnit în aer cu o secundă mai târziu.

— Are o lunetă bună, am spus. Și e un bun țintaș.

— Of, Doamne, a spus președintele. O să se termine vreodată nebunia asta?

— Da, i-am spus. O să se termine.

Dac-am fi încercat să ajungem la copaci, Hazar ne-ar fi omorât. Dac-am fi încercat să ajungem la apă, Hazar ne-ar fi omorât. Dac-am fi rămas pe loc, Hazar s-ar fi urcat în elicopter și ar fi venit după noi.

Nu ne rămânea decât să atacăm.

Mi-am amintit ce mă învățase tata, ce mi-a reamintit în ziua precedentă când m-a condus până la Locul cu cranii. Cele mai importante două lucruri. Cuțitul meu și trusa mea de făcut focul.

„Atâta timp cât ai aceste două lucruri, poți să supraviețuiești oriunde și în orice condiții. Poartă-le cu tine tot timpul. Nu le pune niciodată în rucsac și nu le pierde. Acolo, pot să facă diferența dintre viață și moarte”.

Cuțitul meu și trusa mea de făcut focul.

Și arcul meu.

— Am o idee, i-am spus președintelui. Dați-mi un băț.

— Ce?

— Un *băț.* De lungimea unei săgeți.

În timp ce președintele se târa până la grămada de lemne purtate de apă din spatele nostru, eu mi-am scos cuțitul din teacă și l-am pus pe pământ în fața mea. Apoi mi-am scos trusa de făcut focul din buzunarul cu fermoar, simțindu-mă ușurat când am văzut că tubul impermeabil era încă bine închis.

— Ăsta e bun? a întrebat președintele, ridicând un băț puțin cam strâmb.

— Va trebui să fie.

L-am scurtat cu cuțitul și apoi l-am crestat. L-am ascuțit iute la un capăt cu două sau trei tăieturi rapide. După ce-am terminat cu asta, am tăiat o fâșie îngustă din tivul cămășii mele și am ținut-o între dinți, în timp ce răsuceam tubul impermeabil ca să-l deschid.

— Cuțitul și trusa de făcut focul, a spus președintele, începând să înțeleagă.

Am dat din cap fără să-l privesc și am scos chibriturile rezistente la apă și vânt.

— Se pare că asta e o urgență, nu-i așa? a întrebat președintele.

— Așa e, i-am spus printre dinții strânși.

Am deschis capacul recipientului galben și am scos patru chibrituri.

Le-am pus în jurul capătului ascuțit al săgeții și le-am ținut cu mâna stângă, folosindu-mă de cea dreaptă ca să-mi scot fâșia de cămașă din gură. Înfășurând bumbacul în jurul chibriturilor, le-am legat de băț cu un nod simplu, apoi am potrivit înlocuitorul de săgeată pe arc.

Coada săgeții nu avea pene, iar bățul era prea strâmb ca să zboare drept, dar am sperat că va fi suficient de bun. Era tot ce ne rămăsese.

Așezându-mă în genunchi, am tras arcul înapoi, scrâșnind din dinți și invocând toată puterea care îmi mai rămăsese. Brațele mi-au tremurat, dar mi-am folosit fiecare strop de energie. Trebuia să nu dau greș. Era ultima noastră șansă.

Când coarda mi-a atins obrazul pentru a doua oară în acea zi, am știut că planul meu va funcționa.

— Aprindeți-l, i-am spus, lăsându-mă pe spate, îndreptând săgeata spre cer.

Președintele ținea deja un chibrit în mână lovindu-l de o parte a recipientului. Când l-a atins de vârful săgeții, celelalte patru chibrituri au pâlpâit cu un sunet șoptit. Le-am privit până când am fost sigur că s-au aprins, apoi am dat drumul corzii.

Fără pene, săgeata s-a învârtit și s-a sucit în timp ce zbura, dar a zburat sus. Propulsată de toată puterea arcului, a urcat tot mai sus, zburând în semicerc pe deasupra pietrelor, a noroiului și a lacului, până când, într-un final, a început să coboare, căzând dincolo de câmpul meu vizual.

Apoi, mai tare decât sunetul elicopterului, am auzit un „PUF!” specific combustibilului care ia foc și flăcări uriașe au sărit în zare, deasupra bolovanilor.

— A funcționat, am șoptit și m-am dus până la spațiul gol dintre pietre.

Ceea ce am văzut prin acel spațiu liber părea desprins din iad.

— Priviți!

L-am apucat de braț pe președinte și împreună am stat să vedem suprafața lacului arzând și zbătându-se sub un uriaș zid de flăcări. În fața noastră ardea totul, pâlpâind în unele locuri, erupând în alte locuri coloane uriașe de fum. Infernul prinsese viață, alergând dintr-un loc în altul pe lac, arzând cu poftă fiecare strop de combustibil croindu-și drum spre avion.

Nu puteam să-l vedem pe Hazar. Flăcările erau prea mari. Dar priveam elicopterul. Vedeam palele elicei aținând focul, în timp ce aparatul de zbor încerca să se ridice pe cer, dar era prea târziu. Focul ardea cu repeziciune și era prea încins ca să supraviețuiască ceva. A cuprins avionul, înghițind corpul lui acoperit de combustibil, folosind fiecare spațiu cu aer, grăbindu-se să ajungă la rezervoare și detunându-l cu o erupție uriașă.

Elicopterul a fost înghițit de mingea de foc și învăluit de norul negru-portocaliu care se ridica spre cer. S-a rotit și s-a lovit, apoi a explodat și el, sărind în aer într-o mie de bucăți.

Căldura și suflul exploziei s-au întins pe suprafața lacului, acoperind malul cu resturi. Bucăți de metal și de plastic au fost aruncate în toate direcțiile ca o mie de gloanțe. Pietrele ne-au ferit de majoritatea lor, dar n-au putut să ne apere de valul

cutremurător care ne-a doborât din picioare. Nici să ne protejeze de ploaia de fragmente care cădea din cerul infernal și în flăcări, lovind noroiul și împrăștiindu-se printre copacii de dincolo de el.

Locul s-a umplut de căldură, de zgomot și de fum, iar în mijlocul uraganului de foc, am simțit o lovitură puternică în cap și durere pentru o clipă.

• Tradiția e tradiție

N-am gândit și n-am simțit nimic, doar am căzut încet printr-un spațiu nesfârșit. Dar golul a fost umplut repede de mirosul combustibilului arzând. Un miros îngrozitor de urât care mi se strecura în gât și-mi afuma plămânii. Mă zgâria de parc-ar fi avut unghii și mă făcea să tușesc. Pe lângă asta, îmi zvâcnea puțin și ceafa și mi-am amintit că m-am lovit acolo când… când a fost asta? Ieri? Acum un an?

Nu, nu așa de demult. În apartamentul președintelui. Am sărit ca să distrag atenția unui om pe nume Hazar și…

— Domnule președinte? Am deschis ochii și m-am ridicat. Domnule președinte?

Zăcea lângă mine, lipit de stânci și ghemuit. Fața îi era acoperită și mâinile îi ascundeau capul.

— Domnule președinte?

Fumul plutea în jurul nostru, gros și negru, iar pământul era plin de bucăți strâmbe de metal și de plastic rupt. Pârâitul flăcărilor m-a făcut să mă uit în spate și să văd un șir de focuri mici arzând lângă copaci, amintindu-mi că avionul s-a prăbușit noaptea trecută. Grămezile de lemn purtat de apă ardeau și ele, de parcă toată lumea ar fi luat foc.

— Domnule președinte? Sunteți viu?

Nu puteam să gândesc logic. Zăpăcit de explozia răsunătoare, mă simțeam ca și cum creierul mi-ar fi fost zguduit în cap și totul era încețoșat. Dar mai era ceva: un sunet familiar care se auzea tot mai tare cu fiecare secundă.

„Toca-toca-toca”.

Un elicopter.

„NU!” Acest cuvânt îmi răsuna în minte. Nu aveau cum să fi supraviețuit. I-am văzut explodând… i-am văzut arzând și explodând într-o mie de bucățele. Nici măcar Hazar n-ar fi putut rămâne în viață în asemenea condiții.

Sunetul s-a auzit mai aproape, bocănind deasupra lacului spre noi, și m-am lăsat pe spate ca să văd două elicoptere zburând unul lângă altul.

Alți vânători. Alți oameni care veneau să-mi ia prietenul.

M-am chinuit să mă ridic în picioare, clătinându-mă din cauza amețelii și punându-mi o mână pe pietre ca să mă sprijin, în

timp ce le priveam ajungând la mal și plutind ca niște gigantice insecte negre.

Fumul se învârtea în tornade sub ele, în timp ce frânghiile s-au lăsat în jos de pe fiecare parte și niște oameni în negru s-au coborât rapid, înarmați cu puști de asalt și pistoale mitralieră.

— Nu, am spus, îndepărtându-mă de stânci și mergând împleticit spre spațiul gol ca să-i întâlnesc.

Nu aveau să pună mâna pe el. Era al meu. Nu. Mi-am întins mâna în jos ca să apuc mânerul cuțitului și să-l scot din teacă. Nu.

— E-n ordine, mi-a spus o voce din spatele meu și m-am întors ca să-l văd pe președinte. Fața îi era însângerată și hainele îi erau ferfeniță. Și-a întins mâna și a pus-o pe a mea, oprindu-mă să-mi scot cuțitul. Băieții ăștia sunt de partea mea.

Am încercat să scot cuțitul oricum, dar mi-a ținut mâna cu fermitate și a dat din cap.

— Oskari, ne-au găsit. Asta-i echipa de salvare. E timpul să mergem acasă.

Dincolo de stânci, aproape de limita apei, trei dintre soldați au rămas pe pământul de lângă elicopter, supraveghind în diferite direcții, veghind în caz de pericol. Alți patru s-au grăbit spre noi cu armele îndreptate spre mine. În timp ce se apropiau, președintele a înaintat șchiopătând și a ridicat o mână.

— Mă bucur să te văd. Jos armele, căpitane, a spus, dar vocea lui era înceată și i-au ignorat ordinul.

S-au mișcat printre noi, escortându-l pe președinte mai departe, în timp ce unii continuau să-și țină armele îndreptate spre mine, și m-am întrebat dacă într-adevăr veniseră să ne salveze. Poate erau alți oameni de-ai lui Hazar.

— Am spus: Jos armele, căpitane, i-a ordonat președintele, ridicându-și vocea și ferindu-se de ei. Și aveți mare grijă de tânărul acesta. S-a întors la mine și i-a dat la o parte pe soldați ca să-și pună o mână pe umărul meu. Dacă nu era el, ați fi avut un nou președinte acum.

Căpitanul s-a uitat în jos la mine cu o privire serioasă.

Avea o față pătrățoasă și părul tuns foarte scurt. Fruntea îi era ridată pentru că se încrunta și a dat repede din cap spre mine înainte să se uite din nou la președinte.

— Domnule, vă rog să veniți cu noi. Pe aeroportul Rovaniemi vă așteaptă un avion care să vă ducă la Helsinki.

Președintele a dat din cap și s-a uitat la mine, asigurându-mă că totul era în ordine, și soldații ne-au înconjurat în timp ce așteptam ca unul dintre elicoptere să aterizeze. Când a atins pământul, bărbații ne-au escortat de-a lungul malului spre limita apei.

— Așteptați! am spus, amintindu-mi brusc ceva. Arcul meu!

Unul dintre soldați s-a întors să mă prindă, dar președintele l-a oprit, spunându-i:

— Lasă-l să se ducă.

Am fugit până la pietre și am căutat printre bețe și alte resturi, până când am găsit arcul pe care Hamara mi-l înmânase pe platformă cu o zi în urmă. Nu-mi venea să cred că doar cu o zi în urmă l-am lăsat în urmă pe tata și m-am aventurat singur în pădure.

— Nu puteai să-l uiți, mi-a spus președintele, privind în jos la arc, în timp ce urcam la bordul elicopterului.

Am stat față-n față și soldații ne-au legat de scaune. Mi-am pus arcul pe genunchi și m-am uitat la președintele lovit și învinețit. În câteva secunde, elicopterul s-a ridicat de pe pământ, la mare înălțime deasupra lacului, apoi s-a întors, și-a lăsat botul în jos și-a zburat grăbit peste copaci.

— Vreau să contactezi Pentagonul și să fie arestat vicepreședintele, i-a spus președintele căpitanului. Acum. Nu mai vorbea ca președintele meu; vorbea ca un om care era obișnuit să dea ordine, nu ca unul care avea nevoie să fie călăuzit prin sălbăticie.

— Da, domnule.

Căpitanul vorbea la aparatului lui de comunicație, transmițând mesajul.

— Și nu o să mergem la Rovaniemi.

Președintele și-a ținut ochii ațintiți spre mine în timp ce striga ca să acopere zgomotul elicopterului.

— Domnule, acestea sunt ordinele noastre, a spus căpitanul. De acolo o să fiți dus la…

— Nu mergem acolo. Tot nu se uita la soldați. Întâi îl ducem pe Oskari acasă.

— Domnule, dacă vă referiți la acest băiat, putem să-l ducem acasă după…

— Știu că-ți faci doar datoria, căpitane. Președintele și-a mutat privirea ca să se uite la soldatul care stătea lângă el.

Avea o privire care-l descuraja pe bărbat. Dar amintește-ți cine sunt. Primești ordine de la mine și eu îți ordon să-l duci acasă pe acest tânăr. Măcar atât pot face și eu pentru el.

Căpitanul a tăcut.

— Înțelegi?

— Da, domnule, da, domnule. Hm… unde este mai exact? Trebuie să știm unde este acest „acasă”, domnule.

Președintele s-a uitat la mine și a ridicat din sprâncene.

— Oskari, unde vrei să mergem?

— La Locul cu cranii.

— La *ce*?

Președintele a părut surprins și s-a aplecat mai aproape de mine de parcă nu m-ar fi auzit bine.

— La Locul cu cranii, am repetat. Acolo mă va aștepta tata.

— Mi s-a părut că asta ai spus. Pare un loc important.

— Este.

Președintele a dat din cap și s-a întors spre căpitan.

— L-ai auzit pe domnul. Du-ne la Locul cu cranii.

— Hm. Aveți coordonatele acestui loc? a întrebat căpitanul.

— La sud-est de lac, am spus.

Căpitanul a spus indicațiile în microfon, transmițându-le pilotului. Imediat, elicopterul s-a înclinat spre est.

— N-aveți coordonate? a întrebat căpitanul. Nimic altceva?

Am dat din cap, întrebându-mă cum i-aș putea explica unde trebuia să mergem.

— Așteptați, i-am spus, desfăcându-mi centura scaunului și întorcându-mă ca să mă uit pe geamul din spatele meu.

Sălbăticia rămânea în urma noastră cu o viteză incredibilă în timp ce treceam pe deasupra vârfurilor copacilor. Holbându-mă la vasta întindere de copaci și munți din jurul nostru, am căutat ceva familiar.

— Hai în carlingă, mi-a spus președintele, dezlegându-se și conducându-mă mai în față.

— Domnule, l-a avertizat căpitanul, chiar trebuie să vă rog să… O privire a președintelui a fost de-ajuns. S-a oprit din ce zicea, a dat din cap și a salutat. Da, domnule.

Am mers în față, în carlingă, uitându-ne peste umărul pilotului, văzând lacul Tuonela dedesubt. De la acea înălțime arăta chiar mai mare decât mi l-am imaginat. Ca marea. Ceața se risipise și lumina slabă a soarelui sclipea pe suprafața lui.

Aproape de mal, apa încă ardea și era o formă neagră care plutea sub suprafață.

Mi-am ridicat privirea spre președinte și am știut că se gândea la toți oamenii care s-au aflat în acea aeronavă. Hazar și Morris poate că au meritat să se scufunde odată cu ea, dar ceilalți nu.

— Domnule, i-a spus căpitanul. Tocmai am primit vești de la Pentagon. Vicepreședintele a fost găsit mort în baie acum câteva clipe. Se pare că a alunecat pe o bucată de săpun și s-a lovit la cap.

— Săpun?

— Aceasta este informația pe care o avem, domnule.

— Căpitane, ai alunecat vreodată pe săpun în baie?

— Nu pot să spun că mi s-a-ntâmplat, domnule.

— Nici eu. Cred că cineva *l-a ajutat* să alunece. Genul de persoană care l-a ajutat să organizeze această operațiune, pentru că, Dumnezeu mi-e martor, nu putea să fie atât de necinstit de unul singur. Cineva l-a redus la tăcere pe vicepreședinte, *înăuntrul Pentagonului,* și oricine ar fi fost probabil e acolo și acum. Președintele s-a gândit pentru o clipă. Căpitane, cere personalului de securitate să blocheze circulația în clădire. Cineva de acolo știe cine mi-a înscenat asta.

— Să-l blocăm, domnule? Tot Pentagonul?

— Acestea sunt ordinele mele. Execută-le!

— Da, domnule.

Am zburat peste cascadă și am arătat cu degetul, indicându-i pilotului încotro trebuia să meargă: peste vârful muntelui, în jos pe lângă rănile pădurii, unde s-au prăbușit avioanele, și apoi spre locul unde m-ar fi așteptat tata.

Când am ajuns la Locul cu cranii, nu mi-a venit să cred cât de mic arăta.

Ieri părea atât de mare, era toată lumea mea. Acum arăta doar ca o platformă dărăpănată și o adunare de rulote ponosite, SUV-uri turtite și adăposturi temporare.

Dar era locul meu. Tata era acolo și asta îmi dădea cea mai bună senzație. Eram acasă.

Zgomotul i-a scos pe oameni din rulote și din adăposturi și stăteau toți, cu gâturile întinse și palmele streașină la frunte, să ne vadă apropiindu-ne. Hamara era sigur acolo și Davi, care aproape că m-a doborât din picioare ieri, când m-a bătut cu

palma pe spate. Dar puteam să-i văd și pe unii dintre băieții mai mari, pe Risto și pe Broki, apărându-și ochii în timp ce se uitau în sus, și pe prietenii mei, Jalmar și Onni, stând lângă ei.

Pilotul a dat o dată roată Locului cu cranii și, în timp ce, în cele din urmă, am început să planăm și să coborâm, l-am văzut pe tata stând lângă SUV-ul nostru, cu pușca pe umăr. Când am atins pământul, președintele i-a ordonat pilotului să oprească motorul, apoi ne-am întors în corpul elicopterului, pe când căpitanul a deschis ușa și a sărit jos, cu arma ațintită spre vânători. Ceilalți soldați au descins după el, unii aplecându-se, alții stând drepți și îndepărtându-se pe o traiectorie arcuită, cu armele pregătite.

Când am sărit și eu jos, am văzut șocul și surpriza pe fața tatii. Nu l-am mai văzut niciodată arătând așa și mi s-au umplut ochii de lacrimi. Mă simțeam foarte ușurat că am ajuns acasă, că-l vedeam din nou, și știam că și el simțea la fel.

A rămas lângă SUV pentru o secundă, nevenindu-i să creadă, apoi a înaintat, încet la început, dar apoi alergând.

Unul dintre soldați s-a pus în calea lui, îndreptându-și arma spre piept.

— Acela e fiul meu! a strigat tata și și-a ridicat o mână ca să-i arate. Fiul meu!

Și eu voiam să alerg spre el, dar m-am oprit. Întâi trebuia să fac altceva.

Așa era tradiția.

Mi-am șters lacrimile și am stat drept și mândru, strângând arcul în mâna dreaptă și privind înainte în timp ce mergeam cu pași mari și hotărâți prin Locul cu cranii, pe lângă ceilalți băieți și bărbați.

Am mers în marș direct spre Hamara și am stat înaintea lui, privindu-l în ochi.

— Arcul tradițional, i-am spus, întinzându-i-l.

Hamara a dat să zică ceva, dar nu i-a ieșit niciun cuvânt. S-a uitat la mine, apoi la soldați și la elicopter. Apoi l-a privit pe bărbatul care a venit lângă mine.

— Arcul tradițional, i-am spus din nou, încercând să-l fac să-și coboare privirea spre mine. Și am adus acest bărbat din pădure. El e trofeul meu. Asta mi-a dat pădurea.

— Sunteți…? Nu putea să-și ia ochii de la președinte. Sunteți…?

— Arcul tradițional, i-am spus încă o dată, apucându-l pe Hamara de mână și apăsându-i arma în palmă.

În cele din urmă, a luat arcul și s-a uitat în jos la mine.

Nu i-am răspuns. L-am lăsat stând acolo, cu gura căscată, și am mers la tata, luându-l pe președinte cu mine.

— E…?

— Oskari? Tata părea năucit, confuz și îngrijorat în același timp. N-am mai văzut niciodată așa o expresie pe fața lui. Ce s-a întâmplă?

— Tată, aș vrea să faci cunoștință cu cineva, i-am spus. Dumnealui este… Am ezitat. El este Bill.

Președintele a făcut un pas în față întinzându-și mâna.

— Bill? a spus tata, uitându-se când la mine, când la președinte.

— Bill, a confirmat președintele. Iar tu ești Tapio?

Rămas fără cuvinte, tata a putut doar să dea din cap în timp ce, șovăitor, a dat mâna cu președintele.

— Am auzit multe despre tine, i-a spus președintele. Oskari mi-a spus că ești un vânător extraordinar. Ei bine, ar trebui să știi – și-a luat mâna dintr-a tatii și și-a așezat-o pe umărul meu – că la fel este și fiul tău. Și, de asemenea, se pricepe destul de bine și la salvat președinți.

— L-ai salvat pe președinte? Ochii tatălui meu s-au umplut de lacrimi în timp ce se uita în jos la mine. Tu l-ai scos pe *președinte* din pădure?

— Dar trebuie să-ți mărturisesc ceva, i-am spus. Am stricat ATV-ul. Cred că e…

— Nu-mi pasă de asta. Tata a părut să revină brusc la viață. A pus mâna pe mine și m-a tras spre el, îmbrățișându-mă strâns. S-a aplecat ca să-și lipească obrazul țepos de al meu și mi-a șoptit la ureche: La naiba, Oskari, președintele Americii? Mama ar fi fost așa de mândră de tine. *Eu sunt* foarte mândru… dar… nu puteai să te mulțumești doar cu cerbul ăla?

Cineva a tușit și m-am uitat în jur ca să-l văd pe Hamara stând în spatele nostru cu un aparat de fotografiat în mână. A ridicat din umeri și ne-a zâmbit jenat.

— Tradiția e tradiție.

• Fotografia

Timp de câteva zile, totul a fost o nebunie. După ce elicopterele militare și soldații au plecat, iar președintele a fost luat repede de la noi, satul nostru a fost înțesat de furgonete, de camere de filmat și de oameni cu microfoane. Toți voiau să-mi pună un milion de întrebări despre ce s-a întâmplat. Au vorbit cu tata și cu Hamara, au filmat satul și au urmărit autoritățile finlandeze și americane când ridicau Air Force One din lac.

Echipele de investigație au înființat o bază în afara satului, iar cerul a fost umplut de bocăniturile și vâjâitul elicopterelor. Când acele sunete erau purtate de vânt în timpul nopții, visele mele se umpleau de imagini cu Hazar și Morris și focul din sălbăticie. Mereu mă trezeam din acele coșmaruri auzind zgomote ciudate din spre muntele Akka în timp ce trăgeau aeronava din adâncimile lacului și o tăiau în bucăți ca să o ducă în altă parte.

La două zile după ce l-am adus pe președinte din pădure ca trofeu, un soldat a venit la ușa noastră.

Eu și tata stăteam la fereastră, privind reporterii și echipele de filmare așteptând răbdători să ieșim. Mă uitam tăcut la toți și mă întrebam dacă mai aveam ceva să le spun. Le-am povestit deja tot ce mi se permisese să le spun; echipa președintelui a fost foarte clară în legătură cu asta.

Soldatul care și-a croit drumul prin mulțime în acea zi avea o față serioasă, era bărbierit cu grijă și avea o uniformă scorțoasă și perfectă. Căra un pachet mare și lat sub braț, învelit în hârtie maro. A venit drept la ușa noastră și a ciocănit de trei ori.

Tata s-a uitat la mine și a ieșit din cameră. A răspuns la ușă și am auzit niște voci murmurate până când soldatul a plecat și ușa s-a închis cu un clic. Când s-a întors tata, soldatul deja a dispărut în mulțime.

— E pentru tine, mi-a întins tata pachetul.

— Ce e?

Am ezitat înainte de a-l lua de la el și a-l pune pe masă, desfăcând cu grijă hârtia ca să descopăr ce era înăuntru.

— Știu exact unde să pun asta, a zâmbit tata și și-a împins șapca mai în spate. Ia-ți haina.

Am ieșit din casă purtând pachetul sub braț, precum soldatul, învelit încă o dată în hârtia maro. Tata mergea lângă mine și am ignorat reporterii, croindu-ne cale printre ei și îndreptându-ne

spre drumul ce ducea către capătul satului. Acesta era plin de mașini ale celor care veniseră să viziteze satul, dar și de pick-up-urile și rulotele hodorogite ale băștinașilor. În timp ce treceam pe lângă niște case obișnuite, din lemn, ca a noastră, câțiva reporteri ne-au urmat, cu camerele de filmat pregătite, îmbrâncindu-se ca să se apropie de noi.

Dar nu le-am spus nimic. Doar am privit înainte și am continuat să merg în după-amiaza însorită, simțind vântul rece atingându-mi fața.

Când am ajuns la capătul satului, ne-am oprit în fața cabanei de vânătoare. De două ori cât casa noastră, era cea mai mare construcție din sat, cu două etaje, din cherestea care părea la fel de străveche precum cele din platforma de la Locul cu cranii. Acolo se duceau bărbații aproape în fiecare seară și, până acum, îmi fusese interzis accesul. Intrasem acolo doar de câteva ori.

— Intră tu primul, a spus tata.

Ușa a scârțâit când am împins-o ca s-o deschid și am pășit înăuntru.

Am aruncat o privire în jur, văzând oamenii care stăteau la mese. Vânători duri și căliți, bărboși și îmbătrâniți. Unii s-au aplecat mai aproape unul de altul ca să discute în liniște, alții erau beți și râdeau. Pereții de lemn care-i înconjurau erau decorați cu coarnele și craniile animalelor valoroase, fiecare dintre ele având propria poveste. Aerul era îmbâcsit de fum de tutun, de bere și de sudoare.

Deoarece stătea singur la bar, Hamara a fost primul care ne-a văzut intrând.

Ca de obicei, își purta căciula de lână trasă pe ochi, în așa fel încât părul lui cărunt și încâlcit îi ieșea pe dedesubt. Barba lui mare era dezordonată, iar haina îi era descheiată, scoțându-i la iveală puloverul murdar și burta umflată. În mâna dreaptă ținea o halbă mare de bere. S-a uitat urât la reporterii care se buluceau în spatele nostru, apoi și-a întors privirea spre mine.

Când și ceilalți bărbați ne-au observat, un val de tăcere a umplut camera, până când singurul sunet care a mai rămas a fost murmurul discret al televizorului din colțul de după tejghea.

Tata m-a împins ușor în față și ne-am îndreptat spre peretele opus. Cizmele mele se auzeau tare pe podeaua de lemn. Toți ochii erau ațintiți spre mine, dar cel mai mult îi simțeam pe cei ai lui Hamara. Erau ca niște raze arzătoare care mă sfredeleau.

Când am ajuns lângă el, m-am oprit și m-am forțat să-l privesc în ochi.

Mi-a răspuns cu aceeași privire fixă, strângându-și buzele, apoi un zâmbet discret i-a apărut pe față, cu colțurile gurii întinzându-se.

— Oskari, a spus el, dând ușor din cap, te-am judecat greșit.

— Da.

— M-am îndoit de tine.

— Da.

— Ei bine, nu cred că va mai repeta cineva greșeala asta. Și-a dres glasul: Și m-am gândit la ce fel de bărbat ai devenit. Un urs înseamnă putere, un cerb înseamnă istețime, dar un președinte? Și-a ridicat sprâncenele și și-a umflat obrajii. M-ai încurcat. Zâmbetul lui s-a lărgit și a râs puțin în timp ce-l privea pe tata, înainte de a se uita din nou la mine. Ai adus ceva pentru perete?

— Am adus.

— Atunci mai bine du-te acolo, tinere. Tradiția e tradiție.

A arătat spre capătul cel mai îndepărtat al cabanei, privindu-ne pe mine și pe tata cum mergeam spre peretele din spate și ne uitam în sus la pozele cu toți vânătorii și trofeele lor. Acolo era și Hamara, pe când era un băiat de treisprezece ani, stând în genunchi lângă căprioara lui. Davi cu fazanii lui, Jalmar cu iepurii și alți băieți pozând cu iepuri sălbatici, știuci, cocoși de munte, potârnichi și elani.

În partea de sus a peretelui era poza tatii cu ursul lui, pusă înapoi la locul ei binemeritat. Era mai decolorată, șifonată și deteriorată de apă în urma aventurii mele, dar se afla la locul ei.

Lângă poze, într-o parte, atârna arcul tradițional alături de tolba pe care am cărat-o în spate.

— Dă-mi fotografia ta, a spus Hamara, venind să stea lângă mine și întinzându-și mâna.

Am scos pachetul de sub braț și am înlăturat hârtia maro înainte să i-o înmânez lui Hamara. A studiat-o pentru o clipă, dând aprobator din cap, apoi a făcut un pas în față și s-a întins să o agațe într-un cui, deasupra celorlalte poze.

Tata și-a pus o mână pe umărul meu și mi-am îndreptat spatele în timp ce priveam în sus spre articolul decupat și înrămat din *Washington Post.* Titlul era:

UN VÂNĂTOR FINLANDEZ ÎN VÂRSTĂ DE 13 ANI L-A SALVAT PE PREȘEDINTELE STATELOR UNITE

Sub acele cuvinte era o fotografie cu președintele așezat pe jos, ca prada unui vânător, arătând obosit și murdar, dar proptit într-un cot și zâmbind la cameră. Eu stăteam deasupra lui, ținând arcul tradițional de vânătoare. În spatele nostru era o echipă de militari din Forțele speciale și două elicoptere Black Hawk. Alte elicoptere pluteau peste vârfurile copacilor în fundal.

Era poza pe care Hamara ne-o făcuse în ziua în care îl salvasem pe Bill. În ziua în care arătasem lumii ce fel de bărbat urma să fiu.

virtual-project.eu

mastică